

The background of the book cover features a soft, painterly illustration. In the lower-left corner, the back of a woman with blonde hair tied in a low bun is visible, looking towards the right. Scattered across the cover are several autumn leaves in shades of yellow, orange, and red. Faint, vertical lines suggest the presence of trees in the background.

magdalena witkiewicz

Nguyễn Thị Thanh Thư dịch
tiểu thuyết

người đầu tiên trong danh sách

Tác giả của
Bestseller
- Trường học
cho các bà vợ
- Lâu đài cát

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Người đầu tiên trong danh sách

Tác giả: Magdalena Witkiewicz

Người dịch: Nguyễn Thị Thanh Thư

Nhà xuất bản Trẻ 10/2016

ebook©vctvegroup

Mở đầu

Nếu như hỏi một trong số những phụ nữ đang ngồi bên đồng lửa trại kia, rằng tình bạn hay tình yêu quan trọng hơn, thì chỉ mới cách đây chưa lâu thôi, ai cũng sẽ trả lời rằng, tình yêu. Tình yêu, mà đôi khi thường là sự say mê, quyến rũ đã được đẩy lên vị trí số một. Nhiều khi phải trả giá bằng cả một tình bạn lớn.

Song, gần đây có những sự kiện đã chỉ ra rằng, không một người đàn ông nào đáng giá cho hai mươi năm bị mất đi. Nhưng đôi khi phải cần đến hai mươi năm để có được một điều gì đó quan trọng nhất.

- Thế thì cái gì ở vị trí số một? - người đàn bà cao đang quán chiếc túi ngủ cho chặt hơn và hít điều thuốc lá mỏng, hỏi. Chị ta với lấy chai rượu vang.

- Đừng hút nữa! - Tất cả những người còn lại đồng thanh nói. Người trẻ nhất giữ chiếc cặp màu hồng. Những tờ giấy được cất trong đó một cách cẩn thận lộ cả ra, như thể bị ai đó vội vàng nhét vào cặp. Có thể thấy rõ là chúng đã được đọc nhiều lần. Cô gái ôm nó như ôm một tài sản quý giá nhất.

Ngồi cạnh cô bên đồng lửa là ba phụ nữ. Một người ngồi co chân, quán chiếc chăn len, hai người kia quán chung một chiếc túi ngủ, nhìn nhau hoài nghi. Giống như những người quen biết nhau trước đây, đã lâu không gặp và giờ bỗng nhiên tìm thấy nhau trong đám đông. Hay là đúng như vậy?

- Đây sẽ là điều cuối cùng - người đàn bà tóc vàng cười và e dè nói. - Cần phải khép lại chương này. - Chị ta lại hít sâu một hơi thuốc và kéo chiếc túi ngủ mạnh hơn. - Tôi quên mất là vào tháng Tám, buổi tối trời đã lạnh, và có lẽ phải đến cả trăm năm rồi tôi không nằm trong lều trại.

- Ờ, một trăm năm thì chưa - người phụ nữ ngồi cạnh cười vang.

- Chắc chắn là phải trên hai mươi - người đàn bà tóc vàng trầm ngâm.

- Có thể thế... Khi ấy trăng cũng chiếu sáng như thế này, bà nhớ chứ?

- Piotr chơi guitare...

- Ina! - những người đàn bà lại đồng thanh lên tiếng.

- Ok! Sẽ lần lượt. Ai đầu tiên nào? - Ina nhắc lại câu hỏi.

- Bà.

- Tại sao lại là tôi? - Người phụ nữ dập điếu thuốc, vẻ tức giận.

- Tại sao à? Vì bà là người đầu tiên trong danh sách.

Phần 1

Chương một

Những vấn đề của anh, của em, của cả hai chúng ta, chính trị.

*Chẳng phải mỗi sợi tóc giống như năm tháng của chúng ta, đã
được cộng số.*

Ai không có lỗi, hãy ném đá trước, hãy ném

Thiên đường xa lắm, khi tôi khép mình trước con người.

STANISŁAW SOYKA

“Khoan dung”

Tôi rất muốn bắt đầu từ Brda, hai mươi năm trước. Tôi không biết, Karola, có phải trong đầu cháu cũng hiện lên cái gì liên quan đến Brda không. Để bây giờ cùng đến đây. Như thể không thể bình thường được, giữa con người với con người, bên ly café hay ở một quán rượu hay ho nào đấy. Tôi biết rằng khi đó sẽ là mạo hiểm nếu chúng ta bỏ chạy trước khi làm sáng tỏ với nhau mọi chuyện. Mà đúng hơn là thật khó để đi khỏi chỗ đó. Bằng thuyền, trong đêm. Có lẽ điều đó là không thể.

Hôm nay, thậm chí tôi thấy thật khó khăn khi phải đào xới tất cả những chuyện này. Nhưng quá nhiều thứ lóe lên. Những thứ mà đã có lúc tôi coi là quan trọng nhất giờ đây bỗng nhiên chẳng còn ý nghĩa gì. Cho đến khi Karola giúp tôi ý thức được, cái gì là thực sự quan trọng đối với tôi. Hay đúng hơn, ai là người quan trọng đối với tôi.

Nhưng chúng ta hãy bắt đầu từ đầu, mà thực ra là từ cuối.

Tôi nhớ rất rõ hôm ấy, khi Karolina gõ cửa. Có lẽ phải nói rằng, đúng hơn là đập cửa nhà tôi. Hẳn là nếu như con bé gọi qua điện thoại nội bộ thì tôi sẽ không mở. Tôi đang làm việc. Tôi có thói quen là khi làm việc thì tách mình hoàn toàn với bên ngoài. Tôi chỉnh điện thoại nhỏ hơn, không tiếp khách. Có lần một anh bạn đã giận tôi ghê gớm vì không cho anh ấy vào, mặc dù anh ấy chỉ rẽ qua uống café. Đúng lúc tôi đang viết. Chắc là như thường lệ, một cái gì đó vào phút chót. Một bài đang bị sắp hối, sắp dính liền với điện thoại ở

đầu dây bên kia và giục, bởi ngay bây giờ, ngay lập tức, số báo tiếp theo được đưa đi in. Tôi không mở cửa cho anh ấy, còn anh ấy thì không gọi thêm nữa. Nhưng khi đó tôi đã là một người trưởng thành. Và tôi biết rằng đơn giản là mọi người đến rồi đi. Và thường là những người mà chúng ta cần nhất. Đôi khi một vài người trong số họ quay trở lại, nhưng vào những thời điểm ít được chờ đợi nhất. Tôi có thể nói rằng họ đến như những người khách rất không được mong đợi.

Giống như Karolina khi ấy.

Tôi ngồi, khoác chiếc áo khoác mặc nhà, hút hết điếu này đến điếu khác và đã đi đến kết bài. Tôi nhớ chính xác đề tài nóng ấy là về một bà nghị sĩ của một đảng rất chính tắc, nhưng lại ứng xử trong đời sống riêng của mình vô cùng không chính tắc... Đã thế, tôi còn phải viết xong bài vào hôm qua. Khi đang viết những khổ cuối cùng thì tôi nghe thấy tiếng đập cửa ầm ầm. Không phải là gõ cửa nữa. Một ai đó giống như dùng nắm đấm đập một cách đều đặn vào cửa nhà tôi vậy. Tôi đứng dậy chỉ vì cái tiếng ồn ấy đã làm phiền tôi một cách không thương tiếc!

Thường thì tôi làm việc trong sự yên tĩnh gần như tuyệt đối. Trong ví xách tay của tôi bao giờ cũng có cái nút tai để tôi có thể làm việc trong bất cứ điều kiện nào. Nhưng điều kiện để viết tốt nhất vẫn là ở nhà. Tổng biên tập biết điều này. Tôi có thể cả tuần không đến tòa soạn. Chỉ ghé qua ban biên tập, nhưng nếu tôi không xuất hiện thì cũng chẳng sao. Tôi lao động một cách cực nhọc. Có thể để đến đích, tôi đã làm việc chết thôi, nhưng trong công việc này, không thể mềm yếu được.

Tôi viết chủ yếu cho hai báo. Một là tờ tuần báo thuộc hàng đẳng cấp, tôi viết cho tờ này là để thỏa mãn niềm đam mê. Tờ thứ hai thì

hoàn toàn ngược lại - một tờ lá cải chuyên tìm kiếm chuyện giật gân, kích thích người đọc làm những việc bậy bạ. Và sau đó mô tả lại những chuyện bậy bạ ấy rất là chi tiết.

Ai trong chúng ta cũng có những khoảnh khắc khiến mình phải xấu hổ, những khoảnh khắc mà mình không muốn có người khác chứng kiến. Lại càng không muốn bị xuất hiện trên bìa của hàng trăm tờ báo trên cả nước. Theo tôi, người ta sẵn lòng chính những khoảnh khắc như vậy. Trong cuộc đời của các chính khách, danh nhân, những nhân vật nổi tiếng. Về chuyện này, tôi từng là một tay cừ khôi. Tôi nói “từng là” bởi đúng hôm qua, tôi đã chấm dứt giai đoạn này của cuộc đời mình... Tôi đã chuẩn bị cho việc này rất lâu, nhưng trước hết là phải khép lại một số vấn đề. Giờ đây tôi đi tìm. Đi tìm một cái gì đó mới mẻ. Hay có thể những gì mình đang có đã là đủ? Hay giờ đây mình cần tập trung vào một điều gì đó khác?

Nhưng thôi, chúng ta hãy quay lại cái ngày ấy - có ai đó đập cửa. Tôi bực bội đứng dậy và đi ra xem kẻ nào dám quấy rối sự yên tĩnh của mình. Sự yên tĩnh trong làn khói với rèm cửa đóng kín. Một cô gái đứng ngay trước cửa. Trẻ, xinh và có vẻ như hơi sợ hãi. Nước chảy từng giọt từ tóc cô gái, nhìn giống như vừa bị ai dội cho một xô nước.

Tôi thậm chí không nhận thấy mưa nặng hạt đang gõ lên cửa sổ. Mặc dù vẫn còn khá sớm nhưng bên ngoài trời đã xám xịt và u ám. Tôi thấy cô gái cũng xám xịt và u ám. Lại còn bị ướt. Tôi có cảm giác như đã nhìn thấy cô gái ở đâu đó. Chẳng nhớ lại là bờ của một chính khách nào đó đã bị mình cho lên mặt báo? Hay là con của ông ta? Nhưng từ đâu mà cô ta có địa chỉ của mình nhỉ? Với tôi, việc có được địa chỉ của bất kỳ một yếu nhân hay một ngôi sao điện ảnh nào đó không thành vấn đề, nhưng đối với một cô gái bình

thường? Và trẻ như thế này?

- Cháu chào cô. Cô là Karolina Rybińska phải không ạ? - tôi nghe thấy tiếng cô gái.

- Tôi nghe đây? - thực ra tôi đâu có nghe, mà chỉ nghĩ về công việc của mình bỗng dưng bị gián đoạn. Tôi chỉ muốn đóng sập cửa ngay trước mũi cô ta.

- Nhưng đúng là cô ạ? - cô gái lấy tay gạt mớ tóc ướt màu hạt dẻ xõa xuống trán. Động tác này cứ quen quen, tôi nhớ đến nó như qua một màn sương mù.

- Đúng tôi đây, nhưng có chuyện gì thế? - tôi hỏi vì lịch sự, mặc dù thực ra chưa bao giờ tôi lịch sự. Có thể đó là kết quả từ việc dạy dỗ của mẹ, mà đúng hơn là của bà, người quan trọng với tôi nhất trên đời. Thế đấy, bà đã mất từ hơn chục năm nay, còn mẹ cũng đã biến mất khỏi cuộc đời tôi. Như tất cả những người mà tôi yêu quý. Chúa ơi, có bao nhiêu là chuyện tôi cần phải kể với mọi người. Nếu không, mọi người sẽ chẳng hiểu gì hết.

Tôi không cần gì cả, cũng chẳng cần ai. Khi đó tôi chỉ muốn ngồi nhà một mình. Và muốn yên tĩnh để làm việc. Tôi không hề muốn nói chuyện với một cô gái sợ hãi, người ướt sũng, đã qua được cửa dưới nhà, điện thoại nội bộ và người gác cổng luôn đi đi lại lại bên dưới. Mặc dù là một người hiểu đời, tôi biết ông chỉ ngồi dán mắt vào màn hình trong cái ổ của mình. Tôi vẫn phải làm gì đó.

- Cháu đến đây... Cháu từ Gdańsk đến đây - cô gái lắp bắp. Có thể thấy rõ là cô gái muốn vào trong nhà. Cô rất muốn vào trong nhà, giống như tôi rất không muốn cho cô ta vào đó. Bằng tất cả những gì còn sót lại của sự dạy dỗ tử tế, tôi đã kiềm chế để không đóng sập cửa trước mũi cô ta. Tôi không có ý định giúp cô ta rặn ra những gì mà có thể thấy rất rõ rằng cô ta muốn nói với tôi. Tôi vô

cùng bực bội vì cuộc thăm viếng lạ lùng này.

- Vì... Cô là người đầu tiên trong danh sách - cô gái thì thảo nói, tay giữ một chiếc cặp màu hồng đựng đầy giấy má.

Tôi thấy lạnh. Một cảm giác bất an. Danh sách duy nhất mà lúc ấy tôi nghĩ tới là danh sách của Wildstein cách đây vài năm. Nhưng đây là miếng bánh quá ngon của giới báo chí, cho nên dù đã có bốn mươi tuổi vất vai, tôi vẫn còn quá trẻ để có mặt trong danh sách này. Nhất là lại ở vị trí đầu tiên. Ngoài ra có lẽ tất cả mọi người đều đã được tính toán rồi.

- OK. Tôi tiếp nhận thông tin này. Đó là tất cả? - tôi hỏi, chỉ muốn làm sao nhanh nhanh thoát khỏi cái cô gái điên khùng này, đã đến nhà tôi với một phát hiện thế kỷ, rằng tôi đứng đầu một danh sách thổ tả nào đấy. Danh sách bị xử bắn chẳng? Tôi càng không muốn biết điều này, vì trong đời, tôi đã xúc phạm đến không chỉ một người. Cho dù đó là một nữ nghị sĩ của một đảng không chính tắc nào đấy mà tôi đang có ý định bôi xấu bà ta. Tôi thích mình biến mất ngay tắp lự, một cách bất ngờ, bởi chẳng phải về nguyên tắc, tôi đâu có ai để tạm biệt. Tóm lại tôi chỉ có một mình. Sống một mình, hàng sáng chạy một mình, ngay cả đến nhà hàng cũng một mình. Tình dục thì thi thoảng tôi cũng có với một gã nào đó. Và đôi khi cũng... một mình. Tôi hoàn toàn tự cung tự cấp. Và tôi muốn cứ như thế mãi.

- Cháu có thể vào được không ạ? - cô gái hỏi. Tôi thấy cô ta có vẻ hơi trơ trẽn, vì hình như tôi không tỏ thái độ gì để cô ta hiểu rằng cô được vui vẻ đón nhận ở đây.

- Bây giờ cô không có thời gian - tôi ngạc nhiên. Chỉ có vậy. Tất nhiên một người bình thường sẽ nói thêm kiểu như "xin lỗi", nhưng khi ấy, trong cái thế giới điên loạn, còn rất xa tôi mới đến được sự

bình thường. Vì vậy, nói cho nhanh, tôi đuổi cô gái ra khỏi nhà. Tôi đẩy cô ta ra ngoài trời mưa như trút. Tôi đóng cửa lại để còn đi bồi nhọ cái bà nghị sĩ kia chứ. Theo đúng nghĩa đen của từ này, vì đúng là bà ta đã ngâm cái mông ấy trong bể bơi với một tay nghị sĩ của đảng đối lập. Ngày hôm sau sẽ có khoảng bảy trăm ngàn bạn đọc gì đó biết chuyện này. Chỉ nhờ tôi. Thậm chí tôi còn thấy hãnh diện vì điều này.

Karola

Tôi đã quan sát cô ấy từ trước rồi. Rất lâu từ trước. Đầu tiên tôi đi một ngày. Cùng với Filip khi anh ấy phải giải quyết việc gì đó ở Warszawa.

Chiều tối tôi phải về. Một tuần sau tôi lại ngồi dưới nhà cô ấy. Một tuần sau nữa cũng thế. Lần nào Filip đi Warszawa, tôi cũng đi theo. Tôi quan sát và đến tối lại ngoan ngoãn quay về Gdańsk. Lần này tôi có ý định ở lại Warszawa lâu hơn để làm sáng tỏ mọi chuyện. Tôi rất tò mò, tại sao cô ấy lại là người đầu tiên trong danh sách. Cô ấy đã làm gì để có tên ở đó. Tôi nghĩ rằng đây phải là một con người khác thường, dễ thương, tốt bụng và sẽ dang rộng vòng tay đón tôi như đón đứa con gái ruột của mình.

Trong những chuyến đi một ngày đến Warszawa ấy, tôi đã bắt đầu nắm bắt được những thói quen của cô ấy. Hầu như không ra khỏi nhà. Ngay cả đồ ăn thức dùng cô cũng gọi cửa hàng mang đến. Một người đàn ông trẻ xách đến cho cô sữa chua, hoa quả và bột giặt gì đó đựng trong những cái túi giấy to. Thỉnh thoảng tôi thấy cô chạy, gõ gót giày cao gót xuống đường. Không chỉ một lần, ánh mắt chúng tôi gặp nhau. Tôi nhìn cô chăm chú, còn cô thì hoàn toàn dừng dừng. Đôi khi cô lịch lãm như trong tạp chí - tôi không ngờ là lại có người THỰC SỰ sở hữu một đôi giày cao gót của Louboutin. Đôi khi cô đi đồ rác, trông rất cầu thả trong bộ đồ vải sợi của những nhà tạo mẫu nổi tiếng. Có thể thấy rằng đó là bộ đồ mặc nhà thường ngày của cô. Tôi cũng có một chiếc váy vải sợi như vậy,

nhưng tôi mặc khi đi dự các cuộc vui...

Sau mấy ngày quan sát như vậy tôi đã biết được thói quen hàng ngày của những người sống ở đây. Tôi biết ai là người ở cùng cầu thang với cô thường đều đặn dắt chó ra ngoài. Tôi không biết vào mấy giờ sáng, vì thường tôi không có mặt ở đây trước chín giờ, nhưng cái ông ra ngoài với một chú *labrado* tuyệt đẹp vào mười sáu giờ, và sau đó là sau tám giờ. Chính lúc đó tôi đã vào được cầu thang. Tôi nhớ là thời tiết rất xấu, mưa như trút và cứ chốc chốc lại có sấm. Tôi có cảm giác như tất cả mọi thứ của mình đều ướt. Có thể nếu không phải là thời tiết ấy thì tôi đã không đủ can đảm cho bước quyết định này. Tôi thích đợi hơn, có thể có người tình cò quen cô ấy. Hay là ngẫu nhiên thân với cô ấy. Nhưng lúc này đơn giản là tôi hy vọng sẽ vào được ngôi nhà ấm áp này, cô ấy sẽ cho tôi mượn một bộ đồ nào đấy, mời trà và chúng tôi bình tĩnh ngồi nói chuyện với nhau. Tôi lạnh cóng, đã thế lại còn gọi điện cho Filip bảo rằng tôi ở lại Warszawa qua đêm. Tất nhiên là anh ấy hỏi ở đâu, với ai và như thế nào... Anh khuyên can tôi cho dù biết rằng tôi rất bướng bỉnh... Anh không muốn để tôi lại một mình, nhưng tôi nói đúng sự thật rằng chắc chắn tôi sẽ gặp và nói chuyện được với một người rất quan trọng đối với mẹ tôi. Thế là anh ấy để tôi ở lại trong tiết trời như thế. Lần trước, khi tôi xuất hiện ở khu nhà cô ở, trời nắng nóng. Bây giờ thì chán hơn hẳn. Khi trông thấy người đàn ông dắt chó đi ra, tôi cứ thế đi vào.

- May quá bác cho cháu vào, cháu đã nghĩ rằng phải ở lại đây đến đêm mất. Điện thoại nội bộ của cô cháu bị hỏng - tôi nói, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập.

- Cô?

- Cô Karolina Rybińska ạ - tôi lẩm bẩm.

- À, Ina. Cô ấy hay treo ống nghe lắm. Hoặc là ngắt cáp. Cái gì cô ấy cũng thấy phiền, ngay cả nhạc người ta cũng không được nghe nữa. Chúng tôi là hàng xóm với nhau đấy. Tôi ở căn hộ số bảy, cô ấy số tám. Chắc là đang viết và sẽ không mở cửa đâu. Cháu vào đi. Vì đúng thật là cháu có thể phải ở lại đây cả đêm rồi.

Mọi chuyện diễn ra dễ hơn tôi tưởng. Tôi đã nghĩ là mình sẽ đi gõ cửa hú họa lần lượt từng căn hộ, giả vờ là người đi đưa hàng gì đó. Chỉ cốt có được một thông tin hữu ích mà tôi chưa có. May mắn thay tôi đã không phải làm như vậy.

Tôi đứng trước căn hộ số tám và đập cửa. Tất nhiên, đầu tiên tôi chỉ gõ. Không ai mở. Tôi chắc chắn là cô ấy có nhà, vì cô ấy vừa về hai tiếng trước. Và chắc chắn là tôi không nhìn thấy cô ấy đi ra. Tôi không rời mắt khỏi cửa lên cầu thang. Khi tôi bắt đầu thấy lo sợ thì cánh cửa bỗng mở ra.

Nhìn gần, trông cô Ina có vẻ cao hơn. Cô đứng đấy, tóc không chải, không trang điểm, lần này thì cô không mặc bộ đồ vải sợi mà mặc chiếc áo khoác ở nhà bằng vải xốp. Trông cô hoàn toàn khác với người phụ nữ mà mấy tiếng trước đây đã chạy vào nhà, gõ nhịp trên đôi giày cao gót lịch sự. Khi cô mở cửa, từ trong nhà ủa ra một thứ mùi, mà đúng hơn là mùi khói thuốc hơi hám.

Tất nhiên, đầu tiên tôi phải chắc chắn rằng đây là cô ấy, bởi biết đâu tôi chẳng chạy theo một người nào khác. Nhưng đúng là cô ấy. Người đàn bà quan trọng nhất đối với mẹ tôi.

Nhưng người đàn bà quan trọng nhất ấy, ngay sau khi nghe tôi kể về mọi chuyện, đã đóng cửa và để tôi ngoài hành lang. Ướt, lạnh và vô cùng thất vọng. Khi ấy tôi tin chắc là đã có sự nhầm lẫn. Rằng chắc chắn có một Karolina Rybińska khác trong danh sách ấy, chứ không phải là người đàn bà này, người đã đuổi tôi ra ngoài trời

mưa. Tôi gọi điện cho Filip. Có thể với một sự kỳ diệu nào đó mà anh ấy chưa rời thành phố?

- Anh Filip à - tôi cố gắng để anh ấy không nghe thấy sự thất vọng trong giọng nói của tôi - anh đang ở đâu đấy?

- Có chuyện gì à? - song anh đã cảm nhận được rằng có gì đó không ổn.

- Không, không - tôi cười. Diễn sự hài lòng mới để làm sao. Có thể nếu tôi diễn thuyết phục hơn thì chính tôi cũng tin vào tâm trạng ấy? - em chỉ muốn biết anh đang ở đâu thôi. Anh biết đấy, em lo cho anh.

- Anh cũng không biết nữa, có lẽ gần Nidzica. Sao, có phải quay lại đón em không? - anh hỏi. Nghe thậm chí còn khá nghiêm trọng.

Tôi sẽ phải trả bao nhiêu để anh quay lại đón tôi. Có thể nếu như anh ở đâu đó chỗ Ciechanow hay gần hơn thì tôi sẽ bảo anh quay lại. Nhưng trong tình huống này? Nidzica là gần nửa đường về Gdańsk rồi còn gì.

- Không đâu, anh buồn cười thật. - Việc đóng giả một người đang hài lòng với cuộc sống ngày càng thành công hơn. - Em tưởng là anh ở gần hơn cơ, vì hình như em bỏ quên một cái túi trong ô tô. Anh biết không, em không có bàn chải đánh răng. - Tôi huyền thuyên một cách vô tư.

- Bây giờ thì hơi xa mất rồi. Nếu như em bảo em cần gặp anh ngay lập tức thì anh sẽ quay lại. Nhưng chỉ vì bàn chải đánh răng? Không cần thiết!

Tôi muốn nói với anh rằng tôi không hề muốn nói tới bàn chải đánh răng. Vì bàn chải đánh răng, như thường lệ, luôn ở trong túi đựng đồ mỹ phẩm tôi để trong ba lô. Ở đây là tôi muốn nói tới tôi.

Tôi đứng dậy khỏi những bậc cầu thang ấy và đi xuống chân cầu thang. Tôi định đi ra ga và từ đây về bằng tàu hỏa. Xe khách cũng được, nhưng phải mua vé qua mạng. Lúc này, điều tôi muốn nhất là ngồi lên bậc thềm và hét lên. Mẹ đã quá nhầm với người đầu tiên trong danh sách này. Rất nhầm. Giống như với những vị trí khác...

Khi đi qua con phố nhỏ, tôi nhìn lần cuối lên cửa sổ nhà cô ấy. Cô đứng ở đấy, vẫy tay và nói to với tôi điều gì đó. Tôi tiếp tục đi.

- Hêi. Thôi được rồi. Cháu vào đi - cô la lên.

Tất nhiên lòng kiêu hãnh bảo tôi hãy quay tròn một vòng đi tiếp. Nhưng dù sao tôi cũng có việc phải làm. Đôi khi phải cất lòng kiêu hãnh vào túi và cười để giải quyết việc cần phải giải quyết. Tôi đã học được điều này trong thời gian mẹ ốm. Do vậy tôi đã cất lòng kiêu hãnh vào túi và quay trở lại. Tôi lại đứng trước cánh cửa ấy, nhưng lần này tôi được mời vào trong nhà.

Trước đây chưa bao giờ tôi biết tới một căn hộ như thế này. Một căn hộ... trống trơn. Ít khi có người ở, nếu như mọi người hiểu ý tôi muốn nói gì. Tôi nghĩ là những căn hộ như vậy chỉ có trong các catalog trưng bày đồ nội thất, hoặc trong các phim bộ, nơi những thiếu nữ trang điểm kỹ càng đang khóc sụt sùi.

- Cô mới ở đây à? - tôi hỏi để mở đầu câu chuyện. Tôi đứng ngoài cửa, trên tấm thảm chùi chân mà vừa mới đây còn là màu trắng, giờ đã đầy những vết bẩn từ đôi giày ướt sũng của tôi. Tôi sợ phải di chuyển tiếp. Nhất là khi tiếp theo cũng trắng. Trắng, trơn và rất kim loại. Nghĩa là theo phong cách mà tôi hoàn toàn không thích.

Tôi cởi giày để trên tấm thảm chùi chân. Ina nhìn tôi vẻ nhạo báng.

- Cháu à... - cô nhìn tôi chán nản - Có lẽ cô sẽ đưa cho cháu cái

gì đó để thay. Phòng tắm đây, nếu cháu muốn thì tắm đi. Cô sẽ mang cho cháu cái gì đó.

Tôi gật đầu.

Cô ấy đi vào trong phòng, còn tôi, chỉ đi mỗi đôi tất, can đảm bước tiếp vào sàn nhà sạch bóng. Ở nhà tôi chắc chả bao giờ sạch được thế. Ờ, có thể nếu mẹ khỏe hơn... Maika còn bé và vứt đồ chơi lung tung. Vào mùa thu, mẹ ngâm các loại hoa quả, thế nên ngoài hành lang, trong bếp, thậm chí cả trong phòng ở cũng toàn lọ là lọ, để chẳng mấy nữa sẽ đựng đầy nào là dưa chuột, nào là táo, lê ngâm dấm và hàng ti tỉ thứ quả khác nữa. Còn nếu không có lọ, thì là xô đựng trái cây và rau. Đầu tiên là dưa chuột của bác hàng xóm trên tầng hai cho, hoặc là táo từ cây táo mọc trong vườn. Hồi mẹ còn bé, người ta trồng dưa chuột ở cạnh khu nhà này. Có cả ngò tây, cà rốt và mấy cây ăn quả mọc ở đây nữa. Cũng có dạo chúng tôi trồng trọt gì đó, nhưng rồi có bao nhiêu việc khác đổ lên đầu. Song mẹ, chỉ cần khỏe khỏe một chút là lại tìm trên mạng công thức ngâm quả mới. Mẹ thích những cái mới mẻ. Bao giờ cũng làm thử. Hình như mẹ không thể làm lại theo công thức từ năm ngoái. Xong, mẹ dán lên lọ những cái tên độc đáo do mẹ tự nghĩ ra, bọc nắp lọ bằng những miếng khăn móc rồi đem đi cho khắp lượt bạn bè thân thích. Trên ngăn tủ nhà người quen có “dưa chuột cay như một đoàn kỵ binh khát máu” và “mứt cuộc sống, ngọt với một chút vị đắng - như cuộc sống”. Trong nhà tôi thậm chí mùi cũng khác với mọi nơi. Tôi không biết đó là mùi gì, mùi nước giặt hay mùi của bữa trưa. Tôi không biết. Nhưng nếu như có người bịt mắt tôi lại rồi dẫn tôi đến đó, thì tôi sẽ biết ngay đó là nhà tôi. Ở nhà cô Ina không có điều này. Căn hộ cho ta cảm giác như không có người ở.

Mùi duy nhất mà tôi cảm thấy là mùi khói thuốc. Thuốc lá vani.

Tôi biết, vì đã có lần, khi tôi biết về bệnh tình của mẹ, có khi một ngày tôi hút hết cả bao. Chỉ có điều tôi không biết hít vào, nhưng có lẽ đó là dấu hiệu của một sự nổi loạn nào đó... Tất nhiên đến nửa đêm thì tôi nôn.

Lúc này tôi cũng cảm thấy khó chịu trong người.

- Sorry, cô sẽ thông phòng ngay bây giờ. Khi làm việc cô thường hút thuốc - Cô chỉ vào một góc màu trắng và đóng giấy tờ để cầu thả trên một chiếc bàn kính nhỏ. Trên đóng giấy tờ là chiếc Mac. Máy tính hãng Apple là mơ ước của tôi. Một mơ ước viễn vông.

- Nó sẽ rơi mất - tôi chỉ chiếc máy tính.

Cô đến chỗ chiếc máy tính và dịch nó lên bàn. Sau đấy cô mất hút vào một phòng khác. Một lúc sau, cô đi ra với chiếc khăn tắm và một bộ quần áo gì đó.

- Chắc là cháu mặc vừa - cô đưa cho tôi một chiếc quần ống bó sặc sỡ và chiếc sơ mi. - Quần lót mới đấy. Vẫn còn nhãn. Cháu cầm đi. Cả tất nữa.

Tôi đón quần áo từ tay cô.

- Cháu cảm ơn cô - tôi lầm bầm. Sau cách ứng xử của cô với tôi, tôi thích mặc lại quần áo của mình hơn. Chỉ có điều khi đó viêm phổi là chắc chắn. Và chiếc đi-văng trong phòng sẽ ướt. Chắc chắn là cô ấy đưa quần áo cho tôi để không làm hỏng chiếc đi-văng.

- Cô có việc phải hoàn thành gấp. Cháu cho cô hai tiếng, cháu tắm đi, tủ lạnh ở đằng kia kìa. Cô cũng chẳng biết trong ấy có những gì nữa, có thể sau đây chúng ta sẽ gọi món gì đó. - Cô nhìn tôi. - Cô ngồi làm việc đây. Như thế này là cô đã để phí nhiều thời gian quá rồi.

Tôi càng cảm thấy tệ hơn. Tôi chỉ là quãng thời gian bỏ phí của

cô ấy. Thực sự tôi thấy rằng cái sứ mệnh này hoàn toàn chẳng có mục đích gì. Tôi nhìn thấy tên cô ấy trên tờ giấy, tôi có được địa chỉ và nghĩ rằng cô ấy sẽ đón tiếp tôi với vòng tay rộng mở, sẽ xoa đầu tôi. Có lẽ mẹ tôi đã nhầm.

Người đầu tiên trong danh sách. Chắc chắn phải có một sự nhầm lẫn nào đó.

Tôi đóng cửa lại sau lưng cô gái. Trong một khoảnh khắc nào đó, tôi đã nghĩ rằng cô gái không để tôi làm như vậy khi đặt chân vào giữa cửa, nhưng lại như thể đang suy nghĩ đắn đo. Tôi còn nghe thấy cô gái nói chuyện điện thoại với ai đó, nhưng tôi chỉ nghe được loáng thoáng.

Tôi quay lại sofa để viết tiếp. Tôi không cần bàn viết. Với tôi, dễ chịu nhất là tư thế nửa nằm nửa ngồi trên chiếc đệm văng mềm. Chân co lại, laptop để trên đó, và xung quanh là ngổn ngang tư liệu, ảnh, báo và cốc café uống dở. Đúng, tôi biết như vậy là không tốt cho cột sống, mắt, tĩnh mạch và các cơ quan khác, nhưng nhờ có *yoga* và chạy mà tôi vẫn giữ được phong độ.

Tôi ngồi sẵn sàng để làm việc, nhưng không tài nào tập trung được. Thời gian cứ trôi, còn tôi lại nghĩ về cô gái. Người đầu tiên trong danh sách? Là cái quái quỷ gì thế nhỉ? Tôi không thể để như thế được. Trực giác của người làm báo nói với tôi rằng, cô gái đến chỗ tôi không phải là ngẫu nhiên. Tôi đứng dậy, đi ra cửa sổ. Trời vẫn mưa, còn cô gái người ươt sũng đang sang đường. Tôi mở cửa sổ.

- Hêi! - tôi gọi to - Thôi được rồi! Cháu vào đi!

Cô bé dừng lại một lát như thể cân nhắc liệu có nên tận dụng lời mời của tôi không, và cuối cùng cô lùi lại và chạy về phía cửa vào cầu thang.

Tôi gọi cô gái không phải do bị lương tâm cắn rứt vì đã đẩy cô ta ra ngoài trời mưa. Đó không phải là tình thương. Đơn giản là cô khiến tôi tò mò. Bao giờ tôi cũng cảm nhận được, liệu có nên quan tâm đến vấn đề này không, liệu có một đề tài hay ho nào đấy được cất giấu ở đâu đó không. Lần này tôi cũng cảm thấy, rằng “người đầu tiên trong danh sách” còn có một ý nghĩa gì đó nhiều hơn. Và đây không chỉ là trò đùa của một cô bé mười mấy tuổi ướn lướn thướt, mà còn là một cái gì đó liên quan trực tiếp đến tôi. Tôi đã không nhầm...

Cô gái đứng trên chiếc thảm chùi chân nhà tôi ướn như chuột lột. Tôi không có một chút kinh nghiệm nào với các cô gái tuổi vị thành niên, lại càng chưa từng mời chúng vào nhà và chăm nom. Căn hộ này là nơi trú ẩn của tôi. Ngay cả bố mẹ cũng không đến đây. À, có thể bố thì có một lần... Thịnh thoảng cũng có một người đàn ông nào đó xuất hiện, nhưng ngay khi anh ta bắt đầu phân vân xem phải để bàn chải đánh răng ở ngăn nào, cất tất trong ngăn nào, là tôi đã thể hiện cho anh ta biết rằng đến lúc kết thúc mối quen biết rồi. Tôi không muốn gán bó với ai một cách nghiêm chỉnh. Như tôi đã nói - tất cả những người tôi yêu thương đều nhanh chóng ra đi, còn tôi thì không muốn lại phải trải nghiệm cùng một nỗi đau ấy.

Cô gái đứng và nhăn nhó. Có thể thấy là khói thuốc làm cô khó chịu. Bao giờ tôi cũng hút thuốc khi làm việc. Tất nhiên điều này mâu thuẫn với chạy bộ và *yoga*, nhưng mặc kệ. Tôi thích hút, thế thôi. Đúng, tôi có cách tiếp cận với cuộc sống mang tính hưởng thụ và tôi là kẻ ích kỷ. Tôi cho rằng cuộc đời đã đá tôi rất đau, nên bây giờ tôi chỉ muốn những thú vui từ cuộc đời. Tôi muốn và tôi là kẻ chỉ yêu bản thân mình. Trong đời mình, tôi đã thích nghi với những người khác, bây giờ mọi người phải thích nghi với tôi.

Do đó việc cho một cô gái lạ vào nhà trong khi đang ngập đầu với công việc hoàn toàn không phải phong cách của tôi. Nhất là tôi rất phân vân, không biết cô gái cần gì ở tôi. Sự tò mò đấu tranh với cảm nhận về nghĩa vụ - tôi buộc phải kết thúc bài viết, trong khi đó cô gái đứng ngoài hành lang và cái đám nước trên sàn nhà đang ngày càng lan rộng. Tôi không muốn để cô gái làm ướt cái ghế sofa yêu quý và làm bẩn thảm, thế nên tôi đưa cho cô bộ đồ của tôi và bảo cô vào phòng tắm.

Tôi tự rót rượu vang cho mình, châm điếu thuốc tiếp theo và ngồi vào máy tính. Bà nghị sĩ trên màn hình laptop nhe răng cười với tôi. Khi đó tôi không nghĩ rằng bài viết của mình có thể làm sụp đổ sự nghiệp, hay thậm chí là cuộc đời của một ai đó. Quan trọng là tôi thấy hài lòng với bản thân mình. Càng bức tức bao nhiêu, càng bóc trần được nhiều cái bẩn thỉu bao nhiêu, tôi càng hạnh phúc bấy nhiêu. Tại sao người khác thì đạt được mọi thứ một cách dễ dàng, còn tôi thường xuyên bị cuộc đời đá hậu? Bây giờ tôi muốn đưa ra các điều kiện kiểm soát cuộc đời mình, thậm chí là cả của những người khác nữa. Là tôi quyết định, cái gì tốt cho tôi. Là tôi đến với tất cả mọi thứ hoàn toàn một mình. Bằng lao động cực nhọc. Tôi là bà chủ của số phận mình và tôi nhận thấy tất cả phụ thuộc vào tôi, theo đúng nghĩa đen.

Khi Karola vào phòng tôi, trong bộ đồ mặc nhà của tôi, tôi hầu như không để ý đến cô gái. Tôi chỉ cái tủ lạnh, còn mình thì tiếp tục hủy hoại cuộc đời của một người mẹ, người vợ và - về điều này thì ngày mai thế giới sẽ biết - người tình.

Thậm chí tôi còn xoa dầu của cô ấy. Tôi không thể kiềm chế nổi. Trong phòng tắm của cô ấy tôi cảm thấy giống như trong ngày khai trương của mỹ phẩm Saphora vậy - tràn ngập sự sang trọng, giàu có về hương thơm và toàn những thứ cám dỗ. Ina không dùng loại xà phòng bình thường ở Biedronka. Cô ấy có một thứ kỳ diệu gì đó đựng trong cái chai rất lịch sự. Nó có mùi thơm thật đẳng cấp và chắc chắn cũng có giá rất đẳng cấp.

Đúng là tôi cần được tắm. Nằm trong bồn nước nóng, tôi cứ phân vân, tại sao mẹ tôi lại nghĩ rằng người phụ nữ này có thể giúp tôi theo một cách nào đó sau khi mẹ mất. Hay là muốn nói đến tiền của cô ấy? Bởi tiền thì có thể thấy rõ là cô Ina có rất nhiều. Nhưng điều này có vẻ như không giống với mẹ.

Tôi đã bị lạnh cóng đến mức mà cứ chốc chốc lại xả thêm nước nóng và không muốn ra khỏi bồn tắm. Trong phòng tắm của cô Ina, mọi cái đều màu nâu be. Cứ như thể trên tường không tồn tại các màu khác. Khăn tắm thì giống hệt nhau, màu kem. Ở nhà tôi thì mỗi cái một màu. Cái bé, rất sặc sỡ với chú mèo đang cười là của Maika, của tôi - là từ trại thuyền buồm có cả logo của nhà tài trợ, của mẹ - bình thường, chất bông, nhắc nhiều về một thời khăm khá hơn. Mỗi cái có độ dài, độ dày và màu sắc khác nhau. Gạch lát cũng tạo nên cảm giác rất ngẫu nhiên... Gạch lát nền và gạch men kính như từ những câu chuyện cổ tích hoàn toàn khác nhau. Như thể chẳng có ai nghĩ, khi mọi thứ cùng nhau thì sẽ trông như thế

nào. Và chắc chắn là như vậy. Phòng tắm của chúng tôi được sửa từ hồi mẹ tôi còn là thiếu nữ và sống ở đó với ông bà. Sau ngàn ấy năm, lẽ ra nó phải được sửa lại mới đúng.

Tôi rất thích tưởng tượng ra căn hộ của chúng tôi sau khi được sửa sang. Thỉnh thoảng tôi còn vẽ những ước mơ không thực của mình - giấy dán tường tuyệt đẹp ở ngoài sảnh, một phòng bếp lịch sự, phòng tắm được cân nhắc đến từng chi tiết. Tôi nhìn thấy thỉnh thoảng mẹ có xem những bản thiết kế ấy. Những lúc ấy mẹ cười một mình. Sau đấy thậm chí tôi còn mang những hình vẽ ấy đến bệnh viện. Tôi bảo bao giờ trúng xổ số thì thế nào tôi cũng làm. Rằng bao giờ ra viện, mẹ sẽ về một ngôi nhà mới, hoàn toàn khác trước.

Việc tôi sẽ thi vào kiến trúc là ý tưởng của mẹ. Nhưng mới trúng làm sao chứ! Thậm chí mẹ đã lo cả cho tôi học vẽ ở một người bạn gái của mẹ ở trường Kiến Trúc. Tôi vô cùng thích những giờ học này. Tôi thường hay vẽ chân dung Maika nhất. Tôi thích ngồi cạnh giường nó khi nó ngủ để ký họa. Có lẽ không một đứa trẻ con nào có đến ngàn ấy bức ký họa khi đang ngủ!

Khi tôi ra khỏi phòng tắm, cô Ina vẫn vừa viết gì đó vừa cười một mình và gõ mạnh lên bàn phím. Chúa ơi, nếu tôi mà có máy tính hãng Apple, có lẽ tôi chỉ nhẹ nhàng vuốt ve nó chứ không đập giống như lấy búa đóng đinh thế kia. Tôi ngồi xuống mép sofa. Cho tới lúc này, khi người đã ấm, tôi mới nhìn xung quanh.

Cô Ina vừa nói lầm bầm gì đó vừa chỉ ra cái tủ lạnh. Tôi mở tủ, toàn bánh há cảo khô và rau. Những cái gọi là thức ăn tốt cho sức khỏe. Có thể nếu như chúng tôi cũng quan tâm đến thức ăn tốt cho sức khỏe thì mẹ tôi đã không bị bệnh. Tôi thường hay đặt ra cho mình câu hỏi: “sẽ thế nào nếu như?”, nhưng tôi biết rằng mình

không bao giờ có câu trả lời.

Tôi lấy một cái bát trong tủ ra. Thứ duy nhất có thể ăn được trong nhà này là phô mai tách kem. Có lẽ cô ấy không ăn ở đây. Tôi nhìn quanh bếp - trên chiếc khay nướng vẫn còn nguyên lớp nilon bảo vệ.

- Chúa ơi, bình thường cô có nấu nướng không ạ? - tôi chột thốt lên.

- Ít lắm, - cô Ina trả lời, miệng vẫn đang cắn chiếc bút chì. - Cô ăn trong phố - cô nói thêm rồi lại tiếp tục viết.

Tôi bày bánh há cảo, hành hoa và sữa chua ra hai cái đĩa. Thế đấy, tôi đã hình dung ra cuộc gặp gỡ với người quan trọng nhất trong cuộc đời của mẹ tôi khác hơn cơ. Tiếc thay, cuộc đời không phải bao giờ cũng giống như chúng ta mong muốn. Thường thì hoàn toàn khác.

Trên chiếc bàn cạnh sofa la liệt giấy tờ, một chiếc máy ghi âm rời điện thoại cầm tay. Không còn chỗ nào để đặt đĩa. Tôi ngồi xuống và cầm đĩa để trên gối. Đương nhiên là tôi sợ mình sẽ làm bẩn cái sự trắng hoàn hảo này. Cái sự tối giản lý tưởng chế ngự toàn bộ căn hộ này. Tuyệt nhiên không có những thứ linh tinh, những đồ trang trí lặt vặt, không có cuộc sống. Điểm nhấn trang trí duy nhất là những chữ cái treo trên tường, phía trên chiếc TV to đùng, tạo thành dòng chữ: "*Because you are the most important person in your life*" - Bởi vì chính bạn là người quan trọng nhất trong cuộc đời của bạn.

- Cô xong rồi - cô Ina đột nhiên nói. - Cô gửi cho tổng biên tập. Rồi còn phải kiểm tra *mail* xem có sửa chữa gì không, nhưng rốt cục thì cháu có thể cho cô biết, cái danh sách ấy là như thế nào được không? - Cô sang bếp, cầm đĩa và lấy đĩa. - Sorry, nhưng cô

không có bánh mì. Cô đã từ bỏ thói quen - cô nhún vai - Nào, thế nào? Cái người đầu tiên trong danh sách ấy là như thế nào?

Chương hai

*Bỗng nhiên em lạc lối, một mình ở đâu đó vào giữa đêm
Hãy nhìn lên những ngọn cây cao nhất. Đôi mắt anh sẽ dẫn
đường cho em.
Và vào một ngày mưa
Khi em cảm thấy cuộc sống thật khó khăn
Thì bóng anh sẽ chỉ cho em ánh sáng và những lối nhỏ qua
màn sương
Khi em bỗng nhiên lạc lối anh sẽ không để em lại một mình...
Bởi chúng ta còn gặp nhau, anh không để em lại một mình...*

ANNA MARIA JOPEK, MARCIN KYDRYŃSKI

“Anh không để em lại một mình”

Gdańsk, 1 tháng tám, ở nhà.

Các con gái yêu!

Mẹ không biết phải bắt đầu như thế nào. Trong cuộc đời chưa bao giờ mẹ nghĩ sẽ phải viết một cái gì đó như thế này. Mà có thể khác hơn, tự mẹ sẽ muốn...

Có lần, trong một cuộc gặp toàn thể ở cơ quan, có một cuộc trao đổi. Đó là một trong những buổi đào tạo với mục đích dạy mọi người sống thế nào cho tốt. Huấn luyện viên đã hỏi, mọi người sẽ làm gì nếu như chỉ còn sống một năm. Mẹ đã quả quyết rằng mẹ sẽ sống cùng với các con một năm ấy, để dạy các con, hay ít ra cũng là cố gắng dạy các con phải sống như thế nào trong cuộc đời tốt đẹp này. Sau đó ông ta lại hỏi, mọi người sẽ làm gì nếu như chỉ còn sống được vài tháng nữa. Mẹ trả lời rằng mẹ sẽ viết cho các con đôi điều, những điều có thể giúp ích cho các con trong tương lai. Câu hỏi tiếp theo là, chúng ta sẽ làm gì nếu như điểm cuối của cuộc đời chỉ còn cách chúng ta bằng ngày. Khi đó mẹ sẽ lấy máy ghi âm để ghi lại cho các con những điều mẹ muốn nói với các con sau năm, mười năm nữa.

Khi ấy mẹ nghĩ rằng đó chỉ là những cân nhắc, suy tính mang tính lý thuyết.

Còn lúc này mẹ viết cho các con những dòng này bởi mẹ không biết mình còn bao nhiêu thời gian nữa. Một khi mẹ vẫn còn đây. Mà thậm chí nếu như mẹ không còn trên Mặt Đất này nữa, mẹ cũng không tin rằng mẹ sẽ tan vào hư vô. Các con biết là mẹ không để các con lại mà. Đó đơn giản là điều không thể.

Tạm thời tôi chỉ có thể đọc được một trang. Tôi bị xáo động nhiều hơn là quan tâm. Thực sự tôi không có ý muốn đọc cái này.

- Cái gì thế này? - tôi hỏi. - Cái chết tiệt gì thế này?

- Nhật ký - Karola thì thầm.

- Thì cô biết là nhật ký! Nhưng của ai? Những cái vớ vẩn thống thiết này là của ai và cháu cho cô xem để làm cái gì hử?

- Đây không phải là những thứ vớ vẩn! - Karola nuốt nước mắt.

- Sao lại không? - Tôi thực sự bị mất cân bằng. Tôi chúa ghét những thứ náo nê thống thiết. Cả những chuyện tình nữa, hiển nhiên rồi. Thế mà ở đây cô bé lại nhảy bổ vào với một văn bản quá nhạy cảm - Đây có phải là thư không, ai viết chúng? - tôi hỏi. Tôi muốn lắc thật mạnh cô bé này. - Cháu nói xem, người đầu tiên trong danh sách này là như thế nào hử?

Tôi rất bức mình. Tuyệt nhiên không hiểu những dòng chữ nguệch ngoạc ấy là cái gì và - quan trọng hơn cả - chúng liên quan gì tới tôi. Mỗi chữ tôi đọc qua đều ướt đẫm nỗi buồn và sự tiếc nhớ, mỗi câu đều muốn nói lên rằng cần phải thay thế cái không thể tránh được.

Cái chết? Cô gái này là ai, cô gái dám làm xáo động cái thế giới đã được sắp đặt một cách hoàn hảo của tôi và làm rối đầu tôi bởi di chúc của một người đàn bà nào đấy? Trong đời tôi đã quá đủ những cái chết và sự chia ly! Không! Tôi không muốn gấn bó về

cảm xúc với bất kỳ ai nữa. Mà đọc những dòng chữ như thế này lại làm tôi cảm thấy như có gì nghẹn lại trong cổ, tôi cảm thấy nước mắt đang trào ra và dù muốn hay không, người ta cũng muốn biết kỹ hơn.

Đã lâu rồi, tôi tự hứa với mình là sẽ không bao giờ khóc vì một người nào đó nữa. Không bao giờ gắn bó với ai nữa thì sẽ không phải đau thêm.

- Ai đã viết những dòng này? - tôi la lên. - Và vì cái chết tiệt gì mà cháu lại cho chính cô xem?

Tôi tin chắc là cô bé chờ đợi tôi, với tư cách là một nhà báo sẽ có trách nhiệm giúp cô để in những dòng chữ nguệch ngoạc này. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu tôi, rằng tôi sẽ gọi đến một trăm mười hai, vì càng lúc cô bé càng tỏ ra là một kẻ điên, hoặc là người lén lút theo dõi. Các diễn viên hay gặp những kẻ quấy rầy, có thể tôi cũng bị.

- Cô có thể đọc tiếp được không ạ? - cô bé tỏ ra bướng bỉnh. - Còn một đoạn nữa ạ.

Gdańsk, 2 tháng tám, ở nhà.

Các con có nhớ mẹ ngồi bên giường của các con khi các con ngủ không? Khi các con đã nằm trong chăn, nép sát vào nhau và nhắm mắt lại, mẹ hỏi các con nhìn thấy gì qua hàng mi khép lại kia.

Bao giờ mẹ cũng muốn biết, trong ngày hôm ấy cái gì đã tạo ra ấn tượng mạnh nhất với các con. Với những đôi mắt nhắm ấy, mẹ cùng với các con vào rừng, nhảy vào các vũng nước,

hái nắm và vẽ tranh. Tối tối mẹ làm những gì mà suốt cả ngày các con phải chiến đấu với chúng.

Mẹ còn nhớ, khoảng mấy ngày trước kỳ kiểm tra vào lớp sáu, Karolina đã bảo rằng sẽ mở mắt khi ngủ, bởi không còn sức để giải bài tập vào ban đêm nữa...

Nhờ có những buổi tối ấy của chúng ta mà mẹ có thể cùng với các con trong tất cả những ngày của các con, đặc biệt là những ngày tốt đẹp.

Và do đó mà mẹ viết. Mẹ sẽ không viết về những chuyện không hay. Mẹ không muốn sau hai mươi năm nữa, các con nhắm mắt lại và nhìn thấy mẹ buồn rầu, mệt mỏi...

Mẹ sẽ cười với các con và sẽ luôn luôn hỏi: “Con nhìn thấy điều gì tốt đẹp khi nhắm mắt lại?”

Vì thế mà những gì buồn, chúng ta sẽ giải quyết ngay từ đầu. Còn sau đó mẹ sẽ ở bên các con trong những ngày quan trọng nhất của cuộc đời. Mẹ những muốn được làm điểm tựa cho các con những lúc các con cần mẹ, nhưng các con hãy nhớ rằng, bao giờ các con cũng có thể trông cậy vào những người này:

Karolina Rybińska, nhà báo, gần đây sống ở Warszawa, làm việc trong một tòa văn phòng nào đấy...

Babcia Zosia Kudlarek

Krzysztof Szulc, luật sư. Một người bạn từ xa xưa... Gần đây nhất mẹ có liên hệ với bác ấy trong một số việc quan trọng. Những việc ấy cần phải tiếp tục làm cho tới cùng. Bác ấy sẽ giúp các con, đây là một người tốt. Các con có thể tin tưởng hoàn toàn vào bác ấy.

Piotr Szafranek, bố. Tiền được gửi đến từ một địa chỉ ở Berlin. Gustav-Muller Strasse 16. Lâu rồi mẹ không nói chuyện với ông ấy. Mẹ đã thử tìm ông nhưng không có kết quả.

Tôi chăm chú ngắm Ina khi cô đọc. Tôi không thể tìm thấy trên gương mặt cô những cảm xúc khác ngoài sự bức bối. Thật hết sức bất ngờ. Khi lần đầu tiên nhìn thấy những dòng chữ của mẹ, phải rất lâu mà tôi vẫn chưa hoàn hồn được. Tôi đã khóc. Kể ra thì đúng là thư của mẹ là gửi cho tôi, chứ không phải cho cô ấy, thế nên mới có những cảm xúc ấy. Nhưng một khi là người đầu tiên trong danh sách của mẹ tôi, thì nhất định cô phải có một sự gắn kết tình cảm theo cách nào đấy với mẹ chứ. Mẹ là một phụ nữ thông minh và việc mẹ đưa cô Ina vào danh sách, chắc chắn phải có mục đích của mình. Bà Zosia thì quá rõ rồi. Bà nuôi dạy chúng tôi. Khi mẹ ốm là bà đến ngay để trông nom chúng tôi. Nhất là Maika, vì nó còn bé, nhưng cả tôi nhiều khi cũng thích vòng tay ấm áp của bà Zosia.

- Mẹ cháu tên gì? - một lúc sau cô Ina hỏi.

- Patrycja - tôi trả lời.

Cô bỗng nhìn tôi sững sờ.

- Cháu là con gái của Patrycja à?

Tôi gật đầu.

- Và Piotr - cô khẳng định nhiều hơn là hỏi.

- Vâng ạ. Bố Piotr.

- Tôi không thể tin, Ziolo có cô con gái như thế này - cô khịt khịt.

Tôi nhìn cô ngạc nhiên.

- Ziolo?

- Cháu không biết là bọn cô gọi bố cháu như vậy à?

Tôi lắc đầu. Nhưng bỗng nhiên tôi bắt đầu hiểu một điều gì đấy, liên tưởng tới một số sự kiện.

- Cô biết ông ấy ạ?

- Cô biết - cô Ina công nhận.

- Biết rõ chứ ạ? - tôi hỏi tiếp.

- Đúng.

- Cả mẹ cháu nữa ạ?

- Cô biết mẹ cháu còn rõ hơn. Đã... lâu lắm rồi. Cháu bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười tám ạ.

- Có nghĩa là đã hai mươi năm. Có thể lâu hơn một chút... - cô tự lự.

- Vâng, vậy bây giờ cô nói cho cháu biết đi, tại sao cô lại ở trong danh sách này? - tôi sốt sắng hỏi - và tại sao lại đúng là người đầu tiên?

- Đó là một câu chuyện dài... - cô Ina thở dài.

- Cháu có thời gian mà. Vì chuyện ấy mà cháu đến đây.

- Thế cháu đã nói gì với mẹ... - cô không nói hết câu. - Ở nhà cháu nói gì?

- Bây giờ bà Zosia ở với tụi cháu, bà họ xa.

- Còn... Piotr? - như thể phải khó khăn lắm cô mới thốt ra được tên bố tôi. - Bố cháu?

- Bố không sống cùng với chúng cháu. Hình như bố cháu... ở Berlin. Mẹ cháu viết thế. Nhưng nói chung là cháu không biết.

Cô Ina lấy một miếng thuốc lá. Cô hít một hơi thật sâu.

- Cháu có nói là cháu đến nhà cô không? - cô hỏi.

- Không ạ. Bà nghĩ là cháu đi bơi thuyền. Trên sông Brda - tôi nhún vai. - Bạn bè cháu đi, đây là một lý do tuyệt vời cho cháu. Cô đã đến Brda bao giờ chưa ạ? Vì cháu phải biết để kể lại.

- Cô đến rồi. - Cô Ina nhăn mặt. Trán cô trở nên thật hoàn hảo, hẳn là cô đã dùng botox. Cô với bao thuốc lá, nhưng rồi lại để xuống - Thế hôm nay cháu định ở đâu?

- À, cháu nghĩ là ở đây... tôi nói, mắt nhìn vào mũi đôi dép đi trong nhà mà tôi đang đi.

- Ààà - cô ngạc nhiên. Có lẽ cô không có thói quen giữ khách lại nhà. - Được rồi, thế thì cô dọn qua một chút... Cô sẽ lấy cho cháu cái túi ngủ. Sẽ giống như ở trên sông Brda ấy - cô cố đùa.

Cô đứng dậy đi ra bếp. Lấy trong tủ ra chai rượu vang và một chiếc ly, nhưng cô đắn đo một lúc.

- Cháu cũng uống chứ? - cô hỏi.

- Thỉnh thoảng ạ... Cô cứ rót cho cháu...

- Ừ nhỉ. Cháu mười tám tuổi rồi...

Cái cô Ina này thật lạ. Tôi không thể nào hiểu hết được cô. Có vẻ như quan trọng đối với mẹ tôi, nhưng mặt khác, cô lại tạo ra cảm giác như thể những lời của mẹ chẳng có ấn tượng gì với cô. Ngoài trời mưa như trút và đã tối hẳn, còn cô này thì hỏi tôi định ở lại chỗ nào. Mẹ bao giờ cũng chăm sóc mọi người - nếu như không có giường trống, thì mẹ sẽ để con gái của bạn ngủ lại cho dù là trong bồn tắm đi chăng nữa.

Ở nhà tôi, khách bao giờ cũng được chào đón thân thiện. Điều kiện nhà cửa như vẫn thế, không quan trọng. Hai phòng lớn và khu bếp rộng tại Wrzeszcz cổ. Có thời căn hộ này lớn hơn nhiều, nhưng

đã bị chia làm hai. Bà tôi ở một nửa, nửa còn lại là chị của bà. Sau đấy nửa ấy bị bán, còn chúng tôi vẫn ở lại. Khi đó tất cả chúng tôi vẫn tưởng là sẽ là một gia đình tuyệt vời cùng với bố. Mặc dù bố ở nhà ít hơn ở ngoài.

Mẹ hơi tiếc căn hộ kia. Mẹ nhớ cái thời mà cả tăng thuộc về gia đình mình. Nhưng biết làm sao được - cần phải thích nghi với cuộc sống mới. Khi đó mẹ vẫn chưa ngờ rằng trong đời mình mẹ sẽ hay phải thích nghi đến thế.

Tôi ở chung phòng với Maika, còn mẹ ở phòng thứ hai, nhỏ hơn một chút. Nhưng toàn bộ cuộc sống trôi đi trong căn bếp lớn. Bố, khi vẫn còn ở với chúng tôi, có những ý tưởng rất kỳ cục. Thỉnh thoảng, khi sáng tác nhưng không ra, bố đi sửa nhà, sắp đặt lại đồ gỗ và tổng dọn dẹp nhà cửa. Có lần bố sơn lại tất cả tủ bếp thành màu vàng cam. Đó là hồi bố viết tác phẩm cho đĩa thứ ba. Rất nhanh, đầy sức sống. Thậm chí tôi có thể nói rằng rất hân hoan. Khi đó bố yêu màu sáng. Thậm chí bố còn có cả quần màu vàng cam...

Nếu nói về đồ gỗ, thì chúng tôi với mẹ cảm thù chúng đến tận xương tủy. Cách đây mấy năm, chúng tôi đã bắt tay vào việc và trong một kỳ nghỉ cuối tuần, rốt cuộc chúng đã lấy lại màu trắng thân thiện. Chúng tôi còn yêu căn bếp của mình hơn. Cho tới khi mẹ bắt đầu ở bệnh viện nhiều hơn ở nhà, tôi mới không còn cảm thấy dễ chịu khi ở đó nữa. Tôi không thể tìm thấy chỗ cho mình. Hầu như hàng đêm tôi ngủ ở giường của mẹ. Sáng dậy, tôi hay thấy Maika nằm cạnh, chắc trong cơn mê ngủ nó cũng đi sang giường mẹ.

Bà Zosia ngủ ở bếp. Ở đấy có một chiếc giường kéo dành cho khách. Tôi biết ơn bà vô cùng vì đã không dùng chiếc giường của mẹ tôi. Bởi nếu như có người dùng chiếc giường ấy trong thời gian

mẹ ở bệnh viện thì giống như là có sự nhất trí với việc mẹ sẽ ra đi mãi mãi. Giường của mẹ phải chờ mẹ về. Tôi đã không để ý tới việc là có thể mẹ sẽ không về. Chúng tôi thì đương nhiên là có thể ngủ ở đây, vì hai đứa thỉnh thoảng vẫn chui vào giường mẹ và bao giờ cũng có chỗ để rúc vào.

Đôi khi tôi có cảm giác như những ngày xưa, khi tôi chấp chững đi chân trần từ phòng mình để mẹ đuổi những giấc mơ đáng sợ đi. Bây giờ, khi ngủ trên tấm ga yêu thích của mẹ, tự tôi muốn tin rằng tất cả rồi sẽ tốt đẹp.

Gdańsk, 6 tháng tám, bệnh viện.

Khi biết là mình bị bệnh, mẹ nghĩ rằng mình sẽ không còn được ở bên các con trong tất cả những khoảnh khắc quan trọng của cuộc đời. Mẹ sẽ không thể dắt tay các con nữa, nhưng mẹ nghĩ rằng mẹ sẽ mãi mãi còn trong trái tim các con. Karolka, con có thể kể cho em Maika về mẹ được chứ? Chắc chắn là em sẽ nhớ về mẹ như qua màn sương mù. Sẽ còn lại những tấm ảnh và những câu chuyện, của con và của bà Zosia.

Gdańsk, 12 tháng tám, ở nhà.

Mẹ chỉ mong muốn các con được hạnh phúc trong cuộc đời. Liệu có sẵn một đơn thuốc cho điều này? Hẳn là không. Tất cả mọi người đều muốn được hạnh phúc, còn hạnh phúc lại chịu ảnh hưởng của sự trùng hợp nhiều bối cảnh nhất định. Địa điểm nhất định, thời gian nhất định.

Các con đừng sợ cuộc sống. Mỗi ngày có hai mươi tư giờ. Các con hãy tính xem, sẽ là bao nhiêu giây quý giá. Bây giờ thì mẹ biết...

Mẹ có tiếc những giây phút đã mất đi không? Có. Nhưng không phải là những giây phút khi mẹ nằm trên bãi cỏ, chẳng làm gì, chỉ ngắm nhìn trời. Mẹ chỉ tiếc những phút giây mình để uổng phí thời gian cho những cảm xúc tiêu cực. Hẳn các con sẽ nghĩ mẹ là người kỳ quặc, còn Karola thì quay đi với cái điều khiển TV. Nhưng mẹ muốn nói với các con, để các con sống mỗi ngày như thể sẽ không có ngày mai nữa. Hận thù, đạo đức giả. Để làm gì? Cần phải đi qua cuộc đời một cách trung thực. Phải luôn luôn nhớ rằng, cái tốt sẽ quay lại và không bao giờ, tuyệt đối không bao giờ được đốt cây cầu mà mình vừa đi qua.

Các con hay suy nghĩ một cách tích cực. Những ý nghĩ tích cực sẽ mang đến người tốt. Và mang đến hạnh phúc. Ý nghĩ và lời nói xấu chỉ làm nhiều thêm cái xấu trên thế giới này.

Các con hãy liên hệ với bố. Hãy nói rằng mẹ ra đi hạnh phúc.

Lần cuối cùng tôi nhìn thấy bố có lẽ cách đây đã bốn năm. Bây giờ Maika lên sáu. Có thể là lạ lùng, nhưng tôi không cảm thấy thiếu bố một cách đặc biệt. Quan trọng nhất là mẹ. Bao giờ cũng thế. Mẹ và bà Zosia.

Tôi biết là đám cưới của bố mẹ rất khiêm tốn. Hình như chỉ có những người thân trong gia đình có mặt trong buổi lễ. Tiệc cưới thậm chí khá long trọng, ở nhà bà ngoại. Khi ấy bà vẫn còn sống.

Tất nhiên là tôi biết chuyện này chỉ qua những câu chuyện kể. Mẹ tốt nghiệp đại học, làm trợ lý cho một công ty chuyên thu hồi tài sản. Mãi sau mẹ mới làm thủ quỹ. Bố dạy đàn guitar và piano. Ông rất ghét việc này. Sau đám cưới, họ ở nhà bà ngoại, mà ai cũng biết rằng ở đấy chỉ có hai phòng. Mẹ có thai và họ quyết định phải có một thay đổi gì đấy. Họ đến Marbork. Bố khẳng định rằng ông đã quá đủ với đám học trò, còn sáng tác thì có thể ở bất cứ đâu. Mẹ đã mang thai tôi. Ở Marbork có bảo mẫu của bố tôi, bà Zosia. Bà có một ngôi nhà lớn có vườn mà theo bà là quá rộng.

Chúng tôi chuyển đến đấy. Đó là một mùa hè tuyệt vời. Có thể tiền thì hơi bị thiếu, nhưng chúng tôi xoay sở được. Có lẽ tôi yêu bà Zosia hơn cả bà ngoại của mình. Bà không có gia đình, cho nên chúng tôi là gia đình duy nhất của bà. Hồi còn bé, tôi gọi bà là “bà bị khâu”. Thậm chí cho tới bây giờ tôi với Maika thỉnh thoảng vẫn gọi bà như vậy.

Năm tôi lên bốn tuổi thì ông ngoại mất. Một tháng sau thì bà ngoại đi theo ông. Mẹ bảo là do bà nhớ ông. Rất có thể. Ông bà yêu nhau hơn cả cuộc sống. Với ông, bà có cách của mình. Còn ông, mặc dù tưởng như là một bậc trượng phu, nhưng ở bên cạnh bà, ông trở thành một ông chồng sợ vợ. Và hình như ông rất thích thế.

Chúng tôi quay về Gdańsk, bà Zosia ở lại Marbork một mình. Trong ngôi nhà rộng mênh mông ấy. Sau đấy có một cặp vợ chồng dọn đến chỗ bà, họ thành lập một bệnh xá thú y.

Một mình mẹ đóng gói toàn bộ gia sản của chúng tôi. Một gia sản chẳng nhiều nhận gì, nếu không có cây đàn piano của bố thì thậm chí chả cần thuê xe tải. Chúng tôi không có đồ gỗ, còn quần áo, khăn và ga gối thì vài cái thùng cáctông là đủ. Đương nhiên là bố không tham gia vào việc chuyển nhà. Hình như lúc ấy bố đang ở

London. Bố làm một đĩa CD thực sự là rất hay. Bây giờ thì tôi biết là cô gái trên bìa phải có một cái gì đó chung với việc này. Một cô gái da đen với những dải đuôi sam dài. Những ca khúc hay nhất được bố sáng tác khi đang yêu. Và hồi ấy rõ ràng là như vậy.

Kể từ ngày tôi biết nhớ, thì bố thường xuyên đi xa. Đến các chương trình hòa nhạc, sau đó thì có vẻ như ký được hợp đồng gì đó. Bố còn ở cả Mỹ đến nửa năm. Hồi đó thật thích, vì bố gửi tiền về. Có thể điều này hơi hơi hợt, nhưng đúng là tôi nhìn bố mình chỉ thông qua lăng kính tiền. Tôi không nhớ bất cứ một việc gì mà chúng tôi cùng làm. Thậm chí tôi còn không thể chơi piano. Chơi guitare thì có, vì mẹ thích hát. Thỉnh thoảng chúng tôi ngồi trên gối đặt ngay lên sàn nhà, ở giữa là một bát bỏng ngô, tôi đánh đàn, mẹ và Maika hát. Rất thích, chẳng khác gì bên đồng lửa trại.

Tất cả các kỳ nghỉ hè chúng tôi đều đi hoặc với mẹ, hoặc với bà Zosia. Tất nhiên sau đấy bắt đầu những chuyến đi với người quen, nhưng những giờ phút tuyệt vời nhất với mẹ chính là trong các kỳ nghỉ hè. Tôi nhớ là Maika rất thích ngủ trong lều. Đúng dịp ấy bố lại không gửi tiền về. Tiền chu cấp cho chúng tôi đến rất đều đặn. Những khi bán được ca khúc nào đấy, hoặc nhận được tiền tạm ứng hợp đồng cho một đĩa mới, bố gửi rất nhiều tiền. Khi bố không có tiền thì chúng tôi cũng chẳng nhận được gì. Bố không giữ được tiền lâu. Mẹ kể là thời kỳ đầu tiên, đại diện của bố đã lừa bố. Nếu như không có vụ lừa đảo ấy thì bố đã thành triệu phú. Mẹ thậm chí đã định nhờ luật sư về vụ này, nhưng khi đó bố đã bỏ đi rồi. Mẹ bảo chúng tôi có khả năng thắng kiện. Sau đấy sức khỏe mẹ yếu đi nên đã không giải quyết vụ việc đến cùng. Đôi khi tôi phân vân, tại sao bố không đấu tranh vì khoản tiền ấy. Vì bố còn có chúng tôi. Khoản tiền ấy sẽ có ích cho chúng tôi...

Bố mẹ không cãi nhau. Đơn giản là họ ở cạnh nhau. Còn bố, như tôi đã nói, rất hay yêu. Chỉ thế thôi. Như một nghệ sĩ, để sáng tạo ông luôn phải có nàng thơ. Và nàng thơ phải ngày càng mới hơn, trẻ hơn, đẹp hơn và ngày càng phải có bộ ngực to hơn. Da đen rồi Á châu. Miễn sao cứ mỗi lần lại là một nàng khác, một nàng mới.

Mẹ rất muốn cứu vớt cuộc hôn nhân của mình. Mẹ nghĩ rằng tôi là một đứa ngốc nghếch, chẳng hiểu gì. Tôi hiểu hết. Mẹ tưởng là đứa con tiếp theo sẽ làm cho mối quan hệ của họ trở nên bền vững. Mẹ đã mang thai. Khi biết chuyện này, bố ở thêm với chúng tôi mấy tháng nữa, thậm chí bố còn giả vờ vui mừng. Ngoài việc là một nhạc sĩ tài năng, thì bố còn là một diễn viên hoàn toàn không tồi. Tất cả chúng tôi đều tin bố và trong một thời gian ngắn chúng tôi đã là một gia đình rất hạnh phúc. Tuy nhiên sau đấy bố nói rằng gia đình rất hạn chế bố và ông không sáng tác được. Tôi nhớ. Tôi đã nghe thấy họ la hét nhau như thế nào hàng tối. Ngay cả chiếc gối trùm lên đầu tôi cũng không thể giảm bớt những tiếng la hét đó.

- Anh cần có không gian - bố kêu lên.

- Không gian ư? - mẹ tức giận - Anh sẽ có không gian! Em với lũ trẻ sẽ chuyển sang một phòng, còn anh sẽ có cả một phòng cho riêng mình!

- Không phải như thế! Anh cần không khí, cần hơi thở!

- Piotrek! Anh chẳng làm một việc gì trong nhà, anh không nắm bắt được thực tế. Khi anh sáng tác, khi anh chơi đàn, tất cả mọi người đều đi lại rón rén. Em thậm chí còn sợ nấu nướng để không gây ra tiếng động! Karrola TV không dám xem, nhạc không dám nghe, vì lúc nào cái thứ tiếng “lợn bị cắt tiết” ấy chả làm anh phân tán đầu óc. Anh còn muốn cái quái quỷ gì nữa đây?

- Anh cần tự do - bố nói thêm, đã có phần bình tĩnh hơn. Như thế câu trả lời này đã được chuẩn bị từ lâu rồi.

- Tự do? Rốt cuộc thì anh hãy làm người lớn đi! - mẹ vẫn tức tối. Anh có con gái, sắp tới lại có đứa thứ hai. Khi anh có con, anh sẽ không bao giờ được hoàn toàn tự do nữa!

- Anh ấy đã bỏ mẹ con cháu - cô Ina nhận xét. - Đơn giản là anh ấy đã không đủ trưởng thành cho tất cả những chuyện ấy. - Ina lắc đầu. - Anh ấy không bao giờ thích lại có ai đó lên kế hoạch cho cuộc sống của mình. Anh ấy là một con chim tự do.

- Vâng - tôi nói. - Đúng thế.

- Gia đình gò bó anh - bố nói quả quyết.

- Tất nhiên là gò bó! Vậy khi xây dựng gia đình, anh không ý thức được điều này à? - Mẹ hét lên - Cuối cùng thì anh hãy làm một người trưởng thành đi! Trong cuộc đời, có thời kỳ để đi khắp các quán xá và tranh luận về tình yêu và lý tưởng, và có thời kỳ cho cuộc sống bình thường! Dậy vào năm giờ sáng để cho con bú và suốt đêm không ngủ vì con ốm! Có thời gian đi với bạn bè nhưng cũng phải có thời gian để cho các con đi ăn kem.

- Em có lý. Nhưng những khi ấy anh như bị ngạt thở.

- Piotr, anh làm em nản chí. Em không biết anh muốn gì nữa, em không biết chuyện gì đã xảy ra. Có thể anh vẫn như vậy, nhưng có lẽ bây giờ em mới hiểu điều đó. Em đã nghĩ rằng đứa con thứ hai

sẽ phần nào định giá lại cuộc sống của anh.

- Có kế hoạch như vậy à? - Bố nói khẽ. - Vì anh không lên kế hoạch này.

- Piotr... Anh chờ đợi ở em điều gì đây? Anh muốn em nói gì đây?

- Sự thật.

- Đúng. Em muốn có đứa con thứ hai. Em muốn Karola không phải một mình trong cuộc đời này khi chúng ta không còn nữa.

- Từ đâu mà có cái nhìn tối tăm như vậy?

- Từ đâu ư? Có thể là vì đã có lúc em tưởng là mình sẽ chia sẻ cuộc sống với anh, nhưng giờ đây em lại biết rằng em đã hạn chế anh. Từ đó mà em có cái nhìn bi quan. Ai rồi cũng đến lúc phải chết. Điều đó là chắc chắn.

- Anh không phù hợp để có gia đình - bố nói thêm, bình tĩnh hơn.

- Nói thế thì quá dễ. Nhưng rất tiếc, nó cũng giống như việc sinh nở vậy. Cho dù anh đã quá đủ và anh muốn rút lui khỏi toàn bộ cuộc chơi này thì anh cũng không thể. Anh không có lối thoát, anh sẽ trở thành bố trong suốt cuộc đời. Dù anh muốn hay không muốn. Máu của anh, gen của anh sẽ chảy trong hai người đàn bà. Họ cần phải là toàn bộ thế giới của anh.

- Anh sẽ gửi tiền.

- Anh sẽ bỏ đi à? - Dường như cuối cùng thì mẹ cũng hiểu ra.

- Anh có hợp đồng ở London.

- Anh biết đã lâu chưa?

- Được một thời gian rồi.

- Vậy là hết sao? - mẹ hỏi, giọng run run.

- Anh cũng không biết - bố trả lời.
- Anh muốn tự do, vậy có lẽ đã hết rồi?
- Chúng ta phải nói về chuyện này? - bố hỏi. - Đơn giản là anh đi. Sẽ giống như vẫn thế thôi. Sẽ không có anh, anh sẽ gửi tiền.
- Chả lẽ anh không biết rằng ở đây, tiền không phải là quan trọng nhất? Hai đứa nhỏ sẽ không có bố.
- Anh xin lỗi.

Đêm hôm ấy mẹ ngủ trên chiếc giường kéo ở trong bếp. Đắp chiếc chăn len. Nửa đêm tôi sang chỗ mẹ, ôm theo cả cái chăn bông. Chúng tôi nằm vừa khít, bởi đúng ra chúng tôi có ba người. Mẹ, cái bụng bầu của mẹ và tôi. Bố đi vào ngày hôm sau. Bố đi tìm không gian của mình. Khi ấy tôi chưa hiểu điều đó có nghĩa là gì. Bây giờ thì tôi nghĩ rằng bố là một con chim tự do. Một nghệ sĩ. Ông không bao giờ nên có gia đình. Ông có nhiều người đàn bà khác nhau. Mẹ bảo rằng trước khi cưới bố đã thế rồi. Mẹ không cho tôi biết chi tiết, bao giờ bà cũng nói rằng tôi sẽ biết vào thời điểm thích hợp. Có thể thấy rõ là thời điểm ấy sẽ không bao giờ đến.

Gdańsk, 20 tháng tám, bệnh viện.

“Các con hãy yêu bản thân mình. Đó không phải là sự ích kỷ. Đó là sức mạnh. Nếu như các con yêu bản thân mình và tôn trọng chính mình thì người khác cũng sẽ làm như vậy. Nếu các con hạnh phúc, các con sẽ làm cho niềm hạnh phúc ấy lan tỏa sang người khác.”

Chương ba

*Chiếc đèn ánh lên đơn côi trong tủ
Sẽ chẳng có ai mặc nó nữa rồi
Thay vì vâng, - không - anh đã trả lời
Em đã chọn tiết trời đẹp cho ngày hôm ấy
Nhưng rồi trời vẫn cứ mưa*

MONIKA BRODKA,
“*Lễ ra là đám cưới*”

Tôi nghe cô gái nói và biết rõ cô nói về cái gì. Tôi biết Piotr quá rõ. Tôi cũng cần không gian. Có thể hai chúng tôi sẽ nói chuyện với nhau dễ hơn? Có thể đơn giản là giờ đây chúng tôi ở đâu đó cạnh nhau, không ai lấn đường ai, nhưng sẽ gặp nhau đúng vào lúc mà chúng tôi muốn điều đó? Chúng tôi sẽ sống cùng trong ngôi nhà rộng rãi của chúng tôi với đồ gỗ sáng màu, tường trắng, với sự trống trải ở khắp mọi nơi và cả ngày mỗi người ngồi trong một phòng, cách xa nhau, để tối tối sẽ ở trong vòng tay của nhau, hai người gần như là một.

Ờ, nhưng mà phải có con chứ. Vài cen-ti-mét hạnh phúc. Và sau đấy là bất hạnh. Đưa thì tấn công bạn từ bên phải, đưa từ bên trái. Và bạn càng lùi ra xa chúng, chúng càng tấn công bạn mạnh mẽ hơn và bạn càng lo lắng hơn.

Với nỗi bất hạnh cũng y như thế. Phải chăng con sóng bất hạnh tiếp theo đã bắt đầu? Có thể tôi đã để cho con gái của Patrycja tâm sự một cách không cần thiết? Cô bé đã xông vào nơi trú ẩn của tôi, nơi đã từ lâu, tôi cảm thấy an toàn và chắc chắn. Còn bây giờ tôi lại bắt đầu sợ hãi. Bắt đầu sợ hãi cuộc sống và cái chết. Trách nhiệm và việc đưa ra quyết định. Không gian của tôi vào thời điểm này cũng bắt đầu co lại, tạo nên cảm giác sợ bị giam giữ.

- Có lẽ cháu đã đủ lớn để biết tất cả mọi chuyện - tôi nói với cô gái một cách cứng rắn - Đúng là bố cháu thích chuyện yêu đương. - Tôi cười buồn bã. Về khía cạnh này thì cô biết ông ấy rất rõ.

- Cô biết ạ?

- Cô biết. - Kỷ niệm về Piotr khiến tôi lúc thì thấy lạnh, lúc lại thấy nóng. Chắc chắn là nếu như tôi vô tình gặp anh trên phố, thì tim tôi sẽ chỉ ngừng đập trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi - Chính cô đã yêu ông ấy. Và ông ấy yêu cô. Đám cưới phải được tổ chức. Và đã có. Nhưng không phải với cô.

Tôi quen Patrycja trong kỳ thi vào cấp ba. Chúng tôi ngồi cùng ghế và nó không biết một điều gì đó. Hồi ấy vẫn còn cấp ba, cấp một tám năm. Đó là những năm chín mươi, vẫn phải thi chuyển cấp. Hình như là toán và văn. Tôi không nhớ nữa. Tiếng Anh thời ấy thì không ai hỏi tới. Mãi vào cấp ba trẻ em mới học, ở cấp một vẫn học tiếng Nga. Chẳng ai thích, chỉ học vì bắt buộc.

Tôi với Patrycja quen nhau qua món súp lòng bò, hoặc bánh rán bơ. Tôi không nhớ chính xác nữa. Nói tóm lại là nó không biết phải ghép nghĩa với món súp lòng bò hay bánh rán. Tôi đã mách nó. Tôi chẳng có lý do gì để không giúp đỡ. Khi đó tôi không nghĩ rằng đây là mối cạnh tranh của tôi. Rằng cấp ba là dành cho những học sinh xuất sắc nhất và không thể có chuyện nhờ câu trả lời của tôi mà nó đỗ còn tôi thì không. Con người ta phải học cả đời.

Tôi không biết nó tên gì. Tôi không thể kiểm tra tên của nó trên cái bảng danh sách những học sinh trúng tuyển. Đây thậm chí không phải là bảng - đó là những tờ giấy được dán lên kính của cửa ra vào. Để ai cũng có thể kiểm tra xem mình có đỗ hay không. Tôi không nhớ chúng tôi đã phải chờ kết quả bao nhiêu lâu. Có lẽ cho đến bây giờ, sau bao nhiêu năm tôi mới nghĩ đến điều ấy lần đầu

tiên. Nói tóm lại là ngày đầu tiên ở trường tôi đã nhìn thấy nó. Nó đứng hơi dịch sang một bên. Rõ ràng là nó không quen ai, cũng như tôi. Tôi đến chỗ nó. Nó vẫn nhớ là tôi đã giúp nó hôm thi. Tôi thấy vui - có lẽ tôi cũng có phần nào muốn được nó biết ơn vì điều đó. Đúng là tôi nhớ lại cảm giác dễ chịu khi giúp đỡ... Tôi đã quên rồi.

- Mình cảm ơn bạn - nó nói. - Nếu không có bạn, có lẽ mình đã không đứng đây - nó cười. - Mình nợ bạn lòng biết ơn.

- Có gì đâu. Mình rất vui vì bạn ở đây!

Chúng tôi ngồi cùng bàn suốt bốn năm. Cùng buồn vui. Nó là một kẻ cô độc, là con một, tôi cũng thế. Chúng tôi hiểu nhau không cần lời. Có thể nói là việc gì chúng tôi cũng làm cùng nhau, cho tới tận khi chúng tôi quen Piotr.

Chúng tôi học chung một lớp, về nhà trên cùng một chuyến tàu điện. Chúng tôi đã thử cùng học bài, nhưng chưa bao giờ thành công. Chúng tôi đã quá thân thiết với nhau. Sau đấy, không bao giờ tôi có được một đứa bạn thân như thế nữa.

Chúng tôi biết những bí mật, những mơ ước của nhau. Biết về những nụ hôn đầu tiên, những mối tình, những khát khao và dối trá. Tất nhiên là chúng tôi chẳng có điều bí mật nào riêng. Đó là một tình bạn chỉ có trong sách. Và cứ như vậy cho đến lớp mười một. Còn sau đó thì tôi yêu.

Người đó có tên là Piotr và đã bị đuổi học năm lớp chín.

- Piotr? - Karola tròn xoe mắt. - Cô đang nói về bố cháu?

Tôi gật đầu. Nhắm mắt lại và quay về với kỷ niệm. Những kỷ

niệm mà tôi đã hoàn toàn giữ khỏi trí nhớ. Lần cuối cùng tôi nghĩ tới Piotr là lúc nào? Lâu lắm rồi. Lâu tới mức tôi có thể nói rằng điều đó chỉ có chỗ trong một cuộc sống hoàn toàn khác.

- Cô yêu bố cháu? - Karola hỏi, giọng có vẻ tức tối.

- Cháu nghe này... - tôi nói khẽ và tiếp tục câu chuyện.

Piotr học không phải loại giỏi, hình như anh ấy nghịch ngợm kinh lắm. Đầu tiên chúng tôi cứ nghĩ là nghệ danh “Ziolo” của anh là bắt nguồn từ lòng đam mê các loại gia vị khác nhau của anh, nhưng rất may là anh lấy nó từ họ của mình. Piotr Szafranek. Szafranek quá dài nên mọi người bắt đầu gọi anh ấy là Ziolo. Với tôi cũng như vậy. Khi bị đuổi khỏi lớp chín, anh đến trường chúng tôi. Sau này mới biết hóa ra là ở lớp chín anh ấy có mối quan hệ gần gũi với một cô thực tập sinh tiếng Anh. Ban giám hiệu không thích chuyện này.

Bố của Piotr là một chính khách. Sau đấy không lâu thì ông mất. Đó là một nghề rất nhiều stress... Nhất là lại vào thời kỳ Wałęsa, cho nên tất cả những ai đứng về phía ông ta, chỉ cần nghe thấy tên đã được yêu quý. Tuy nhiên Piotr không thể ngồi lại ngôi trường kia được. Hiệu trưởng của trường số chín tìm cho anh một chỗ ở trường chúng tôi. Trường chúng tôi mở rộng vòng tay đón Piotr vào lớp mười hai. Bố mẹ anh ấy rất muốn anh phải tốt nghiệp phổ thông, còn anh ấy thì đúng là thế nào cũng xong. Anh ấy thích chơi đàn. Và nói chung là anh ấy chỉ làm mỗi việc ấy. Ở tiểu học, anh ấy chơi trên một chiếc piano cũ của bà. Chính bà là người thầy đầu tiên của anh ấy. Bà cũng đã nói chuyện nghiêm túc với bố mẹ Piotr, rằng nếu họ không làm gì với năng khiếu của thằng bé thì họ sẽ để

phí nó.

Vào cuối lớp sáu hoặc lớp bảy, bà khẳng định rằng không thể dạy thêm điều gì cho thằng cháu mình được nữa và bà ghi tên Piotr vào trường nhạc. Anh nhanh chóng đỗ vào hệ trung cấp của trường nhạc và tiếp tục chơi piano. Và anh đến với guitare một cách hoàn toàn tình cờ. Đó cũng là thời gian anh bắt đầu sáng tác. Khi bực bội với cả thế giới, anh chơi đàn. Sáng tác. Anh thiếu công cụ, thiếu kiến thức. Anh đọc nhiều về âm nhạc, nghe những bản nhạc hay nhất. Khi xem phim, anh không nhớ cốt truyện, nhưng rất nhớ âm nhạc. Hình như vẫn còn băng ghi những sáng tác đầu tay của anh do bà ghi lại ở đâu đó.

Piotr là một kẻ nổi loạn. Là tốp người không màng những mối quen biết mới, còn mọi người lại bám lấy anh ấy. Anh ấy không quan tâm đến dư luận. Tự biết giá trị của mình. Là tốp thanh niên mà những chàng trai hay nhất trường muốn được kết thân, còn các cô gái đẹp nhất thì tha thiết muốn được anh để mắt tới. Anh luôn luôn có ý kiến riêng.

Tôi không bao giờ có thể với tới những người như thế. Chỉ đứng ở đâu đó bên cạnh. Một cô gái bình thường, không mảnh mai lắm, ăn mặc không đẹp lắm. Chúng tôi không có tiền, tôi hay phải mượn quần áo của mẹ. Mà ai cũng biết, quần áo của mẹ không phải bao giờ cũng phù hợp với các cô gái trẻ. Bây giờ thì chắc người ta sẽ đổi, nhưng hồi ấy mẹ tôi mặc những chiếc chân váy cứng ngắc và áo sơ mi hồ. Không có đồ thích hợp cho các nữ sinh trung học, thậm chí hai mươi năm năm trước đây. Ôi Chúa ơi, đã hai mươi năm năm rồi!

Piotr lớn hơn chúng tôi hai tuổi. Hồi ấy chúng tôi tưởng anh là một người lớn hẳn hoi. Chúng tôi, những đứa lớp chín ngốc

nghech, còn anh ấy thì chẳng mấy đã thi tốt nghiệp phổ thông. Ngày hôm ấy, anh ngồi trên sàn hành lang trước phòng lịch sử. Bao giờ cũng thế, vây quanh anh là cả đám con gái nhìn anh mắt sáng rực.

Đó là những buổi hòa nhạc nhỏ trong giờ giải lao. Tất nhiên là tất cả những buổi “để tỏ lòng kính trọng” và “nhân dịp” của trường cũng đều của anh ấy. Có lẽ vì thế mà mọi người ai cũng muốn đến đó. Với sự trình diễn của anh, với sự sắp đặt của anh, những bản nhạc dân gian hay những ca khúc yêu nước mang trong mình một điều gì đó khiến người ta muốn nghe.

Chính trong một buổi hòa nhạc-mini hành lang như thế, tôi có việc phải đi ngang qua. Tôi rất không thích điều này. Tôi không thể chịu được sự ồn ào đông đúc khi bị người khác nhìn. Khi có người thì thảo điều gì đó, hay cười thầm, bao giờ tôi cũng nghĩ là họ nói tôi, cười tôi. Piotr không cười. Chỉ nhìn tôi chăm chú. Hình như anh ấy hỏi tên tôi, vì ngay sau đó tôi nghe thấy “Karolinka đi đến Gogolina” theo một phong cách rất *rock*. Có lẽ anh không thể nghĩ ngay ra một bài khác về Karolina. Sau đấy thì anh ấy đã sáng tác cho tôi. Hình như tôi vẫn còn cái đĩa ấy ở đâu đó. Cho tới tận bây giờ tôi vẫn phân vân, tại sao khi đó anh ấy lại chọn tôi mà không phải ai khác.

Tôi biết, một ai đó CHỌN tôi, điều này vang lên trên môi tôi thật lạ lùng, còn tôi thì chạy theo anh ấy. Nhưng đúng là như thế. Tôi chạy theo anh ấy đến cùng trời cuối đất. Đó là mối tình đầu. Một mối tình không bao giờ suy suyển, đầy ấp ước mơ và dự định. Tôi tin chắc rằng sẽ có anh “mãi mãi”.

Chính anh gọi tôi là Ina. Đúng ra là cái lần chúng tôi đi cắm trại ngoài trời ở Kaszuby đã tạo nên âm vang này. Anh gọi rất to ở ngoài hồ “Karolinaaaa!”, và đáp lại anh là tiếng vọng “Ina, Ina, Ina”.

Thế là cứ thế như vậy.

Nó gần với tôi như đôi dép đi trong nhà vừa vặn. Thậm chí một số người còn không biết tôi có tên là Karolina. Chỉ có Patrycja gọi tôi như vậy. Và nói chung là tôi chỉ cho phép nó gọi thế. Ngay cả trong ban biên tập, mọi người cũng gọi tôi là Ina.

Piotr không đến với tôi ngay. Bởi đó không phải là phong cách của anh. Song cứ mỗi lần tôi đi qua, anh lại ngấm nhìn tôi bằng đôi mắt sẫm ẩn dưới những sợi tóc lòa xòa trên trán. Như bất cứ một tay guitare tự trọng nào, anh để tóc dài và gặt tóc bằng một động tác rất đặc biệt. Cái cách anh nhú lông mày mới dễ thương làm sao. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt xuyên thấu. Đã nhiều lần tôi cố thắng anh trong cuộc độ mắt này, nhưng không một lần nào thành công.

Sau lần trình diễn dân tộc ấy, vòng tròn các cô gái hâm mộ anh có vẻ như ít hơn. Sau đấy tôi gặp anh trên tàu điện. Anh lại chỗ tôi như không có chuyện gì xảy ra và buông:

- Chào Karolina
- Chào nghệ sĩ - tôi...

Anh ấy cười với tôi, một nụ cười quyến rũ nhất trên đời này. Cho tới lúc này tôi vẫn còn hình dung ra nó. Chúng tôi bắt đầu nói chuyện. Về đủ thứ. Anh đi quá bến phải xuống. Đó là tàu điện số 12. Anh ấy xuống bến Żabianka, còn tôi xuống bến Przymorzu, thế mà chúng tôi đi cho đến bến cuối. Sau đấy đi bộ về nhà tôi. Anh nắm tay tôi và rất lâu, rất lâu không chịu buông ra. Anh ấy vào nhà uống nước, chào và hôn tay mẹ tôi rất ga lăng. Mẹ tôi yêu anh ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên. Anh ấy có những nữ hâm mộ từ ba cho đến một trăm linh ba tuổi. Trong một thời gian dài, mẹ tôi là một fan lớn nhất của anh ấy. Cho tới khi bà trở thành kẻ thù số một của anh.

Mấy hôm sau thì có một buổi cắm trại ngoài trời của câu lạc bộ thuyền buồm. Tất nhiên tôi không phải là người đưa thuyền buồm, nhưng Piotr thì đúng. Anh ấy hỏi tôi có đi với anh không. Tất nhiên là tôi đồng ý ngay. Chỉ còn phải thuyết phục bố mẹ nữa, và tôi không bị giữ lại lâu. May mà bố mẹ không có lý do gì để không cho tôi đi cắm trại với các bạn cùng lớp.

- Patrycja có đi không? - mẹ hỏi.
- Có chứ ạ - tôi nói dối.
- Cả lớp đi à?
- Vâng, con nghĩ thế.
- Còn Piotr?
- Cũng đi.
- Con nhớ đi gần nó nhé, nó là một thằng tốt đấy.

Lời dặn dò ấy là một minh chứng khẳng định rằng, phụ huynh không phải luôn luôn có lý. Hồi ấy còn chưa có điện thoại di động. Tôi chắc chắn rằng câu nói dối tí tẹo ấy sẽ không bị phát giác. Và tôi đi. Tất nhiên là không có Patrycja, cũng không có lớp tôi. Chỉ có anh và mấy người nữa mà tôi biết rất ít. Nhưng khi ấy điều này không quan trọng. Chúng tôi có một cái lều nhỏ, màu xanh lá cây. Căn hộ chung đầu tiên của chúng tôi. Chật, nhưng là của mình. Đó là những ngày thật đẹp, sau này, bất kể những chuyện đã xảy ra, tôi vẫn mỉm cười khi nhớ đến chúng. Suốt ngày chúng tôi đi dạo, hoặc bơi thuyền trên hồ, còn ban đêm... Không, khi đó tôi không hề làm những điều mà mẹ tôi cho là không đúng đắn. Suốt đêm chúng tôi chỉ ôm nhau, hôn nhau. Thỉnh thoảng Piotr đánh thức tôi dậy chỉ để nói rằng tôi rất đẹp. Những đêm ấy tuyệt vời, tình cảm, lãng mạn và trong sáng biết bao. Không bao giờ tôi còn được trải nghiệm một cái

gì đó như thế nữa. Ba ngày ba đêm đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Tôi thay đổi kể từ cái lần đi ấy. Patrycja có phần nào bị đẩy xuống hàng thứ hai. Không lâu sau nó quen với Tomek học cùng lớp với Piotr và chúng tôi chơi chung với nhau. Nhưng không được lâu, vì Patrycja thay đổi bạn trai khá thường xuyên. Sau Tomek là Maciek, sau đó lại quay lại với Tomek, sau đó là một người nào đó khác. Tất nhiên là lần nào nó cũng khóc trong vòng tay tôi.

Tôi cũng tâm sự với nó mọi chuyện. Từ những âu yếm đầu tiên và càng ngày càng mạnh dạn hơn, từ cái đêm thực sự đầu tiên của chúng tôi ở đám cưới bà chị họ của Piotr. Nó biết hết về chúng tôi. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào nó. Patrycja và Piotr là tất cả đối với tôi.

Piotr tốt nghiệp (xuất sắc) trung học âm nhạc và thi đỗ tốt nghiệp phổ thông. Tôi phải thú nhận rằng chỉ vừa đủ điểm đỗ. Anh ấy thi tiếng Ba Lan, tiếng Anh và lịch sử. Cho tới tận bây giờ tôi vẫn ngạc nhiên, làm sao mà anh ấy có thể thi đỗ môn lịch sử. Nhưng anh ấy đã đỗ. Có thể vì vẻ đẹp riêng của anh ấy đã tác động đến hội đồng thi gồm toàn phụ nữ ở những lứa tuổi rất khác nhau. Quan trọng là anh ấy đã đỗ. Sau đấy anh ấy đỗ vào Nhạc Viện, vào khoa sáng tác và lý thuyết âm nhạc đúng như anh ấy vẫn mơ ước. Kỳ thi rất khó, anh ấy đã rất căng thẳng, và tôi luôn ở bên anh ấy.

Khi Piotr bước vào đại học, có một chút thay đổi. Tình bạn của tôi và Patrycja lại bị bóng đen che phủ. Có lẽ cả hai đưa chúng tôi cùng cần điều ấy. Những chuyện ngồi lê đôi mách của đàn bà con gái, những cuộc gặp gỡ. Sau đấy chúng tôi cùng vào đại học. Cả hai đều học kinh tế. Chúng tôi không chắc lắm về chuyện mình sẽ làm gì trong cuộc đời, nhưng khi đó kinh tế là một ngành rất được yêu thích. Patrycja lại có một anh chàng nào đấy, lần này là một luật sư, Krzysiek. Một con người lạ lùng, chắc chả trông đợi được gì ở anh

ta. Ôi, Chúa ơi, phải chăng anh ta tên là Szulc? Cái tên ấy có trong danh sách của Patrycja mà! Krzysztof Szulc!

Krzysiek là người khá đặc biệt. Chỉ ít cũng là tôi nhận thấy như vậy. Patrycja có thể thấy ít hơn một chút. Nhưng có lẽ vì tôi mà nó chia tay với Krzysiek, vì tôi luôn luôn bảo nó, rằng anh ấy không phải dành cho nó. Có thể tôi đã nhầm. Krzysiek học luật. Đạo ấy luật và kinh tế ở trong cùng một tòa nhà ở Sopot. Hai người quen nhau ở hành lang hay trong thư viện gì đó. Hình như họ còn ở cùng nhau cả một năm. Krzysiek bao giờ cũng nghiêm túc, ẩn mình sau cặp kính lớn, hơi nhút nhát, nhưng luôn luôn hoàn hảo trong hành động. Patrycja bạo dạn hơn, luôn tươi cười. Một tia lửa như vậy không phù hợp với một khúc gỗ cứng đờ như Krzysiek, theo nhận xét của tôi. Cho dù tia lửa nhỏ có thể đốt cháy cả cánh rừng... Khi ấy tôi chưa nghĩ đến điều này. Có lẽ nó cảm thấy an toàn khi ở bên Krzysiek. Với tôi thì nó như phát điên, còn ở bên anh ấy lại khề khàng. Và cảm thấy quan trọng, cần thiết. Nó có thể nói với anh ấy về mọi vấn đề. Tôi nghĩ rằng những câu chuyện với Krzysiek thay thế phần nào cho những câu chuyện với tôi. Bởi tôi rất hay biến đi đâu đó với Piotr. Hay chính vì thế mà Krzysiek khó chịu với tôi? Bởi tôi cảm thấy trong con người anh ta mối đe dọa đối với tình bạn của chúng tôi?

- Mà nhìn xem, anh ấy đi đôi giày như thế nào kìa - tôi nói.
- Giày của anh ấy thì ảnh hưởng gì đến mày?
- Mày sao thế, thanh niên không ai ăn mặc như thế!

Phải chăng anh ta có những mối quan tâm nào đó?

- Có đấy. Hệ thống luật pháp Mỹ.
- Chúa ơi, thế có nghĩa là không có.

- Còn Ziolo? Anh ấy chả chỉ quan tâm đến mỗi ngành nghề của mình thôi sao! Thì cũng giống như Krzysiek quan tâm đến luật!

Chúng tôi hay cãi nhau vì cái anh chàng Krzysiek ấy. Tôi không thích làm gì hoặc ở đâu mà có anh ta. Anh ta khác hẳn với đám người quen biết của Piotr - những nghệ sĩ. Một người quá chững chạc. Tôi không còn nhớ những chiếc áo được hồ cứng của mình, đúng hơn là của mẹ tôi, hồi ở trường học. Và những đôi giày mà tôi đi, vì chúng quá nhỏ đối với bà tôi. Dưới ảnh hưởng của Piotr, và những bạn bè cùng học đôi khi rất đặc biệt của anh ấy, cách ăn mặc của tôi thay đổi một trăm tám mươi độ. Nó hơi bụi bụi - tôi mặc những chiếc váy hoa dài rộng rãi, che hoàn toàn vóc dáng của tôi. Krzysztof không phù hợp với thế giới của chúng tôi, với thế giới của tôi. Và cũng như vậy với thế giới của Patrycja. Vậy là nó chia tay với anh ta.

Krzysztof yêu nó lắm. Có lẽ chưa bao giờ anh ta đồng ý với quyết định này. Tôi với Piotr thật tàn nhẫn. Chúng tôi cười anh ta, rằng anh cứ lẻo đẻo theo Patrycja như một con chó. Nếu nó gọi, anh ta sẽ chạy đến ngay, thè lưỡi thật dài và vô cùng hạnh phúc. Tất nhiên là tôi nói như vậy khi Patrycja không nghe thấy. Nó bao giờ cũng tỏ ra rất ấm áp với anh ta. Tôi có cảm giác là nó hơi hối tiếc vì cuộc chia tay ấy. Nhưng chỉ sau đấy ít lâu, mới hóa ra rằng nó đã đau khổ khá lâu.

Có một lần chúng tôi nhìn thấy Krzysiek với một gái nào đấy. Hai người ngồi trong thư viện, cùng cầm cúi trước một cuốn sách. Patrycja đứng trong góc phòng, chờ người ra.

- Tội mình đi ra thôi - nó thì thảo.

- Có chuyện gì thế? Chẳng phải mày muốn mượn Samuelson sao.

- Tao không thích nữa rồi - nó khẳng định.
- Này, đừng có nói là vì anh ta đấy nhé.

Patrycja không nói gì, chạy ngay ra khỏi thư viện. Lúc đó tôi không đi theo nó. Sau đấy nó rất bức tôi vì chuyện này. Tôi trả sách, gạt đầu với Krzysiek nhưng anh ta không nhận thấy, rồi lên trường.

Ngày hôm ấy Patrycja hoàn toàn không còn là mình nữa. Buồn bã, suy tư.

- Này, đừng có nói là mày có tình cảm với anh ta đấy nhé.
- Tao có.
- Mày điên rồi! Mày nhìn xem, ở đây có bao nhiêu là con trai. Mày có thể có bất cứ tay nào!

Khi đó tôi không nói thêm “Ngoại trừ Piotr” - thật đáng tiếc. Bởi như sau đó cho thấy, quả thật nó có thể có bất cứ gã nào.

Tôi cảm thấy mình phải có nghĩa vụ cải thiện tình hình cho đứa bạn gái thân nhất, thế là tôi đưa nó đến tất cả các cuộc vui của giới nghệ sĩ mà bạn trai rủ tôi đi. Thời kỳ ấy anh đạt được những thành tích lớn lao. Anh giành được các loại giải thưởng của khoa cũng như liên khoa. Sáng tác của anh ấy có tên trong đĩa phát hành nhân dịp kỷ niệm ngày Ba Lan được tự do. Ngay cạnh thần tượng của mình, Preisner. Tôi đã có lần đọc về Preisner, hình như ông này chẳng tốt nghiệp một trường âm nhạc nào. Một tài năng lớn. Piotr có hoài bão sẽ còn giỏi hơn. Bởi ngoài tài năng mà chắc chắn là anh có, thì anh còn làm việc hết sức vất vả. Và anh rất tự hào về điều đó.

Khi tôi tốt nghiệp đại học, ngay trước kỳ bảo vệ, Piotr cầu hôn tôi. Đạo ấy anh làm việc như giám đốc của Đài Phát thanh Gdańsk, đồng thời còn viết nhạc cho Nhà hát Wybrzeże. Thậm chí anh còn

quay cho đài truyền hình. Đó là những hợp đồng nhỏ, những sáng tác cho các *game show* đầu bảng và các chương trình của các báo. Nhưng cũng cần phải bắt đầu từ một cái gì đó. Anh leo lên từng bậc thang sự nghiệp một cách hiệu quả.

Anh cầu hôn tôi theo đúng phong cách của anh, rất phô trương. Đầu tiên tôi nghe thấy tiếng nhạc. Sau đấy, khi mở cửa sổ, tôi nhìn thấy Piotr đang hát “Ina ngập trong hoa, thơm lừng mùi cây cỏ, thơm nhất mùi nghệ tây”. Tôi nhìn thấy một giỏ hoa để dưới chân anh. Tất nhiên là có cả hoa cho mẹ tôi nữa. Cả hai chúng tôi đều mê mẩn. Thậm chí tôi không biết ai nhiều hơn ai. Bố nhận được một chai rượu ngâm trái cây của mẹ Piotr làm, còn tôi, một chiếc nhẫn đẹp nhất trên thế gian này.

- Chúa ơi. Ông ấy cầu hôn cô? - Karola sợ hãi. - Vậy làm sao mà hai người không sống cùng nhau? Hai người cãi nhau ạ?

- Giống như là... - tôi tự lự. - Cô không muốn nhớ lại những kỷ niệm này. Nhưng cháu cần phải biết.

- Vậy cô nói đi...

Piotr khẳng định đòi cưới ngay. Tốt nhất là không có nghi lễ tung mũ hay mạng che mặt. Mạng che mặt thì tôi không muốn bỏ, nhưng đám cưới truyền thống Ba Lan cũng không phải là mơ ước của tôi. Chúng tôi quyết định là sẽ có một bữa ăn gia đình, sau đó chúng tôi với bạn bè sẽ đi đâu đó để nhảy nhót. Mẹ đã lo đăng ký ngày cưới ở Nhà thờ Oliva vào tháng Tám, cho dù bình thường thì

phải chờ đến cả năm. Patrycja sẽ là nhân chứng của chúng tôi. Nó cùng với tôi chọn món ăn, mua váy cưới và tôi tưởng là sẽ vui cùng tôi vì hạnh phúc của chúng tôi.

Váy cưới giản dị nhưng đẹp. Trắng, hơi xòe ở phía dưới, cổ tròn, hở vai. Mạng che mặt khá ngắn.

- Cứ như là công nương ấy! - Patrycja cười. - Mạng ngắn thế lại hay đấy, sẽ dễ tóm hơn và sẽ không có ai lấy được nó từ tay tao. Nhưng mà phải nhớ là ném thẳng vào chỗ tao đấy nhé, vì tao có vẻ như không được may mắn trong tình yêu lắm.

Hóa ra là nó đã biết về những ý định của Piotr từ lâu rồi. Đã nhiều lần nó với Piotr đi các cửa hàng trang sức để tìm một chiếc nhẫn đính hôn lý tưởng. Thậm chí họ còn ra xa ngoài thành phố, đến một nghệ sĩ theo gợi ý của bạn bè trong trường của Piotr. Nó lo toan hết mình cho đám cưới. Tôi hơi ngạc nhiên vì nó vừa mới chia tay với mối tình tiếp theo, và tôi có cảm giác rằng nó thích lo toan cho bất cứ chuyện gì, nhưng không phải là đám cưới. Song nó khẳng định rằng hạnh phúc của chúng tôi giúp nó quên hết tất cả những gì tồi tệ.

Tháng Bảy chúng tôi có một chuyến du lịch bằng *kayak* trên sông Brda. Bố mẹ tôi cười, bảo rằng đó là chuyến du lịch tiền hôn nhân. Piotr đang tìm cảm hứng cho một tác phẩm dự thi, anh hy vọng rằng sông nước sẽ khiến anh hưng phấn, còn tôi, đơn giản là tôi yêu thích cắm trại ngoài trời. Cùng đi có mấy người ở Nhạc Viện và tất nhiên là cả Patrycja. Chúng tôi tìm cho nó một anh chàng cao để chèo thuyền, chúng tôi mượn một chiếc lều màu xanh lá cây, đúng cái mà chúng tôi đã cùng ở trong đó cả một đêm đầy tình cảm và chúng tôi hy vọng rằng chuyến đi này sẽ giúp Patrycja quên đi nỗi buồn của mình. Đã đúng như thế. Song không hoàn toàn như tôi

mong đợi.

Chúng tôi có một chiếc lều ba loại igloo. Bắt buộc phải là lều ba vì cần có chỗ cho tôi, cho anh ấy và chiếc ghita của anh ấy, cây đàn bao giờ cũng ở cùng phòng với chúng tôi, ở bất cứ đâu mà chúng tôi đến. Tối, bên ngọn lửa trại chúng tôi uống bia, ăn xúc xích. Buổi tối rất vui, nhưng tôi thì tiếc thay, mắt cứ díp lại.

- Em yêu, nếu em mệt thì cứ đi ngủ đi. Mai còn mấy cây số nữa đang chờ chúng ta đấy. Khu bảo tồn sinh thái và sẽ phải di chuyển nhiều - Piotr đề xuất.

Tôi hôn môi anh, hôn má Patrycja, nói “chúc ngủ ngon” rồi đi ngủ.

Nửa đêm tôi thức giấc và vẫn nghe thấy tiếng cười nói âm ỉ của họ, sau đấy là tiếng nói chuyện nhỏ dần. Gần sáng thì tôi dậy vì vẫn không thấy Piotr trong lều. Tôi ra ngoài rừng để đi tiểu. Không thấy Piotr đâu cả. Tôi bắt đầu lo lắng thực sự. Tôi đi quanh khu vực cắm trại. Không một dấu vết. Tất nhiên là tôi có linh cảm về điều tồi tệ nhất. Tôi sợ anh uống say rồi ngã xuống hồ. Thực tế Brda rất nông, nhưng hình như người ta có thể chết đuối trong thìa nước. Trên bờ hồ không thấy, thậm chí tôi lội cả xuống nước để xem liệu anh ấy có nằm đâu đó trong đám lau sậy không.

Tôi xỏ lại giày rồi chạy vào rừng. Tôi nghĩ rằng anh ấy đã uống quá nhiều bia, rồi đi vào rừng và ngủ quên. Nhưng không chỗ nào có. Khi tôi quay lại thì trời đã sáng bạch. Chiếc thuyền của chúng tôi vẫn ở trên bờ như lúc chúng tôi để nó ở đấy, đồ đạc của anh vẫn ở trong lều. Thậm chí cây đàn ghita cũng đang nằm ở chỗ của mình, mà ai cũng biết là anh ấy không đi đâu mà không có đàn ghita. Tôi không biết phải làm gì. đành quyết định gọi Patrycja dậy. Chắc chắn là có nó, hai chúng tôi sẽ nghĩ ra được cái gì đấy. Lều của nó nằm cách lều tôi một đoạn. Chúng tôi đến cuối cùng nên rất khó tìm

được chỗ cạnh nhau. Màu xanh lá cây, không to, nhọn, hòa làm một với rừng.

- Patrycja - tôi vừa thì thảo gọi vừa đi đến chỗ cái lều. Thực sự tôi tin rằng nó sẽ giúp tôi tìm thấy Piotr. Bên trong không một ai động đậy. Tôi quyết định chui vào. Ngồi một lúc để tĩnh tâm suy nghĩ. Tôi đã rất mệt, người ướt sũng vì mồ hôi và sương sớm.

Tôi không tin vào mắt mình nữa. Trên tấm đệm, sát cạnh nhau, Patrycja với một người đàn ông nào đó vòng tay ôm nhau.

- Piotr? - tôi rên rỉ. - Patrycja?

Patrycja choàng tỉnh. Ngồi dậy rất nhanh và kéo chiếc túi ngủ mà cả hai đang nằm trong đó để che người. Nó khóa thân. Khi nó kéo túi, tôi nhìn thấy Piotr cũng không mặc gì trên người.

- Không giống như mày nghĩ đâu - Patrycja rên rỉ.

- Ina... Chỉ là... - Piotr cố nói với tôi gì đó, nhưng tôi hoàn toàn không nghe anh ấy nói.

Tôi ngoảnh mặt đi. Có lẽ không cần thiết, vì cạnh cửa ra vào là chiếc khăn vệ sinh, kẻ đó là vỏ bao cao su. Giống hệt cái tôi đã mua trước chuyến đi.

Tôi nhớ chính xác lời Piotr nói.

- Em yêu à, mình cần gì bao cao su cho chuyến đi thuyền cơ chứ? Ở đây làm gì có chỗ để riêng tư. Bất cứ lúc nào cũng có thể có người nhìn vào lều của em.

Và, đồ chết tiệt, đã có người nhìn. Mà chính xác hơn là tôi nhìn và tôi đã tước đoạt sự riêng tư của người yêu tôi và đưa bạn gái thân nhất của tôi.

- Karolina... - Patrycja nói. Thậm chí nó đã kịp mặc áo. Hai đầu nhũ hoa của nó ngồng lên vì lạnh, mà cũng có thể vì stress, bởi

chắc chắn nó không thể hưng phấn trong bối cảnh ấy.

Tôi phân vân, liệu người yêu của tôi có dùng lưỡi để âu yếm đúng hai núm vú ấy vào tối hôm qua không. Liệu anh có làm với nó những gì để nó phải run lên không, liệu anh ấy có chạm vào mọi chỗ trên người nó không, liệu nó có đưa cái của anh ấy vào miệng, và họ yêu nhau ở tư thế nào? Liệu anh ấy có ép toàn bộ cơ thể mạnh mẽ của mình vào người nó, làm nó ngạt thở, hay nó có cúi người trên anh ấy, hai bầu vú lắc lư trên mặt anh ấy. Liệu nó có kêu rên, liệu anh ấy có chạm lên môi nó, có thì thào bảo nó kêu khẽ thôi? Liệu vào cái khoảnh khắc lên đỉnh ấy, anh ấy có nháy mắt như thế và có thể sau mọi chuyện, anh ấy nói với nó rằng anh ấy yêu nó?

Tôi không nói gì hết. Chỉ cảm thấy thật tồi tệ. Người như là đi. Đầu quay cuồng.

Số phận mới trở trêu làm sao! Chỉ vừa mới đây thôi, tôi còn lo Piotr đang nằm ở đâu đó trong đám cỏ cây. Chỉ mấy phút trước thôi, tôi còn sẵn sàng đánh đổi tất cả để anh trở về toàn vẹn và bình an, vậy mà bây giờ chính tôi lại chỉ muốn giết chết anh. Mặc dù có thể lối thoát tốt hơn là giết chính mình để không còn nỗi đau khủng khiếp này, một gánh nặng không thể mang nổi trong tim tôi. Trong một ngày, trong một chốc lát, tôi đã mất người yêu mà chỉ mấy tuần nữa thôi chúng tôi sẽ làm đám cưới, và người bạn gái thân nhất, người bạn tri kỷ, biết mọi bí mật, ước mơ và hoài bão thầm kín nhất của tôi.

Số phận sẽ còn tàn nhẫn hơn nữa. Đó không phải là tổn thất lớn nhất trong cuộc đời tôi.

Tôi nhìn Karola. Cô bé đang rưng rưng nước mắt.

- Mẹ cháu không làm thế. - Cô bé nuốt nước bọt.

- Nhưng đã làm.

- Vậy tại sao mẹ cháu lại ghi tên cô trong danh sách này?

- Cô không biết. Đã bao nhiêu năm qua đi mà cô vẫn cảm thấy tiếc cho mẹ cháu. Có thể là không đúng? Có thể cô phải biết ơn bà ấy? Có thể ông ấy phản bội cô trước đám cưới như vậy, để cô vẫn trinh trắng như một tờ giấy trắng, lại tốt hơn là ly hôn sau vài năm hôn nhân đầy khó khăn?

- Mẹ cháu biết những gì cô cảm thấy - Karola nói. - Không chỉ một lần mẹ cháu đã ở vào hoàn cảnh tương tự. Mẹ không nói chuyện với cháu về chuyện này. Nhưng cháu biết là bố cháu đã không trung thực đến cùng đối với mẹ cháu.

- Cháu bao nhiêu tuổi? - tôi hỏi.

- Cháu mười tám ạ.

- Cháu đã hiểu được nhiều... Có thể quá nhiều so với tuổi của cháu.

- Đôi khi cuộc sống khiến người ta phải hiểu sớm hơn. - Karola nhún vai. - Cháu hoàn toàn không muốn như thế.

- Thôi được rồi, nhưng chúng ta vẫn chưa biết vì sao cô lại được ở vị trí đầu tiên - tôi nói.

- Cháu thì cháu nghĩ rằng vì mẹ cháu yêu cô. Và suốt cuộc đời mẹ cháu đã hối hận với quyết định chọn bố chứ không phải cô.

- Chắc chắn là bà ấy không ân hận. Bởi nếu không đã không có cháu. - càng lúc tôi càng thích cô bé này. Đó không phải là một thiếu nữ ngờ nghệch như thỉnh thoảng tôi vẫn phải viết. Đây là một cô gái bình thường, thông minh. Thậm chí quá thông minh. Nếu cuộc đời

chẳng ra gì, thì con người ta hoặc là bị rơi xuống đáy và từ đó bật lên, hoặc ở lại đó mãi mãi. Rõ ràng là Karola đã bật lên và nhảy rất cao. Tôi thì chắc chẳng bao giờ biết nhảy cao như thế.

- Cháu thì chắc chắn là không hối tiếc. Nhưng cháu không nhớ là mẹ cháu có bạn thân. Mẹ kể cho cháu về cô. Chưa bao giờ mẹ nói đến tên cô. Cũng chưa bao giờ mẹ kể tại sao hai người lại không liên hệ với nhau. Cháu nghĩ là cô đã chết.

- Đối với bà ấy thì hẳn là cô đã chết - tôi trầm ngâm. Đó là một câu chuyện khó khăn. Tôi có cảm giác như mình bước lên một cỗ xe thời gian và nó di chuyển về hai mươi năm trước. Tất cả kỷ niệm sống lại và từng khuôn hình một nối tiếp nhau hiện lên trước mắt tôi. Liệu những sự kiện ấy có ảnh hưởng đến việc tôi là người như thế nào? Rằng tôi không có chồng, không có gia đình, thậm chí tôi sợ cả có mèo, hoa thì bao giờ tôi cũng cho hàng xóm để họ chăm sóc, bởi tôi không thể chịu đựng nổi một sự mất mát tiếp theo?

- Cô đã chịu đựng điều đó như thế nào? - Karola hỏi. - Cô có còn rượu vang không?

- Còn. Cháu đợi chút, cô rót ngay cho cháu đây. Có lẽ phía trước chúng ta còn cả một đêm dài. Trời lạnh rồi. Cháu có đắp chăn không?

Karola lắc đầu. Cô bé ngồi xuống cạnh tôi trên sôpha. Tôi mở một chai vang nữa. Rót vào hai cái ly, chúng tôi đắp một chiếc chăn len trắng, dày. Lúc này tôi ngồi với Karola như ngày xưa ngồi với mẹ cô bé. Chỉ có điều đó là một thời hoàn toàn khác, một căn hộ hoàn toàn khác, cái chăn len khác và một câu chuyện cũng hoàn toàn khác. Câu chuyện mà khi ấy vẫn còn cơ hội để kết thúc tốt đẹp.

- Cô đã chịu đựng như thế nào ư? - Tôi cười với chính mình của

quá khứ. - Rất khó khăn. Cô nghĩ rằng không thể tồi tệ hơn được nữa, nhưng hóa ra là có. Và đã xảy ra.

Tôi không biết mình đã bảo vệ luận văn tốt nghiệp như thế nào. Hình như là tôi còn trả lời khá chuẩn và đúng chủ đề. Tất nhiên là ai cũng hỏi tôi đã có chuyện gì xảy ra, tại sao mắt tôi lại sưng lên như thế.

Còn tôi?

Tôi thậm chí không biết nói chuyện này với ai. Bởi người yêu và người bạn trai thân nhất của tôi đã ra đi cùng với người bạn gái thân nhất của tôi. Cả việc tôi đã nén chặt mọi chuyện vào trong lòng thay vì vứt bỏ khỏi con người mình cũng rất khó khăn. Tôi chỉ nói với mỗi mẹ. Trong vài câu ngắn gọn. Khi tôi đi cắm trại về. Hai ngày sớm hơn dự định. Tôi đi cùng ô tô với những người gặp hoàn toàn tình cờ ở khu cắm trại bên cạnh. Thậm chí tôi không cả gói quần áo của mình. Tôi chỉ mang theo mỗi cái ba lô nhỏ, đựng những thứ cần thiết nhất, giấy tờ, tiền nong. Điện thoại di động thời ấy rất ít người có. Tôi cũng không có. Nhưng nếu như tôi có, thì có thể thay đổi được điều gì không?

Chắc chắn không.

Tôi đến một thị trấn gần nhất. Piotr và Patrycja không ra khỏi lều. Có thể với sự ngây thơ của mình tôi đã nghĩ rằng họ sẽ ra ngoài, cả hai người sẽ chạy theo tôi để xin tha thứ và nói rằng đó chẳng qua chỉ là sex, là phút chốc thoáng qua, là bởi quá nhiều rượu. Bây giờ thậm chí tôi có thể tin vào một điều gì đó kiểu như thế. Thỉnh thoảng cũng có lần tôi lên giường với một gã nào đó, mà khi tỉnh thì ngay

cả đi xem phim cùng tôi cũng không thể. Nhưng khi đó tôi đầy ắp niềm tin vào một tình yêu lý tưởng và lòng thủy chung mãi mãi. Cả đời với người yêu tôi cũng như với bạn gái tôi.

Tôi lên xe buýt chạy đến Kościerzyna, và từ đó tôi đi tàu về nhà. Thậm chí tôi không nhớ là mình có mua vé không nữa. Tôi về đến nhà vào buổi chiều. Mẹ mở cửa cho tôi.

- Chào con gái, sao các con về sớm thế?

Mẹ nói “các con”. Bởi mẹ biết tôi đi với Piotr mà.

- Mẹ ơi - tôi nói một cách khó nhọc. - Mẹ hủy đám cưới đi.

Mẹ sững sờ nhìn tôi.

- Sao lại hủy đám cưới? Có chuyện gì thế?

- Anh Piotr đã phản bội con. - Tôi muốn chấm dứt câu chuyện nhục nhã này và đi ngủ. Ôm chiếc chăn bông của tôi, thiếp đi và tốt nhất là không bao giờ tỉnh dậy nữa.

- Thằng Piotr à? - mẹ không tin vào lời nói của tôi.

Tôi gật đầu. Lúc ấy tôi đã khóc. Cảm xúc trào ra và tôi phải vứt bỏ nó. Mẹ ôm tôi như ôm một đứa con gái nhỏ.

- Bình tĩnh nào, con yêu, có thể... Có thể chuyện này sẽ được thanh minh? - Có lẽ chính mẹ cũng chẳng biết mình nói gì. Hình ảnh một chàng rể lý tưởng đã tan thành mây khói. - Có thể phải bình tĩnh để quyết định chuyện này, có thể Patrycja sẽ nói chuyện với các con...

Nghe đến tên đứa bạn gái, đứa đã là bạn gái, tôi càng khóc dữ hơn. Mẹ vuốt ve đầu tôi và bà chẳng hiểu gì.

- Mẹ ơi, là với Patrycja đấy!

- Với Patrycja? - mẹ nhắc lại. Patrycja là một trong những người lúc nào cũng cùng với tôi. Mẹ thường chăm sóc nó như con, đôi khi

tôi còn có cảm tưởng mẹ ngưỡng mộ nó. - Với Patrycja của chúng ta?

Tôi có cảm tưởng là mẹ sợ nói bất cứ điều gì cũng có thể làm tình hình xấu đi. Bà để tôi được yên tĩnh, có thể lên giường nằm. Thậm chí tôi không cả rửa ráy. Mẹ đóng cửa bếp, làm món bánh há cảo theo kiểu Nga mà tôi yêu thích và nướng bánh. Nhưng tôi không thể nuốt nổi một cái gì. Chỉ cần nghĩ tới bất cứ một loại thức ăn nào, tôi đã thấy khó chịu. Mẹ mang đĩa lên để một lúc sau lại phải bê đĩa nguội đi. Tôi chỉ uống trà. Và cứ như vậy mất mấy ngày.

Trong thời gian ấy không ai liên hệ với tôi. Tóm lại là mẹ không cho ai gặp tôi.

Sáng Chủ nhật, tôi dậy, tắm. Rồi lại đi nằm trong chiếc áo khoác ở nhà. Có tiếng chuông ngoài cửa, tôi đã định mở nhưng mẹ nhanh chân hơn.

- Piotr đấy à, - tôi nghe thấy giọng lạnh tanh của mẹ. Chưa bao giờ mẹ gọi anh bằng cái tên ấy. Mẹ vẫn gọi anh là “Ziółko”, hoặc Piotruś. Và bao giờ cũng rất tình cảm.

- Cháu chào bác ạ, - Piotr lí nhí. Giọng nói của anh ấy gây nên cả một cơn lốc xoáy những kỷ niệm. Cả những kỷ niệm đẹp cũng như những kỷ niệm đau đớn nhất. Trong khoảnh khắc, tôi đã nghĩ rằng anh ấy sẽ đến chỗ tôi, để xin lỗi, để nói chuyện, để thanh minh cho dù là chút ít về chuyện đã xảy ra, bởi không thể để lại một người không một lời thanh minh như thế được.

- Cháu mang đồ của Ina đến ạ, - anh ấy nói - Cháu xin lỗi.

Tôi nghe thấy tiếng đóng cửa. Thế là hết. Thế là đã thực sự hết rồi.

Sẽ không còn “họ sống hạnh phúc bên nhau đến đầu bạc răng

long” nữa rồi. Tôi ra hành lang và trông thấy cái thùng các tông. Mẹ đứng cạnh nó. Bà cố lấy thân mình che đi, để tôi không nhìn thấy, để tôi không cảm thấy khó chịu. Trên cùng là chiếc váy ngủ của tôi. Chiếc váy mà tôi luôn dùng khi ngủ lại nhà anh. Anh tặng nó cho tôi sau đêm đầu tiên thực sự của chúng tôi. Tôi cảm thấy như sắp lả đi. Như toàn bộ bữa sáng mà mẹ nấu cho tôi đang dồn lên cổ. Tôi nôn.

Khi quay lại phòng, tôi sắp xếp tất cả mọi thứ của anh ấy cho vào một cái túi. Lúc ấy tôi cảm thấy tất cả thực sự đã kết thúc. Nhưng hình như mỗi kết thúc lại là sự khởi đầu của một cái gì đó mới mẻ, tốt đẹp hơn.

Tôi rất muốn tin vào điều đó.

Gdańsk, ngày 21 tháng tám, bệnh viện.

Các con đừng sợ ước mơ. Những ước mơ rồi sẽ thành hiện thực. Chỉ cần thực hiện được bước đầu tiên. Sau đó, bước thứ hai, thứ ba có thể là khó. Sau đó các con sẽ gặp phải bức tường. Nhưng làm sao mà các con biết được, rằng chỉ cần đẩy cho nó đổ xuống và làm sao mà các con biết được, rằng ngay phía sau bức tường, ước mơ của các con sẽ được thực hiện?

Ngay sau khi bảo vệ xong, tôi chuyển đến ở với bà. Bà sống trong một ngôi nhà lớn, xinh xắn nhưng khá cũ nát ở khu Olivơ cổ. Tôi xác định rằng cả hai chúng tôi đều cần chỗ dựa. Bà thực ra vẫn còn tự mình làm được mọi việc, nhưng bà đã nhiều lần nói rằng bà

sẽ chết trong tình trạng sức khỏe tốt, để không làm phiền gia đình. Bởi bà chính là như thế. Bà chính là người giải quyết mọi vấn đề, biết xoa đầu và chữa trị những trái tim tan nát. Cả trái tim tôi bà cũng cố chạy chữa, nhưng đây không phải chuyện đơn giản.

Tôi cứ thần thờ từ góc này sang góc kia. Vẫn không thể ăn uống gì được, tôi chỉ muốn ngủ suốt đời.

- Karolinko - không bao giờ bà gọi tôi là “Ina” - phải làm một cái gì chứ. Hay bà gọi cho Danusia?

Danusia là bác sĩ nhi. Bà biết tôi và chữa bệnh cho tôi từ bé. Bà ấy cũng là bạn thân của bà tôi. Nếu không phải là bà ấy nói thì bà tôi không bao giờ đến bác sĩ.

- Bà Jasia này, nhưng bà đừng có quên rằng tôi là bác sĩ nhi đấy nhé - bà Danusia nói - Với bà thì bác sĩ lão khoa sẽ hợp hơn! - bà ấy cố thuyết phục để bà tôi đi - như tự bà xác định - đến một bác sĩ thực thụ. Song bà tôi được cái vẫn yên tâm về sức khỏe và không hề có ý định đến một bác sĩ nào khác ngoài bà Danusia.

Mặc dù tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ ai, nhưng bà tôi vẫn gọi bà Danusia. Bà Danusia có vấn đề về đầu gối và không muốn đi đâu, nhưng bà tôi thuyết phục bà rằng chắc chắn tôi sẽ không ra khỏi nhà. Thế là bà Danusia phải đi xe buýt đến chỗ chúng tôi. Bà vào phòng tôi, ngồi cạnh tôi và chỉ nhìn tôi. Thậm chí bà chẳng nói năng gì.

- Bà không hỏi gì cháu ạ? - tôi là người lên tiếng trước.

- Ngày hôm qua thế nào hử cháu?

Lần đầu tiên có người hỏi tôi ngày hôm qua thế nào chứ không phải là tôi cảm thấy thế nào.

- Như thế nào ấy ạ? Hay quá nhỉ - tôi nói thêm về giễu cợt. Cháu

ngủ dậy, đánh răng. Ăn sáng. Là món trứng chưng. Sau đấy cháu uống café ngũ cốc. Sau đấy cháu cảm thấy khó chịu và nôn ra hết. Thế là sau đấy cháu chẳng ăn gì. Cháu ăn bánh và cố uống hết café - tôi nói tiếp - nhưng chỉ nghĩ đến café là cháu lại thấy khó chịu, cháu đành uống trà. Bạc hà. Có nói tiếp không ạ?

- Cháu cứ nói đi!

- Vâng còn sau đấy ư? Chẳng có gì cả. Cháu nằm thôi. Và cháu không nôn nữa vì cháu có ăn gì đâu. Dự báo thế nào ạ?

- Chuyện này xảy ra bao giờ?

- Cái gì cơ ạ? Piotr bỏ cháu bao giờ ấy ạ? Hai tuần trước đây.

- Không. Cháu có kinh bao giờ?

- Có kinh? Có lẽ bà không gợi ý là cháu đã có thai đấy chứ ạ?

- Không. Bà chẳng gợi ý gì hết - Bà Danusia trả lời.

- Bị stress cũng có thể làm chậm kinh. Cháu rất hay bị như vậy. Có khi còn bị chậm cả tháng ấy ạ.

Bà Danusia gật đầu vẻ thấu hiểu. Tôi có cảm giác như đang ở trại điên. Tất nhiên là tôi trong vai người điên, còn bà Danusia trong vai bác sĩ tâm lý, cái gì cũng đồng ý miễn là không làm cho bệnh nhân nổi khùng.

- Cháu cần phải thử. Bà không mang que thử đến cho cháu được, vì chân bà sẽ rụng ra mất. Cháu cũng đừng có bắt bà cháu đi. Cháu có thể thay đồ và rút cục thì đi ra ngoài. Cháu làm đi.

- Sao lại thế ạ?

- Đủ rồi đấy, Karolina. Ta biết cháu từ thuở lọt lòng mà. Cháu mặc quần vào và ra hiệu thuốc. Mang que thử về đây.

Tất nhiên là tôi không tin bà. Thậm chí tôi còn nổi cáu, vì hai bà đã bày mưu sau lưng tôi. Tôi mặc quần vào để hai bà hết nói,

nhưng tôi không hề có ý định ra khỏi nhà. Tôi ngồi trong phòng mình, xem gì đó trên TV. Tôi muốn cuối cùng thì bà Danusia cũng về. Tôi rất bức bà tôi, vì mặc dù tôi đã không đồng ý để bà Danusia đến thăm, ấy vậy mà bà ấy vẫn đến. Trời gần như đã chấp choạng tối, còn bà ấy vẫn ngồi đấy.

- Karolina, con có thể đưa bà Danusia về được không? - bà tôi hỏi - Mà bà hết mất *cordafen* rồi. Trên đường về con mua cho bà được không?

Thực sự tôi không muốn đưa bất cứ một bà bạn nào của bà tôi về nhà. Nhưng ra hiệu thuốc thì tôi không thể từ chối bà được. Huyết áp của bà hơi bị cao và bà phải uống thuốc đều đặn. Rõ ràng là bà Danusia mới kê đơn cho bà tôi, vì bà đã hết thuốc.

Tôi nắm tay bà Danusia và chúng tôi ra khỏi nhà. Đúng lúc ông hàng xóm đang xén cỏ. Ông xén cỏ trong vườn nhà, tiện thể ông xén luôn bên vườn nhà bà tôi nữa. Bà Danusia đi nhanh nhẹn, chẳng có vẻ gì là một người ốm. Ở cầu thang thì bà có hơi bị khó khăn. Tôi đưa bà sang phía đường tàu nội đô bên kia. Ngay phía sau đường tàu là hiệu thuốc.

- Karolinka, từ đây bà tự đi được rồi. Bà ở ngay góc đằng kia thôi mà. Cháu lo mua thuốc cho bà cháu đi, vì hôm nay bà ấy phải uống rồi đấy.

Chúng tôi tạm biệt nhau, bà Danusia mất hút sau chiếc xe buýt số 139 vừa đi tới, còn tôi vào hiệu thuốc. Tôi lấy đơn thuốc đưa cho cô bán hàng. Cô ta đặt lên mặt tủ một cái hộp nhỏ.

- Còn gì nữa không em? - cô bán hàng hỏi.

- Không ạ - tôi lắc đầu. - À vâng - tôi đột nhiên nói.

- Liệu có một thứ gì đó kiểu như là... que thử thai? - tôi khẽ nói

thêm.

- Có đấy. Đây em.

Tôi run run cầm lấy cái hộp có hình một em bé, cất vào túi cùng với thuốc của bà đoạn ra khỏi hiệu thuốc. Tôi xấu hổ đến mức quên cả nói lời chào tạm biệt.

Khi về đến nhà, tôi vào ngay phòng tắm.

- Cháu có mua được *cordafen* không? - bà hỏi.

- Bà ơi, bà lấy ở trong túi của cháu ấy ạ! - tôi trả lời, hai tay run run xé cái hộp giấy mà trong đó có cái sẽ nói với tôi liệu Piotr có để lại vật kỷ niệm hay không, hay anh ta có thể mất hút khỏi cuộc đời tôi mãi mãi.

Tôi làm mọi thứ theo chỉ dẫn. Rồi để que thử trên máy giặt. Chờ hai phút. Tôi mở tủ phòng tắm để lấy sữa tẩy trang. Trên kệ, ba vỉ *cordafen* nằm ngay ngắn.

- Bà ơi! Bà vẫn còn *cordafen* ở đây cơ mà! - tôi vừa nói to vừa mở cửa phòng tắm. Trong chốc lát, tôi quên đi cái que thử thai và những lo lắng của mình. Tuy nhiên, khi quay lại, tôi nhìn thấy hai vạch rất rõ.

Có thai. Piotr đã để lại cho tôi một món quà khi mối quan hệ của chúng tôi kết thúc.

Ôi, bố khỉ...

Tôi quyết định sẽ làm tất cả để vị cựu hôn phu của mình không biết chuyện này. Đó là con của tôi. Và chỉ của tôi mà thôi. Không một ai có quyền cướp nó đi.

Gdańsk, 24 tháng tám, ở nhà.

Tình yêu. Mẹ phân vân, điều gì quan trọng hơn - tình yêu hay tình bạn? Tình yêu đôi khi cũng qua đi, còn tình bạn... Lúc nào mẹ cũng ảo tưởng rằng tình bạn sẽ tồn tại vĩnh viễn. Thậm chí sau hai mươi năm vẫn tiếp diễn, chỉ đôi khi bị thất lạc. Có lẽ con cái là quan trọng nhất. Với mẹ, các con luôn ở vị trí số một. Các con là ước mơ được hiện thực hóa của mẹ. Đàn ông tồn tại, sau đây không có họ nữa... Nhưng con cái là mãi mãi. Một phần của bạn trong một con người hoàn hảo hơn.

- Ôi Chúa ơi, cô đã có thai! - Karola nhìn tôi hoảng sợ. - Chuyện gì đã xảy ra với nó ạ? Với đứa con ấy? Giê-su-ma, có lẽ cũng trạc tuổi cháu!

- Sinh nhật cháu là khi nào?

- Mùa hè ạ.

Ngày sinh dự kiến của cô là vào tháng Tư. 20 tháng Tư. - Tôi nhớ lại cái vệt không mấy rõ ràng trên tấm ảnh siêu âm, bên dưới là tên tôi và ngày sinh dự kiến.

- Sau đây thế nào ạ? Nó ở đâu ạ? Như vậy có nghĩa là cháu còn có anh hoặc là chị nữa phải không ạ?

Tôi không trả lời ngay. Tôi châm thuốc hút. Trong phòng tôi lại đầy khói thuốc. Khỉ thật, có lẽ tôi phải bỏ. Cô bạn gái của tôi không còn cơ hội để bỏ thuốc. Tôi thì vẫn còn.

Những sự kiện ấy đã khắc sâu trong đầu tôi và trong tim tôi, cho dù tôi không muốn nhớ đến chúng bằng mọi giá.

Chuyện xảy ra sau đó có lẽ đã làm thay đổi hoàn toàn nhận thức về thế giới của tôi. Tôi hai mươi lăm tuổi, sau mấy tháng nữa tôi sẽ được làm mẹ và về nguyên tắc thì tôi cảm thấy chỉ có điều ấy là hạnh phúc. Tôi biết rằng mình sẽ yêu con suốt đời. Tôi cũng biết rằng ít ra trong mấy năm đầu của cuộc đời, với con người bé bỏng ấy, tôi là quan trọng nhất. Ở cái khoảnh khắc ấy, tôi rất cần tình yêu. Tôi muốn được là người quan trọng nhất đối với một ai đó và tôi muốn được một người nào đấy yêu thương. Đơn giản là một ai đó yêu tôi như chính con người tôi.

- Và tiếp theo thế nào ạ? Cháu muốn biết sau đó chuyện gì đã xảy ra. Tại sao cô lại ở đây và tại sao cô lại...

- Lại như thế nào? - tôi hỏi.

- Nghiêm khắc? Gai góc, khô khan... Mặc dù sau khi uống rượu vang, thậm chí cô đã có vẻ bình thường. Và cháu bắt đầu hiểu, tại sao mẹ cháu lại thân với cô.

Tôi bật cười. Đúng, tôi đã bình thường. Dưới tác động của rượu, tôi đã cởi bỏ tấm áo giáp, vì thế mà tôi thường hay uống một mình. Không nhiều người biết tôi dưới góc độ bình thường này.

Mọi cái đều cho thấy rằng tôi đã có thai. Tôi bắt đầu xếp tất cả các khối cho trò chơi xếp hình của mình. Tôi cầm que thử lên xem một lần nữa. Và đọc lại hướng dẫn sử dụng.

“Kết quả dương tính có thai

Nếu trong trong cửa sổ kiểm tra (C) và trong cửa sổ thử (T) có các vạch hiện lên (kể cả nếu như có một trong số các vạch đó mờ hơn) thì có nghĩa là bạn đã có thai.”

Tôi vội kiểm tra cửa sổ C, cửa sổ T - mọi thứ đã làm tôi rối tung lên. Nhưng hai vạch là hai vạch. Hai vạch của tôi không hề mờ. Trong cả hai ô đều là những vạch sẫm màu đỏ. Thậm chí tôi không nhận thấy bà đang đứng ở cửa. Tôi run run đưa cho bà que thử. Bà nhìn tôi dò hỏi. Tôi gật đầu. Bà ôm tôi như ôm một cô bé. Khi chúng tôi ra bàn ngồi bên cốc trà pha với nước quả mâm xôi, bà chỉ hỏi thế tôi định làm gì. Có lẽ bà là người phụ nữ tự do lớn nhất, thông minh nhất mà tôi từng gặp. Hoàn toàn không hiểu thắng. Mà rất phải chăng.

- Có nhiều lời giải cháu ạ - bà nói. - Bất kể cháu quyết định thế nào, bà cũng ở bên cháu, bà sẽ ủng hộ cháu. Và mỗi quyết định của cháu thì cũng đều chỉ có bà và cháu biết thôi.

- Bà ơi, chỉ có một quyết định - tôi nói một cách dứt khoát. - Nó là của cháu. Cháu sẽ sinh nó.

- Tốt rồi. Vậy thì cháu phải đi khám. Có thể là tuần thứ mấy rồi?

Tôi nhún vai. Và bắt đầu tính. Lần cuối cùng tôi ngủ với Piotr có lẽ là cách đây một tháng, có thể hai. Đúng thế, anh ấy tránh tôi. Chắc chắn là chúng tôi yêu nhau vào tháng Bảy. Sau sinh nhật anh ấy.

- Cháu không biết bà ạ. Có lẽ là tháng thứ hai. Có thể là thứ ba...

Bà gật đầu.

- Dạo này cháu không được ổn lắm đâu, cháu của bà ạ. Ăn uống chẳng đâu vào đâu, lại còn stress, bức bối.

Tôi nhìn bà với cảm giác áy náy.

- Bây giờ thì ổn rồi, ổn rồi. Mai cháu sẽ nhờ bà Danusia hỏi cho một bác sĩ giỏi.

Trong đầu tôi có hàng ngàn câu hỏi và thắc mắc. Và lần này tôi

muốn đơn giản là tiếp tục. Tiếp tục và vui vì điều xấu nhất đã qua đi. Rằng tất nhiên, nỗi buồn vẫn còn lại trong tim, nhưng tôi không còn một mình với nỗi đau ấy nữa. Bây giờ thì tôi nghĩ rằng phản ứng của tôi ít ra cũng lạ. Gã ta bỏ tôi, còn tôi ở lại với cái bụng bầu.

- Cháu phải nói cho Piotr biết cháu ạ.

- Không bao giờ - tôi nói quả quyết.

Tôi chắc chắn một điều. Piotr sẽ không biết rằng anh ta có chung với tôi một cái gì đó. Đây chỉ là đứa con của tôi. Và tôi thực sự không muốn để cho vị cựu hôn phu của tôi cùng quyết định về số phận của nó. Bà chỉ thờ dài. Tuy nhiên bà đã hứa là sẽ không làm bất cứ điều gì mà không có sự đồng ý của tôi.

- Bố cháu không bao giờ biết ạ? - Karola hỏi khẽ.

- Không. Cả ông ấy, cả Patrycja.

- Cô chơi không đẹp rồi. - Karola nói về áy náy.

- Thế ông ấy có chơi đẹp không? Tôi cần gì gã đàn ông mà ở thời điểm ấy tôi không muốn nhìn mặt? Báo tin cho ông ta về điều khiến tôi hạnh phúc để làm gì? Tôi thực sự không muốn ông ta lấy nó đi của tôi. Thậm chí là chỉ một nửa. Tôi không đoán trước được là nói chung ông ta có muốn không, nhưng... Tôi không thể mạo hiểm.

- Đó là ích kỷ.

- Đúng.

- Giờ người đó ở đâu?

Tôi châm một điếu thuốc nữa. Karola thậm chí không còn để ý

đến khói thuốc nữa. Cô bé ngồi nhìn tôi trân trân với đôi mắt nâu của Piotr.

Tất nhiên là mẹ tôi cũng biết về cái thai. Trong suy nghĩ ngây thơ của mình, bà tưởng rằng tôi sẽ nói ngay với Piotr về đứa con và anh ta sẽ mau chóng quay lại với tôi. Song, cái chương “Piotr” đã khép lại trong cuộc đời tôi rồi. Tôi chỉ tiếc những năm tháng cùng nhau ấy. Tôi cứ phân vân, liệu đến một lúc nào đó những cảm xúc sẽ dịu đi và tôi sẽ nói cho con tôi biết bố nó là ai. Thỉnh thoảng tôi cũng bắt gặp mình đã đi ra chỗ điện thoại để gọi cho Patrycja. Ngày trước, chắc nó đã là người đầu tiên biết về cái thai của tôi. Thậm chí nó còn cùng tôi vào phòng tắm để xem tôi làm có đúng không. Nhưng giờ đây tôi đã không thể gọi cho nó. Tôi chỉ còn lại một mình.

Bà như phát điên lên. Theo nghĩa tích cực. Bà tìm cho tôi một bác sĩ sản khoa và tự bà cùng tôi đến chỗ bác sĩ. Chẳng khác gì một người chồng, một ông bố chung thủy, bà chờ ngoài cửa phòng khám, đi đi lại lại dọc hành lang.

- Tuần thứ tám! - tôi nói khi ra khỏi phòng khám. Trong tay là tờ in hình ảnh siêu âm. - Ngày sinh dự kiến là 20 tháng Tư, - tôi cười tươi. Đó là lần đầu tiên sau một thời gian dài tôi cảm thấy hạnh phúc.

Bây giờ thì tôi nghĩ rằng tôi thật ngu ngốc và vô trách nhiệm. Nói chung tôi không cân nhắc tới chuyện mình sẽ sống bằng cái gì. Không có công việc, không có chồng, mà bố đứa bé, người có thể phụ cấp tiền nuôi dưỡng thì tôi lại không muốn cho biết về đứa con này. Hay tôi coi cái thai này như một tia sáng nhỏ của niềm tin trong

cuộc đời không may mắn lắm của mình? Tôi không nghĩ tới chuyện rằng tia sáng ấy cũng có thể tắt. Bà bảo vệ tôi như một báu vật. Giờ đây tôi nghĩ rằng bà cần phải lắc mạnh tôi và nói vào tai tôi một vài điều. Bởi bản thân tôi đang ở trong giai đoạn phẫn chí lạ lùng của thai kỳ, mà ngay sau đấy tôi sẽ rơi xuống đáy tối tăm nhất của nó.

- Để con nói chuyện với nó, - tôi thấy bố mấy lần nói thế.

- Anh nói thì nói. Nhưng nhớ không được làm cho con bé nổi giận. Vì như thế này thì nó đã tức giận lắm rồi.

Vì thế mà không một ai làm tôi tức giận. Ngoài bà, người mà nếu phải làm tôi giận thì cũng rất biết cách. Tuy nhiên, trước khi làm vậy, bà đã sang tên ngôi nhà ở Oliva cho tôi.

- Cháu yêu, bà đã già rồi. Ai mà biết bà còn sống được mấy năm nữa? Cháu còn trẻ, chẳng mấy nữa lại có thêm em bé, bà muốn đảm bảo cho các cháu phần nào...

- Bà ơi, bà muốn điều gì hử bà?

- Bà đã hẹn với bên công chứng rồi. Bà muốn sang tên nhà cho cháu - bà nói. - Cháu hãy nhớ rằng ngôi nhà này là của cháu và cháu có quyền quyết định về nó. Nếu muốn thì cháu có thể bán nó, đấy là việc của cháu. - Bà nhìn vào mắt tôi. - Bà sẽ không làm việc đó, bà có nhiều tình cảm với nó. Bà được sinh ra ở đây, mẹ cháu cũng đã chơi đùa ở đây. Nhưng bà muốn nó sẽ làm người nào đó khác vui hơn là trở thành gánh nặng của cháu. Bà sẽ không trách cứ gì cháu đâu.

- Bà ơi, bà nói cứ như là bà muốn sang thế giới bên kia ngay bây giờ ấy.

- Người ta không biết được ngày hay giờ đâu, - bà cười.

Chưa đầy một tuần sau ngôi nhà đã được sang tên. Bà không

bao giờ nói theo kiểu đãi bôi. Bao giờ bà cũng làm những gì mà mình đã quyết định. Bà mất chỉ mấy ngày sau khi ngôi nhà trở thành sở hữu của tôi. Tai biến. Xảy ra rất bất thành linh, không ai ngờ tới. Xe cấp cứu đến nhưng đã quá muộn.

Tôi lại trách cứ số phận. Trách cứ bà Danusia vì bà đã không cứu được bà tôi. Rằng bà đã không thể nhận biết đúng lúc mỗi nguy hiểm. Tôi trách bà tôi vì đã để lại tôi trong ngôi nhà rộng mênh mông này. Vì giờ đây tôi hoàn toàn không biết mình phải làm gì. Bà đã nghĩ rằng những gì tồi tệ nhất đã ở phía sau tôi. Đã bao lần tôi nghĩ vậy trong quá khứ? Và cái số phận chết tiệt này cứ luôn chỉ ra rằng tôi đã nhầm. Luôn có thể tồi tệ hơn. Luôn luôn!

Phải mấy năm sau tôi mới hiểu ra rằng bà tôi đã lên kế hoạch cho mọi chuyện. Bà biết là mình có bệnh và có thể ra đi bất cứ lúc nào. Bà bắt bà Danusia không được nói với bất cứ ai điều này. Từ đó mà có cái sự vội vã sang tên nhà ấy. Cho tới phút chót, bà tôi không muốn làm bất cứ ai phải lo lắng.

Sau đám tang, tôi về ngủ ở nhà bà. Mà về nguyên tắc thì đã là nhà của tôi. Lần đầu tiên kể từ ngày bà mất, vì trước đây tôi đến ở với bố mẹ mấy ngày. Đang đêm tôi thức dậy. Tôi cảm thấy có một cái gì đó rất lạ đang xảy ra với mình. Tôi bật đèn. Trên ga trải giường có vết đỏ. Máu. Rất nhiều máu.

Bà đã mang theo đứa con của tôi. Có thể bà biết rằng như vậy sẽ dễ dàng hơn cho tôi trong cuộc đời này chăng?

Tôi mặc thêm đồ, gọi taxi đến bệnh viện ở Zaspá. Không còn gì để cứu. Tôi nhớ là khi ngồi chờ giấy ra viện ở hành lang cùng với hai cô gái có vẻ mặt rất buồn nữa ngồi bên, có một phụ nữ trẻ từ phòng bác sĩ bước ra, mặc một bộ pijama màu xanh lá với dòng chữ “Happy woman in bed”. Thật là sự mỉa mai của số phận.

- Cô đã bị mất đứa bé... - Karola nói khẽ.

- Đúng thế. Khi cô đến bệnh viện thì mọi sự đã rồi. Karola xích lại gần và ôm tôi. Lâu rồi không có ai ôm tôi như thế. Rất nhẹ nhàng, tình cảm. Trong tình huống ấy, tôi không còn cảm thấy mình là mình nữa.

Toàn thân tôi đờ ra.

- Cháu có muốn uống gì không? - tôi hỏi. Tôi đứng lên, nhưng có lẽ chỉ để thoát khỏi vòng tay của cô bé.

- Có thể một thứ gì đó lạnh lạnh - Karolina trả lời.

- Có nước lọc.

- Vâng, cho cháu xin ạ.

Tôi quay về nhà, ngôi nhà của mình và tôi đã biết mình phải làm gì. Tôi tin chắc điều này, không phụ thuộc vào việc bố mẹ sẽ nói gì. Tôi đã làm những gì mình cho là phải. Sáng tôi gọi điện cho bố mẹ. Tôi không thể làm việc này sớm hơn. Cho tới khi ngủ dậy, uống hết tách café, hút hết hai điếu thuốc lá mà tôi mua trên đường từ bệnh viện về, tôi mới nhấc ống nghe điện thoại.

- Mẹ ơi, mọi chuyện đã xong rồi - tôi khẽ nói.

Con gái. Cuộc đời là như thế, mọi người đến rồi đi.

Điều đó chờ đợi mỗi người trong chúng ta.

- Mẹ ơi, bà đã mang theo đứa con của con.

- Ina, con nói gì thế? - mẹ tôi bực bội hỏi.

- Đêm hôm qua... con đã vào viện. Không thể cứu được nữa mẹ ạ - tôi nói trong nước mắt.

- Mẹ sẽ đến chỗ con.

- Đừng mẹ ơi. Con muốn một mình. Con cần phải ở một mình.

Tôi gác máy và châm một điếu nữa. Chính khi đó tôi bắt đầu hút thuốc. Quả thật là hút thuốc giúp giải tỏa căng thẳng. Đơn giản biết bao. May mà tôi đã không nghĩ ra những trò khác - rượu hay ma túy. Bởi điều đó cũng chẳng khó khăn gì.

Tôi quyết định bán nhà. Tôi đăng quảng cáo. Kế hoạch của tôi dần định hình, tôi sẽ phải tiếp tục làm gì. Tôi rất hay phản ứng như thế này. Đầu tiên là thất vọng, và sau đấy có một cái gì đó đưa tôi vào một dạng “hoạt động”. Hồi ấy cũng vậy và bây giờ cũng thế. Tôi không thích bị ai đó làm phiền trong chuyện này. Tôi quyết định thay đổi hoàn toàn môi trường xung quanh. Bán nhà, tìm việc, tốt nhất là xa mọi chuyện lo lắng, ưu phiền. Tốt nhất là thật xa những nơi khiến tôi liên tưởng đến nỗi đau.

Tôi muốn bắt đầu từ con số không. Tôi biết rằng sẽ chẳng dễ dàng gì. Nhưng như vẫn thường nghĩ, là không thể tồi tệ hơn được nữa. Và có lẽ lúc đó, thì cuối cùng tôi cũng có lý. Cứ mỗi ngày một khá hơn. Hay có thể là tôi đã học được cách sống chung với tình trạng đó? Tôi học được cách tiếp cận với nhiều vấn đề một cách ít cảm xúc hơn. Tôi biết rằng chẳng có gì là chắc chắn trong cuộc đời. À, mà có lẽ chỉ có cái chết.

Tôi tìm việc đến nửa đêm. Tìm hết các quảng cáo, lời báo từ tuần trước ra. Tốt nghiệp kinh tế ra, bạn thực sự chẳng biết gì hết. Việc sau mười năm nữa bạn sẽ hạ cánh ở đâu thực sự phụ thuộc vào công việc đầu tiên của bạn. Tôi đã gặp may. Nhận được việc ở

Warszawa. Đủ xa để chạy trốn. Trợ lý giám đốc PR cho một công ty về điện thoại di động. Chắc chắn là họ không nhận tôi vì kinh nghiệm. Có thể điều họ thích nhất ở tôi là tiếng Anh, còn với riêng giám đốc thì là bộ ngực to và cặp chân dài. Thực ra thì sau này tôi thường hay sử dụng những quân át chủ bài ấy.

Thậm chí tôi còn không phải lên Warszawa để phỏng vấn, vì hóa ra là sếp tương lai của tôi đang đi nghỉ ở biển và anh sẵn lòng mời tôi đi café. Nghe có vẻ rất ít tính *business*, nhưng biết làm sao được. Tôi bỏ qua những ứng viên khác vào công ty và trình diện ở quán café.

Chào tôi là một người đàn ông không cao, mặc comple, anh ta nhìn tôi từ đầu đến chân. Khi đã chào nhau xong và hoàn tất mọi nghi thức cần thiết, anh ta hỏi:

- Tại sao lại là Warszawa?
- Vì ở đó đủ xa để em có lý do để không phải ở đây mỗi cuối tuần, - tôi thật thà trả lời.
- Chị không thích nơi này đến thế cơ à? - anh ta ngạc nhiên.
- Em nói với anh thế này... không thể tồi tệ hơn được.
- Đàn ông?
- Ôi, không chỉ có vậy. Đàn ông, đàn bà, trẻ con, các bà lớn tuổi... Em cần thay đổi mọi thứ.

Sau đấy anh ta hỏi tôi có phải là người đúng giờ, cẩn thận không, thậm chí anh ta còn hỏi cả về quan điểm đối với một số vấn đề, cái gì không nên làm. Anh ta cũng hỏi tôi có chỗ ở ở Warszawa chưa. Anh ta nói rằng giai đoạn đầu công ty sẽ cố gắng giải quyết cho. Anh ta giới thiệu với tôi một bức tranh về công việc sắp tới của tôi như thiên đường vậy, đến mức tôi khát khao được ở đó. Từ ngay

lúc ấy.

Tôi đã gặp may. Hai tuần sau đích thân anh ta gọi điện cho tôi hỏi tôi có thể bắt đầu từ bao giờ.

- Từ mai nhé? - tôi đùa. - Em chỉ không biết liệu mình có đến kịp không.

- Vậy thì công ty xin mời em vào làm từ đầu tháng tới.

Hình như đó là vào tháng Mười một, vì tôi nhớ là tôi đã đi Warszawa thẳng từ nghĩa trang của bà. Tôi đứng suốt trên đường đi vì tất cả mọi người đều đi nghỉ lễ về. Tôi có một cái vali. Sếp đã giải quyết cho tôi một căn hộ, vậy nên tôi có cảm giác như đang về nhà mình. Bố mẹ thậm chí không chia tay tôi. Mẹ giận tôi vì chuyện bán nhà. Thậm chí tôi cũng chẳng cố thanh minh với mẹ về chuyện này. Tôi đã bán được khá nhanh. Với giá tốt, chuyển thẳng vào tài khoản, không qua trung gian. Đúng như bà tôi muốn. Mẹ cho rằng tôi không tôn trọng các thứ bà để lại, rằng tôi ngoảnh mặt với tất cả. Mẹ không hiểu tại sao tôi lại có thể bán đi ngôi nhà của gia đình. Ngôi nhà mà ở đó mẹ tôi đã chập chững bước đi những bước đầu tiên. Nó đã ở trong gia đình từ xưa đến nay. Mẹ không biết những thỏa thuận của chúng tôi. Tôi biết rằng bà tôi hiểu. Bà cũng đã từng phải một mình làm lại tất cả từ đầu. Bà đã rất mạnh mẽ. Chẳng phải tôi đã nói, bà là một phụ nữ tự do chính hiệu nhất mà tôi từng biết đấy sao?

Có thể điều này rất lạ - tôi chưa bao giờ quá tin vào Chúa, nhưng sau khi bà tôi mất tôi thường hay nói chuyện với bà. Tất nhiên là trong tháng đầu tiên tôi trách bà đã mang theo đứa con của tôi. Bà lấy nó đi bất chấp ý muốn của tôi. Sau đấy thì tôi đã bình tâm lại.

Tôi bán nhà kèm theo tất cả đồ đạc. Chỉ để lại cho mình cái tủ commốt, bởi nó gắn liền với tuổi thơ tôi. Cái tủ này có vô số ngăn

kéo và các ngăn tủ. Bao giờ tôi cũng thích lục lọi tủ khi bà không để ý. Trong một ngăn kéo là những chiếc cúc đủ màu sắc, trong ngăn khác là những mẫu nước hoa mà tôi mang từ các cửa hiệu nước hoa về cho bà, trong một ngăn khác nữa là những chiếc túi nhựa trong cùng các dòng ghi chú. Tôi mang cái tủ này đi mà không đụng chạm gì đến nó. Không sắp xếp lại, cũng không xem bên trong. Tôi gửi nó cho nhân viên vận chuyển đưa đến Warszawa. Tạm biệt tôi chỉ có mỗi bác hàng xóm của bà, người vẫn thường xén cỏ trong vườn của bà tôi.

- Cháu không tiếc ngôi nhà này à? - bác hàng xóm hỏi. - Bác sẽ thấy thiếu vắng lắm...

- Cháu cũng không biết nữa - tôi phân vân một lúc.

- Cháu chỉ tiếc là mình không còn ngày thơ nữa.

- Cái đó có mối liên hệ gì với ngôi nhà này?

- Cháu không biết. Việc nó không còn là của cháu nữa, là biểu tượng của cái mới. Của sự thay đổi.

- Tốt hơn?

- Cháu hy vọng thế. Xấu hơn thì chắc cháu không chịu đựng nổi - tôi thở dài.

- Không thể xấu hơn được nữa phải không?

- Bác có biết không... Cháu đã từng bao nhiêu lần nói rằng không thể xấu hơn được nữa, tới mức bây giờ cháu sợ không dám nói câu này. Ngay cả nghĩ đến cũng sợ. Vì cứ sau mỗi lần cháu nói như vậy thì lại thấy rằng cháu đã không có lý. Cháu chỉ hy vọng là giới hạn tai họa của cháu đã được khai thác hết.

Như tôi đã nói, Jarek lo cho tôi chỗ ở. Có nghĩa là sắp. Đó là một người đàn ông rất nghiêm chỉnh. Không, tôi không ngủ với anh ấy.

Cho dù có lẽ cả hai chúng tôi đều muốn điều đó. Anh ấy thuê cho tôi một căn hộ ở Saska Kępa. Một phòng kèm theo bếp. Tạm thời tôi chưa muốn mua sắm gì, cho tới khi tôi chắc chắn rằng mình muốn ở Warszawa lâu dài. Tiền bán nhà ở Oliva nằm yên ổn trong tài khoản.

Jarek thuê cho tôi một căn hộ với giá thực sự không cao so với mức sống ở Warszawa. Sau khi trả tiền nhà, tiền ăn và những thứ cần thiết khác, số tiền còn lại vẫn đủ cho tôi chi vào các khoản yêu thích nho nhỏ. Tôi cũng có thể để ra một ít để phòng những lúc khó khăn.

Tôi lao vào vòng xoáy của công việc. Công việc mà tôi rất thích. Trước hết là viết. Tôi có khả năng trả lời từng bức thư, từng công văn theo cách để người nhận được hài lòng.

- Cô ấy, cô có khả năng nói với ai đó rằng cứ việc phá hỏng đi theo cái cách mà người đó sẽ cảm thấy hưng phấn với ý nghĩ về một chuyến đi du lịch sắp tới - Jarek nói.

Tôi còn chỉ đạo một tờ báo của tập đoàn. Với tôi công việc là tất cả. Gần như tất cả. Tôi bắt đầu chạy. Hàng ngày tôi dậy từ năm giờ sáng, xỏ giày và cứ chạy thẳng về phía trước. Đó là cảm nhận về tự do của tôi. Tôi ngạc nhiên khi kết quả đạt được lại nhanh đến vậy. Mỗi ngày tôi có thể chạy xa hơn, sau đó càng ngày càng nhanh hơn. Cuối cùng tôi đã chạy hết quãng đường ma-ra- tông đầu tiên của mình. Bốn mươi hai ki-lô-mét chết tiệt. Chà! Bốn mươi hai ki-lô-mét và chín mươi nhăm mét. Năm mét này cũng đã làm nên sự khác biệt. Tôi cán đích với thời gian năm tiếng, hai mươi chín phút và ba mươi hai giây. Nhưng tôi đã cán đích. Sau khi ngã trên hè đường, tôi khẳng định rằng một khi tôi đã chạy ma-ra-tông được thì tôi có thể làm được mọi thứ. Qua năm tiếng ấy, toàn bộ cuộc đời

chạy qua trước mắt tôi. Và tôi bắt đầu phân vân, nó sẽ tiếp tục ra sao.

Ngay sau cuộc chạy ma-ra-tông ấy tôi rời tập đoàn. Jarek thuyết phục tôi làm điều này. Bản thân anh ấy giữ cả vị trí tổng biên tập trong một tờ tuần báo. Anh đem theo cả tôi. Đây là một công việc hoàn toàn khác. Hấp dẫn, thú vị. Đôi khi ở ranh giới của luật pháp, và rất hay vượt quá khuôn khổ của phép tắc. Điều này làm tôi thích thú. Tôi bị cuốn vào các cuộc điều tra báo chí. Có hơi nguy hiểm đối với phụ nữ, nhưng tôi cho rằng mình chẳng có gì để mất. Tôi chỉ có một mình, không có gì hết. Chỉ duy nhất số tiền trong tài khoản từ ngôi nhà của bà. Gặp khủng hoảng, nhiều người sợ để tiền trong ngân hàng, họ thích đầu tư hơn. Tôi hoàn toàn không hiểu biết gì về chuyện này. Với tôi cứ như thế này là tốt rồi. Nhưng có một vài chuyện đã đưa đẩy tôi tới việc mua căn hộ.

Tôi có một năm phải thực hiện việc vạch mặt một nhà kinh doanh người Bồ Đào Nha, người đang bị truy nã. Tôi đã đi theo hẩn khắp châu Âu. Cuối cùng tôi đã viết được một bài về hẩn, và bài đó đã được nhận giải Grand Press ở thể loại Phóng sự Điều tra. Giải thưởng này đã đem lại cho tôi một ít tiền, nhưng quan trọng hơn là những hợp đồng. Mọi người biết rằng tôi chẳng có một trở ngại nào trong việc lấy thông tin. Đẹp, thon thả, mái tóc vàng dài - tôi gây ấn tượng mạnh với đàn ông. Tất cả. Họ sẵn lòng lôi tôi lên giường, hay ít ra cũng là họ tưởng là họ đang làm thế. Trong những bối cảnh như vậy họ khá sẵn lòng chia sẻ thông tin. Không phải tất cả đều có thể đưa lên tuần báo. Một số câu chuyện thật phù hợp với những tờ báo lá cải. Vì thế tôi bắt đầu cộng tác với họ. Thù lao từ việc này rất tốt, sự hài lòng cũng vậy. Tôi tiêu diệt con người. Bản thân tôi nhận được từ cuộc đời không mấy điều tốt đẹp. Vậy thì tại sao những

người khác lại được hạnh phúc?

Tất cả số tiền bán nhà tôi dùng để mua căn hộ ở Warszawa. Một khu khép kín và sự yên tĩnh thần tiên. Căn hộ nhỏ của tôi ở Warszawa cũng đáng giá như ngôi nhà ba trăm mét ở Oliva. Cộng với vài thứ đồ gỗ. Thật khó tin phải không? Tôi mua căn hộ ấy nhưng chưa bao giờ cảm thấy đó là nhà của mình. Điểm nhấn tình cảm duy nhất là cái tủ commốt của bà tôi. Tôi không có hoa, không có những đồ trang trí lặt vặt. Tôi không mời khách. Chẳng có gì chắc chắn và vĩnh cửu. Tôi không biết liệu ngày mai mình có sang London, New York hay Moskva làm việc hay không. Cuộc sống mang đến những bất ngờ. Tôi không muốn cảm thấy mình bị phụ thuộc vào bất cứ ai, vào bất cứ cái gì. Tôi muốn được là con chim tự do, bay lượn trong không trung. Không có bất cứ một hậu quả nào. Cùng lắm là giải thưởng Grand Press cho điều đó...

- Cô đúng là người quá tính toán - Karola khẳng định với vẻ mặt sợ hãi.

- Gần mực thì đen thôi - tôi nói. - Cô phải thích nghi với số phận. Nó có tử tế gì với cô đâu, vậy thì can cứ gì mà cô phải chịu ơn nó?

- Còn bố mẹ cô? Họ có liên hệ với cô không?

- Lâu lâu cũng có một lần. Chúng tôi gọi điện cho nhau. Có một lần cô thử nghỉ lễ cùng với họ, nhưng không thành. Mẹ không kiềm chế được, cứ liên tục trách cô đã phí phạm tài sản gia đình. Là bà nghĩ tới việc bán nhà, không tôn trọng truyền thống. Thậm chí có lần bà còn nói rằng chắc là cô đã tự bỏ đứa con của mình. Bà nói vậy trong cơn nóng giận, nhưng rất đau. Khi đó cô đã bỏ đi không

nói một lời rồi quay lại Warszawa. Đó là lần đầu tiên cô cảm thấy ở đây như ở nhà. Cảm giác ấy thật lạ.

- Thế họ không đến chỗ cô ạ? - Karola hỏi.

- Bố có một lần, còn mẹ thì chưa bao giờ. - Tôi nhún vai.

- Cô ở đây chỉ có một mình? Cả một người bạn trai cô cũng không có?

- Bạn trai? Cô có mấy ông bạn trà...

- Bạn trà?

- Ờ, đúng thế đấy. Nếu muốn “uống trà” thì cô gọi điện cho họ. Nhưng chúng ta hãy kết thúc chuyện về cô. Là cháu đã đến đây, vậy bây giờ cháu nói đi. Cháu hãy kể về Patrycja.

Tôi thấy hơi sợ những gì mình sẽ nghe thấy, nhưng một mặt tôi lại rất muốn biết số phận của Patrycja đã diễn ra như thế nào. Đã gần ấy năm trôi qua rồi. Những gì đã xảy ra không còn gây nên nỗi đau khủng khiếp trong lòng nữa. Tôi đã quên nỗi bẽ bàng, sự phản bội, nỗi thất vọng. Mỗi người trong chúng tôi đã nhận được bài học của mình. Nhưng trong thời điểm ấy, tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra với người đã có thời với tôi là thân thiết nhất.

- Để cô đi pha trà. Cô sẽ không mở chai vang thứ ba đâu. May mà mai là ngày nghỉ. Chúng ta có thể ngồi đến sáng.

Karola

Tôi không biết phải nói thế nào sau những gì mình vừa được nghe nữa. Bây giờ tôi đã hiểu ra nhiều điều. Có thể đơn giản là tôi bắt đầu hiểu.

Có lẽ phải rất lâu mẹ không biết là mình bị bệnh. Bao giờ chúng tôi cũng là trên hết. Maika và tôi. Nào là mẹ đi cùng với chúng tôi đến bác sĩ, mua vitamin, nào là chúng tôi phải uống dầu cá và những thứ nước sắc quái quỷ gì đấy mà mẹ tự tay làm. Thậm chí cứ hai năm một lần mẹ cho chúng tôi đi xét nghiệm máu để kiểm tra xem mọi thứ có ổn không. Chúng tôi có một cô bác sĩ tuyệt vời, rất quan tâm chăm sóc cho chúng tôi, nhưng cô cũng nhiều lần nói đề bà mẹ luôn hoảng sợ của tôi yên tâm rằng bị sổ mũi thì không cần đến bệnh viện và chưa ai chết vì bỏ ăn một ngày cả. Mẹ chỉ tin mỗi bác sĩ Moszyńska. Tiếc là mẹ không được điều trị ở chỗ cô ấy. Bác sĩ nội khoa của cô ấy chỉ kê đơn mỗi thuốc kháng sinh. Tôi thì chẳng tin ông ta tí nào, còn mẹ đến chỗ ông ấy chỉ để lấy đơn thuốc.

Bắt đầu từ việc mẹ bị ốm suốt cả mùa xuân. Tất nhiên là mẹ vẫn cố làm việc, nhưng đơn giản là mẹ không thể. Maika mang từ mẫu giáo về đủ các chủng loại virus cúm, sổ mũi và các kiểu cảm cúm khác và mẹ bị lây ngay lập tức. Tôi thì không hiểu sao không bị, và tôi cố chăm sóc mẹ và em. Nếu như Maika không có vấn đề gì thì mẹ lại tồi tệ hơn nhiều. Một lần chúng tôi đến bác sĩ của chúng tôi và ở đấy mẹ bắt đầu ho. Bác sĩ Moszyńska bảo mẹ cởi áo để bác sĩ

khám.

- Có tiếng rì rào trong phổi - bác sĩ nói điềm tĩnh. - Chị phải chụp phổi thôi. Kháng sinh và nằm nghỉ.

Tất nhiên, mẹ là người bướng bỉnh nhất mà tôi từng biết. Mẹ cố vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng khi mẹ nằm đến tuần thứ hai thì tôi gọi điện cho bà Zosia bởi tôi dần hiểu ra rằng một mình tôi không thể quán xuyến nổi tình hình. Maika còn bé, mẹ ốm, nào là thơ đọc ở mẫu giáo, nào là váy đi dự khiêu vũ và những buổi biểu diễn khác nữa, tôi buộc phải học. Quá nhiều công việc kiểu đó. Tôi thậm chí chẳng có ai để nói về chuyện này.

Bà Zosia đến ngay và chính bà đã đưa mẹ đi chụp phổi. Tất nhiên là viêm phổi. Ngoài ra bác sĩ còn yêu cầu mẹ đi làm xét nghiệm máu cơ bản, vì có một cái gì đó ông thấy không ổn. Còn mẹ thì tất nhiên là không đi làm xét nghiệm. Tại sao? Vì mẹ thấy mệt. Mẹ khẳng định rằng chỉ cần cảm thấy khỏe hơn là mẹ sẽ đi làm xét nghiệm cẩn thận hơn. Mẹ uống chỗ kháng sinh. Mẹ phải uống mười ngày, sau đó đi kiểm tra. Tất nhiên là mẹ không đi, bởi bà cho rằng mình đã khỏe lại và không thấy có nhu cầu đó.

Mẹ chỉ rất cáu kỉnh vì chân rất đau. Mẹ cho rằng đó là tại nằm lâu. Mẹ nghĩ là vì mẹ dậy đột ngột nên bị trật khớp. Mẹ dùng thuốc giảm đau. Đỡ được mấy ngày, sau đấy lại đau hơn. Chúng tôi gọi bác sĩ đến nhà. Tất nhiên là bác sĩ phàn nàn mẹ và chúng tôi đã không đi làm xét nghiệm máu. Cuối cùng tôi với bà Zosia gọi xe cứu thương đến để lấy máu. Mẹ bực chúng tôi lắm, nhưng tôi biết làm gì được?

- Các người chỉ làm cho tôi ốm thêm! - mẹ cáu kỉnh.

- Mẹ ơi, mọi người chỉ muốn giúp mẹ thôi mà. - Tất nhiên là tôi cũng bực mình.

Cùng ngày hôm ấy, mẹ bắt đầu bị chảy máu mũi. Tôi hoảng hồn. Song mẹ bảo là tại sức khỏe của mẹ yếu thôi, gần đây mẹ vẫn hay bị thế. Chuyện này làm tôi rất không yên tâm. Tôi vào mạng xem và quả thật là có thể bị chảy máu mũi do người yếu. Tôi không nghĩ đến những loại bệnh khác.

Ngày hôm sau thì có kết quả xét nghiệm. Tất nhiên là tôi không biết về chuyện này, nhưng ngay khi vừa nhìn tôi đã thấy có một cái gì đó không ổn. Tôi quyết định phải xin tư vấn bác sĩ của chúng tôi. Sau đấy cô ấy đã gọi điện cho mẹ tôi. Và mọi chuyện bắt đầu. Xe cứu thương đến ngay lập tức, và bệnh viện. Hơn thế, sức khỏe của mẹ rất tồi tệ.

Tôi thầm nghĩ như thế này - tất nhiên đây là điều không thể - có thể nếu như mẹ không biết mình bị bệnh thì rất có thể mẹ sẽ ra khỏi cái giường ấy và mọi cái lại tiếp diễn như vẫn từng như thế từ bao lâu nay. Tiếc thay. Đầu tiên là các xét nghiệm máu và sinh thiết nối tiếp nhau. May mà bà Zosia luôn ở cạnh chúng tôi, vì nếu chỉ có một mình thì sẽ rất khó khăn, vô cùng khó khăn cho tôi. Bà để nhà lại cho các bác sĩ thú y trông nom giúp và có thể nói bà đã chuyển sang ở hẳn với chúng tôi.

Sau khi nghe chẩn đoán thì càng tồi tệ hơn nữa. Ung thư máu.

- Ung thư máu! - cô Ina kêu lên. - Giê-su-ma, bệnh này thì vô phương cứu chữa.

- Không được phép đầu hàng. Không bao giờ - tôi nói đầy quả quyết và nhìn cô Ina đang hoảng sợ một cách thách thức. - Không bao giờ.

Tất cả chúng tôi đều biết rằng tình hình rất xấu. Dễ dàng nhất là suy sụp và chờ chết, nhưng có lẽ đây không nằm trong tính cách của mẹ cũng như của tôi. Chúng tôi bắt đầu hành động, mà đúng hơn là tôi bắt đầu hành động. Vì sức khỏe của mẹ càng sa sút và thực sự không thể biết lúc nào mẹ ở nhà, lúc nào ở bệnh viện. Bệnh viện, nhà, bệnh viện. Mà bệnh viện ngày càng nhiều hơn. Mẹ ra viện và đủ mạnh mẽ để mọi việc diễn ra gần như bình thường, rồi chỉ ngay sau đó lại khủng hoảng. Tôi biết là mình phải làm một điều gì đó, phải cứu mẹ. Tất nhiên là tôi không biết phải thực hiện như thế nào, nhưng ở đây số phận đã đến với tôi mang theo sự giúp đỡ. Số phận thật tốt. Bởi tôi vẫn cứ tin rằng nó là tốt mà.

Đúng thời điểm ấy chúng tôi có một chuyến dã ngoại một ngày ở Warszawa. Theo kế hoạch thì sẽ thăm bảo tàng Khởi nghĩa Warszawa và sau đó là tự do. Tất cả mọi người đều đi trung tâm thương mại Złote Tarasy để mua sắm, còn tôi thì đến Quỹ quốc tế của cô Urszula Jaworska. Đã có lần tôi đọc được một bài viết về cô này, rằng đây là người đầu tiên ở Ba Lan được ghép tử. Là minh chứng cho thành công của phương pháp này. Rằng không được phép buông xuôi, ngồi đấy và khóc. Tôi cảm thấy cô ấy có thể giúp đỡ chúng tôi. Cô là một bằng chứng sống về việc con người có thể thoát khỏi bệnh máu trắng.

Tất nhiên là tôi không có kinh nghiệm trong việc gặp gỡ với những người quan trọng như thế này. Tôi không biết là phải gọi điện trước, có lịch hẹn. Tôi cứ từ phố đi vào. Không giống như đến bà chủ tịch quỹ, mà như đến với một người có thể kéo chúng tôi ra khỏi vùng biển buồn lo mà chúng tôi đang chìm trong đó. Và tôi lại gặp may. Cô Ula có ở đó. Như thường lệ, cô rất bận, nhưng cô vẫn mời tôi vào phòng mình. Một ai đó mời nước, còn tôi bắt đầu kể.

Cô ấy hứa sẽ liên hệ với bác sĩ, hỏi, sau đó sẽ gọi điện cho tôi để giải thích mọi chuyện.

- Có một chút hy vọng nào không ạ? - tôi hỏi.

- Cháu hãy nhìn cô đây này. Cô đang sống. Cô chưa bao giờ đầu hàng. Cháu không thể đầu hàng được.

Tôi ra khỏi đó lòng tràn đầy hy vọng, rằng tất cả sẽ tốt đẹp. Tôi gọi taxi để đến Złote Tarasy, nơi xe ca đỗ chờ lớp tôi. Tôi bị muộn mất mười phút. Không ai biết tôi đã đi đâu.

- Có chuyện gì với em thế? - cô chủ nhiệm cần nhắc.

- Em lang thang ở đâu thế hả? Cô đang định gọi điện cho mẹ em đấy! Chúng ta sẽ nói về tình huống này với cô hiệu trưởng!

Phải nói thực là thời điểm ấy, với tôi thế nào cũng được, nói chuyện với cô hiệu trưởng hay là không. Nói chung, không ai có thể lấy đi của tôi niềm hy vọng mà cô Ula đã thắp lên trong tôi.

Tôi hầu như không nhớ gì về chuyến trở về ấy. Mọi người nói về những chuyện mà với tôi là hoàn toàn vô nghĩa. Tôi có cảm tưởng là trong mấy tuần cuối này, tôi lớn lên nhiều, thực sự tôi chẳng biết nói với chúng nó về chuyện gì cả. Những chuyện linh tinh về váy áo, về tụi con trai và những chuyện ngồi lê đôi mách ngớ ngẩn chỉ làm tôi khó chịu. Tôi chỉ nghĩ về niềm hy vọng mà tôi vừa có được. Tôi về đến nhà vào buổi tối.

Mẹ nằm trên giường với chiếc laptop. Mẹ đang viết cái gì đó, rất nhanh.

- Mẹ cảm thấy trong người thế nào ạ? - tôi hỏi.

- Tốt, con gái ạ.

- Mẹ biết không... Lúc ở Warszawa con gặp một người... Có một cái quỹ...

- Mẹ biết, con yêu. Họ gọi điện đến cho bác sĩ, rồi cô ấy gọi cho mẹ. Mẹ đã nằm trong danh sách chờ rồi. Bây giờ cần phải cầu nguyện. Và tin. Con thật đáng yêu...

- Mẹ này, mẹ biết không, cô ấy đã được chữa khỏi căn bệnh này đấy? Hình như đã mười lăm năm sau ghép tử. Nếu nhìn thấy năng lượng ở cô ấy thì người ta sẽ tin...

- Cần phải tin. Mẹ tin mà - mẹ ngược nhìn tôi và nói.

- Mai con sẽ đi thử máu. Biết đâu lại thích hợp?

- Có thể nếu không với mẹ, thì con cũng giúp cứu được ai đó khác.

Cùng ngày hôm đó, trên Facebook tôi mở mục “Cần ghép tử ngay”. Tôi kể ngắn gọn về câu chuyện của mẹ. Đó không phải là lời cầu xin giúp đỡ đau khổ. Cô Ula đã nói với tôi rất tàn nhẫn rằng, bây giờ người ta không mang bệnh tật ra bán. Người ta chỉ bán thông tin, thế giới sẽ tổn thất bao nhiêu nếu không là một con người cụ thể. Sau khi mẹ chết, thế giới có thể nghèo đi nhiều. Tôi nhớ những người thân quen theo dõi hồ sơ người hiến tử, còn với những người chưa đủ mười tám tuổi thì sẽ tiếp cận sau.

Đến sáng đã có hai ngàn người. Nếu đúng như tất cả họ đều đăng ký ở ngân hàng tử thì sẽ có bao nhiêu người có thể được cứu sống? Khi tôi đến trường thì tất cả mọi người đều đã biết. Không một ai hỏi tại sao tôi lại buồn, không ai cần nhần gì về việc tôi đã đến chỗ hẹn xe chậm. Cô chủ nhiệm thì ôm tôi.

- Cô xin lỗi - cô nói. - Cô có thể giúp được gì không?

- Có ạ - tôi thăm thì trong nước mắt. - Đăng ký vào danh sách những người hiến tử.

Sau đấy là cả một cơn lốc. Tất cả những người quen biết trên

mười tám tuổi bắt đầu vào cuộc. Nhưng người chưa đủ mười tám tuổi thì chờ đến sinh nhật của mình và trong khi chờ đợi thì thuyết phục người thân, bạn bè. Cứ chốc chốc lại có người cho tôi xem thẻ hiển tử. Tôi thực sự vô cùng biết ơn họ.

Có lẽ lúc đó mẹ có đợt hóa trị đầu tiên. Người mẹ hốc hác. Tôi cạo trọc đầu cho mẹ, vì tóc mẹ cứ rụng cả nắm. Cả hai mẹ con ngồi trước gương và khóc. Cứ hết vạt tóc này đến vạt tóc khác rơi xuống nền nhà bệnh viện.

- Mẹ ơi, con sẽ mua cho mẹ một bộ tóc giả. Đẹp nhất. Tôi đã mua. Một bộ tóc vàng ánh như màu nắng đẹp nhất mà tôi từng nhìn thấy. Tóc dài đến vai. Nhìn mẹ xinh lắm.

- Bây giờ chỉ còn đi hội hè nữa thôi - mẹ cười.

- Chính xác - tôi nói. Bao giờ mẹ khỏe mẹ sẽ cho con mượn chứ?

- Tất nhiên - mẹ trả lời, không nhìn vào mắt tôi.

Tôi biết là lúc ấy mẹ nghĩ “nếu mẹ khỏi”. Tôi tin vào điều này bằng tất cả trái tim mình.

Tôi nói chuyện với tụi bạn gái về bộ tóc giả ấy. Một trong số chúng nó, Alicja, có mái tóc dài tuyệt đẹp. Mấy hôm sau tôi không nhận ra nó nữa. Nó đến trường với mái tóc ngắn vuốt keo.

- Alicja! Em sao thế này? - tôi hoảng hồn.

- Có sao đâu. Đẹp đấy chứ? Em có đọc về phong trào “Hãy cho tóc” của quỹ *Rak and Roll*... Và em đã cho!

- Nhưng...

- Chị biết không, tủy thì em không hiến được. Em ít tuổi hơn các chị. Em sẽ phải chờ hai năm cơ. Còn tóc? - nó cười vang - sẽ dài!

Tôi sững sờ, cái tốt lan tỏa tốt làm sao. Làm thế nào một người

mà tôi mới chỉ trao đổi đôi ba câu trong đời lại có thể làm được những việc như thế. Có thể không phải là cho mẹ tôi, nhưng sẽ cho mẹ của một người nào đó khác. Hay bạn gái, vợ, chị gái của một người nào đó. Sau đấy còn hai đứa nữa cũng đến trường với mái tóc cắt ngắn. Chúng nó cũng cho tóc.

Hàng ngày vào buổi tối, tôi ngồi bên mẹ và kể lại cho mẹ nghe những chuyện đã xảy ra. Tôi cho mẹ xem Facebook với những lời bình luận. Bao giờ cũng dễ thương và khích lệ, động viên. Mẹ không sử dụng bất cứ một trang mạng xã hội nào mặc dù mẹ thường xuyên làm việc với máy tính. Mẹ là kế toán. Hồi còn mang thai tôi, mẹ học một khóa sau đại học - kế toán. Sau đó mẹ làm kế toán trưởng cho một công ty không lớn lắm ở Sopot. Bây giờ mẹ phải từ bỏ công việc ấy, nhưng mẹ vẫn tiếp tục cộng tác với họ và hầu như suốt ngày mẹ có điện thoại. Khi đó tôi đã rất bực mình, vì mẹ ốm mà họ cũng không để cho mẹ được yên, nhưng giờ đây thì tôi nghĩ rằng cái chính là họ muốn để mẹ cảm thấy là mình vẫn còn cần thiết. Để mẹ không quên rằng có bao nhiêu người đang chờ mẹ và mẹ có nơi nào đó để trở về.

Có lần mẹ ngủ quên với chiếc laptop để trên đầu gối. Tôi tưởng là mẹ làm việc. Song, là mẹ đã viết gì đó. Khi đó tôi chỉ để ý đến cái danh sách họ tên này. Mẹ luôn dạy chúng tôi là không được đọc những trao đổi của người khác. Tôi nghĩ chắc là mẹ viết thư cho ai đó. Tôi đóng laptop lại và để lên bàn. Tôi đắp cho mẹ chiếc chăn len, tắt đèn trần, bật đèn ngủ. Mẹ ngủ không được ngon lắm. Mẹ hay có những giấc mơ xấu. Thỉnh thoảng, khi buổi tối nhìn vào phòng mẹ, tôi thấy mẹ run như một con chim đang hoảng sợ. Như thể mẹ luôn cảm thấy bất an trước những gì mà ngày mai sẽ mang đến. Mà ngày mai có thể mang đến mọi thứ. Cả cái chết cũng như

niềm hy vọng.

Ina ngồi nhìn tôi chăm chú. Nhìn cô như thể cô đã vứt bỏ chiếc mặt nạ dừng đọng. Như thể những gì tôi nói rốt cục đã bắt đầu đến được nơi cô. Những ngón tay của cô gõ lên mặt bàn một cách nóng nảy. Môi mím lại. Nếu như không có cái trán được đắp *botox* không một nét biểu cảm đến khó tin thì có thể khẳng định rằng những điều tôi nói đã tạo nên ấn tượng mạnh cho cô.

Mẹ muốn tôi có cuộc sống bình thường như mọi thiếu nữ khác ở tuổi tôi. Được đi xem phim, đi cắm trại và gặp gỡ bạn bè. Tôi lại hoàn toàn không thích những chuyện này. Nhưng những chuyến đi với bạn bè là bằng chứng ngoại phạm tuyệt vời cho những chuyến đi của tôi đến nơi mà tôi muốn, hay đúng hơn là tôi cho rằng rất hợp lý để đến. Kể từ lúc nhìn thấy tên bố trong máy tính của mẹ, tôi không thể nào ngủ yên được. Tôi cho rằng bố phải biết rằng mẹ đang ốm. Bố đang ở Đức, có thể bố có điều kiện tốt hơn để giúp mẹ.

Tôi hoàn toàn không biết phải tìm bố ở đâu. Có lẽ phải đến bốn năm rồi tôi chưa gặp ông. Tiền thì bố vẫn gửi - lúc nhiều lúc ít, nhưng nói chung là đều đặn. Ngoài ra không còn gì khác. Có lần bố gọi điện vào dịp nghỉ lễ. Nhưng tôi thực sự không biết trả lời như thế nào cho câu hỏi: "mọi việc thế nào". Tôi cũng có thể trông đợi vào sự giúp đỡ. Thì ông là bố của tôi cơ mà. Và hình như đã có thời bố yêu mẹ.

Tôi tuyệt nhiên không biết phải tổ chức như thế nào cho một chuyến đi như vậy. Tôi còn chưa đủ mười tám tuổi, chưa có hộ chiếu, chứng minh nhân dân. Cũng đã có lần tôi đi với mẹ đến Slovakia và London, nhưng hộ chiếu đã hết hạn. Hay là đi ô tô? Hình như không có kiểm tra gì ở biên giới. Mẹ đã kể với tôi có lần vẫy xe dọc đường để đi du lịch như thế nào. Mẹ đã đi thăm cả nửa châu Âu. Tôi thì hơi sợ, bởi ngày xưa khác bây giờ.

Vào tháng Sáu, mẹ mệt hơn nên lại phải vào bệnh viện. Đúng lúc tôi phải đi dã ngoại ở vùng Mazury. Tất nhiên là tôi không muốn để mẹ lại một mình. Mẹ thì rất muốn tôi có cuộc sống bình thường. Nói “bình thường” thật dễ. Mẹ gầy lắm, và rất yếu. Suốt ngày nằm trên giường và gõ bàn phím laptop. Bao giờ tôi cũng quên hỏi mẹ viết gì thế. Tôi có cảm tưởng là cái việc viết ấy đã giữ mẹ ở lại với cuộc sống. Và tôi hy vọng là mẹ viết một bộ tiểu thuyết nào đấy giống như “*Một thành công*”, không bao giờ kết thúc.

- Con cứ đi đi, con yêu. Con có điện thoại. Nếu có chuyện gì mẹ sẽ gọi điện cho con.

- Mẹ, nhưng con muốn ở nhà với mẹ - tôi phản đối.

- Con ngồi hàng giờ bên giường mẹ thế này, đây không phải là chỗ thích hợp để học đâu.

- Mẹ đã chẳng nói với con rằng ở đâu cũng tốt cả đấy sao. Rồi mẹ còn nói thêm là vũ công tời bao giờ chả đổ tại cạp váy - tôi cười.

- Mẹ đã đổi ý. Bệnh viện không phải là chỗ tốt cho một cô gái trẻ.

- Mẹ à, con chỉ muốn ở với mẹ một lúc thôi.

- Mình còn thời gian để ngồi với nhau.

- Con biết. Mẹ sẽ khỏe.

- Tất nhiên là mẹ sẽ khỏe rồi - mẹ nói không được tự tin cho lắm.

- Họ đang tìm người hiến tử cho mẹ.

- Tất cả mọi người đang tìm. Cả trường con tìm. Mẹ ời, có bao nhiêu là năng lượng tốt xung quanh mẹ, nên nhất định sẽ thành công!

Mẹ nhắm mắt lại, cười rồi thiếp đi. Còn tôi đã biết phải nói gì với mẹ, rằng tôi đi dã ngoại, nhưng tôi sẽ đi Berlin để tìm bố. Nếu tôi nói với mẹ về kế hoạch của mình, mẹ sẽ lo lắng không cần thiết. Còn như thế này mẹ sẽ nghĩ là tôi vẫn được an toàn.

Tôi vào trang Blablacar. Đó là một cổng điện tử mà ở đó bạn có thể tìm được người ví dụ như sẽ đi bằng xe riêng đến Berlin và bạn sẽ đi cùng với họ mà chỉ phải trả một khoản tiền nhỏ. Những người quen của tôi đã từng đi như thế. Bao giờ cũng an toàn hơn là đứng ở vệ đường mà vẫy xe, đứng đấy tôi lại có thể bị nhầm là gái làm tiền...

Gdańsk - Berlin. Tìm.

Có mấy kết quả hiện lên. Để an toàn, tôi chọn người đã từng đi với blablacar. Bao giờ cũng ít rủi ro hơn.

Filip Z.

Tuổi 28

Đã có kinh nghiệm. Gdańsk - Berlin

Xuất phát: 12 tháng sáu, 13.00. Ga tàu Gdańsk - Wrzeszcz

Điểm đến: PrenzlauerAllee, Berlin, Đức

Xe: Toyota Verso

Tôi nhấn “Thỏa thuận với lái xe”. Đăng ký và viết thông tin. Tôi cứ thấy sờ sờ gọi điện. Một lúc sau thì anh ta trả lời tôi.

Xin chào, rất vui khi được cùng đi với bạn. Ga Wrzeszcz có tiện cho bạn không? Bạn thích loại nhạc nào?

Tôi cười.

Nhạc gì cũng được ạ. Mà có thể ngoài loại disco polo. Ga Wrzeszcz là tuyệt vời. Em sẽ mặc quần jean và áo màu ngọc lam. Mang chiếc túi to màu xám. Em không cao, tóc đen, dài đến ngang vai.

Nghe cứ như quảng cáo tìm chồng ấy nhỉ. Cứ yên tâm nhé. Anh sẽ đứng ở cạnh quán ăn chay. Có lẽ là BIO-way hay GREEN-way. Hẹn gặp.

Và thế là xong? Cứ giống như mua vé máy bay ấy. Chỉ có điều tôi chẳng có một xác nhận nào, ngoài mấy thông tin trao đổi với một người ký tên là Filip Z.

Về chuyến đi của mình tôi chỉ nói với mỗi một đứa bạn. Tôi đề nghị nó đừng hỏi gì, thế nên nó không hỏi. Kể từ khi mọi người biết rằng mẹ tôi bị bệnh, họ bắt đầu đối xử với tôi như nâng trứng.

Ngày hôm sau tôi đi với mẹ đến bệnh viện. Tôi nói với mẹ là sẽ đi dã ngoại.

Tôi nhìn thấy niềm vui trong mắt mẹ. Mẹ hy vọng là tôi sẽ được hạnh phúc trong chốc lát. Rằng tôi sẽ quên đi chuyện bệnh tật và sẽ lại là một cô gái tuổi *teen* bình thường. Tôi cảm thấy mình thật xấu xa. Tôi hy vọng rằng sự dối trá này sẽ không là chuyện cuối cùng kết nối tôi với mẹ.

Bà Zosia cũng nghĩ là tôi đi dã ngoại. Thậm chí bà còn làm bánh sừng bò cho tôi mang đi. Bà Zosia thật tuyệt vời. Tôi không thể hình dung ra, mình làm thế nào để trải qua tất cả những chuyện này mà không có bà. Nhưng tôi cảm thấy thật ngượng khi mang những chiếc bánh sừng bò ấy và lên đường theo một hướng ngược lại với cả lớp.

Người sẽ ăn những chiếc bánh sừng bò của bà là một anh chàng Filip Z. Hoàn toàn xa lạ, người sẽ đưa tôi đến Berlin chỉ với 84 zloty. Tôi không biết liệu bà Zosia có hài lòng không khi một chàng trai nào đó sẽ gặm những chiếc sừng bò của bà.

Buổi sáng trước khi đi, tôi đến chỗ mẹ. Mẹ đang ngủ. Tôi không muốn đánh thức mẹ. Nên đặt trên chiếc bàn nhỏ mảnh giấy nhỏ, rằng tôi đã đến. Tôi lấy ra mấy cái bánh sừng bò, có thể mẹ sẽ muốn ăn. Chúng tôi vô cùng mong đợi mẹ sẽ khá hơn. Và có thể về nhà cho dù chỉ chốc lát. Tôi cảm thấy áy náy vì mình sẽ đi xa đến như vậy.

Filip Z đang chờ tôi. Quả thật, tôi có cảm giác như thể mình hẹn hò với một chàng trai nào đó từ *internet* chứ không phải cho một chuyến đi chung với khoản tiền nhỏ nhoi.

- Xin chào - tôi nói khi đi đến chỗ chiếc xe ô tô.
- Xin chào! Filip Zabłocki. - Anh ấy chìa tay về phía tôi.

Tôi bắt tay anh khá chặt. Tôi không thích khi phụ nữ đưa bàn tay mềm nhũn như sứa.

- Karolina Szafranek.
- Ôi, đúng giờ quá nhỉ! - anh ấy cười.

- Thì anh yêu cầu thế mà. - Ý nghĩ của tôi vẫn còn đang ở bên mẹ.

Filip cười.

- Cafe trước lúc khởi hành chứ? - anh hỏi.

Tôi nghĩ đến số tiền của mẹ mà tôi đã lấy trong ngăn kéo. Bao giờ mẹ cũng cất ở đấy năm trăm zloty để phòng khi “có chuyện”. Tôi lấy hết. Tôi không biết mình sẽ ngủ ở đâu, ăn gì, nhưng không có café thì tôi vẫn sống được.

- Em cảm ơn - tôi cười. - Em có bánh mì kẹp và bánh sừng bò đây.

- Bánh sừng bò à? Tuyệt! Thế bánh mì kẹp với gì?

- Giăm-bông với giá đỗ ạ - tôi ngạc nhiên trả lời.

- Tuyệt - anh khẳng định như thế việc cả hai chúng tôi sẽ ăn bánh mì kẹp của tôi là điều hiển nhiên. Tôi nhìn anh với vẻ ngạc nhiên, còn anh chỉ cười.

- Em vào đi. - Anh không mở cửa xe cho tôi, như những người đàn ông được gọi là gien-tờ-lờ-men vẫn thường làm. - Em không có hành lý gì khác à? - anh chỉ vào chiếc túi khiêm nhường của tôi hỏi.
- Chỉ mỗi cái bị bé tí này thôi à?

Mẹ cũng gọi cái túi của tôi là “bị”. Tôi may nó theo mẫu chiếc túi của một trong số các nhà thiết kế thời trang hàng đầu của Ba Lan. Chỉ có là cái kia giá ba trăm zloty, còn của tôi là ba mươi. Tôi may nó từ cái áo khoác cũ mua ở chỗ bán hàng thùng.

- Chỉ có cái bị này thôi - tôi trả lời. - Thế là đủ. Tôi vào xe, ngồi chỗ cạnh lái xe, túi để dưới sàn, cạnh chân. Khi xe chuyển bánh, chúng tôi ngồi im lặng. Chúng tôi đi qua Trung tâm thương mại Ban Tích và đám đông những người nhất thiết phải tiêu tiền. Tôi mò

mắm chiếc túi xách tay nhỏ mà tôi quàng qua vai. Như thể sợ sẽ đánh mất nó bởi một điều ngẫu nhiên lạ lùng nào đó.

- Cho cháu gửi chú tiền ạ - tôi nói - Tiền cho chuyển đi.

- Em cứ bình tĩnh. Chúng ta sẽ giải quyết việc này sau. - Anh phẩy tay. Chăm chú quan sát đường. Và không có chú nào hết, chỉ có Filip thôi nhé.

- Ok, Filip.

Anh ấy liếc nhìn tôi. Bằng đôi mắt xanh biếc. Mà cũng có thể là xám? Nói chung, Filip là người sáng sủa, rạng rỡ. Khá cao, không gầy quá. Hay có thể đó là cơ bắp? Tôi nhìn tay anh. Tay áo anh được xắn lên. Trên cánh tay rám nắng có thể nhìn thấy cơ bắp nổi lên khá rõ. Tôi chăm chú nhìn cánh tay ấy một lúc. Có lẽ anh nhận ra điều đó, vì thấy anh càng cười nhiều hơn.

- Đã có dạo anh tập kinh lắm. Bây giờ thì chỉ khi nào thời gian cho phép.

- Thế anh làm nghề gì mà thời gian lại không cho phép?

- Anh là lái xe ở khu vực Bắc Ba Lan cho một công ty dược phẩm. Em biết đấy, đại diện thương mại. Anh đi và bán hàng...

- Người đi chào hàng của liên doanh? Anh ấy nhìn tôi ngạc nhiên và cười.

- Kiểu kiểu như vậy. Thế còn em?

- Em? - tôi bắt đầu phân vân nên nói gì với anh ấy. Bởi nếu mà biết được tôi chưa đủ mười tám tuổi và ra khỏi nhà mà gia đình không biết thì anh ấy sẽ dừng lại ngay lập tức và tổng cổ tôi ra khỏi xe. Mà tôi thì không thể để điều đó xảy ra.

- Em... em không tìm được việc ở Ba Lan nên em đến Berlin - tôi nói dối.

- Thế em định tìm việc gì?

- Việc gì cũng được... - tôi tiếp tục lúng túng. Em đã tốt nghiệp phổ thông nhưng không đỗ đại học. Trước khi thử sức lần thứ hai, em muốn làm một việc gì đó.

- Phải đấy. Mà tốt nghiệp đại học rồi cũng không phải lúc nào cũng dễ dàng đâu. Ví dụ như anh đây này, tốt nghiệp Đại học Thể dục Thể thao AWF, vậy mà anh là, như em nói đấy, người đi chào hàng. Một người đi bán rong. Hay đúng hơn là một người đi bán thuốc dạo.

- Thế anh sẽ làm gì ở Berlin?

- Mai anh có cuộc gặp với sếp tổng.

- Một việc lớn.

- Rất lớn - anh làm vẻ mặt rất trịnh trọng. - Còn em định xuống chỗ nào?

- Chỗ bố em - tôi nói không một chút lưỡng lự.

- Ồ, em có bố ở Berlin - anh khẳng định nhiều hơn là hỏi. - Một người may mắn! Bố em làm việc ở đây à?

- Vâng - tôi trả lời. Phải chăng có người gọi tôi là “người may mắn”? Vâng. Người may mắn hơn tôi làm gì có. - Bố em là nhạc công. Nhạc sĩ.

Anh nhìn tôi ngớ ngàng.

- Sao? Anh nghĩ là hể cứ ai làm việc ở Đức là làm ở công trường xây dựng hoặc là dọn dẹp à? - tôi hỏi. - Không sao, em cũng đã từng nghĩ như vậy. Trước đây bố em làm ở London. Bố viết chủ yếu là nhạc phim. Em có đĩa của bố đấy. Anh có muốn nghe không?

- Nhất định rồi!

Chúng tôi đi và nghe nhạc của bố tôi. Tôi cứ phân vân không

hiếu bố nghĩ gì khi viết những dòng nhạc ấy. Liệu bố có nghĩ về mẹ, về tôi hay là đến một người nào đó hoàn toàn khác? Có lần mẹ bảo bố viết hay nhất là khi đang yêu. Cái đĩa này phát hành vào sinh nhật hai tuổi của tôi. Bố thực hiện nó trong vòng hai năm. Tôi rất muốn tin rằng khi đó, tôi là nguồn cảm hứng của bố. Nghe đĩa này, tôi hy vọng nó là dành cho tôi.

Chúng tôi đi trong im lặng, chỉ có âm nhạc lan tỏa từ những cái loa. Chủ yếu là những bản nhạc không lời. Có thể chúng gây buồn ngủ trong chuyến đi.

- Thế bố em ở đâu?
- Gustaw Muller Strasse. Em không biết nó nằm ở đâu.
- Em chưa đến đấy bao giờ à?
- Chưa - tôi cắt ngang.

Tôi chưa đến chỗ bố. Phải đến mấy năm rồi tôi chưa nhìn thấy ông. Tôi không thể nhớ là bao nhiêu năm nữa. Mẹ gửi cho bố ảnh của chúng tôi, nhưng liệu nói chung bố có quan tâm đến việc chúng tôi trông như thế nào không? Bố không gọi điện. Không viết thư. Cảm giác bản năng về nghĩa vụ khiến ông cứ một khoảng thời gian nào đấy lại gửi tiền cho chúng tôi. Hoặc là một nhà tư vấn về xây dựng hình ảnh nào đó đã làm việc này. Bố sẵn sàng có cả một đội ngũ tư vấn. Khi nào bố kiếm được nhiều tiền hơn thì bỗng dưng phải có đến vài ông, còn khi nào không thuận lợi thì họ lặn mất tăm. Là nghệ sĩ giống như chơi xổ số. Lúc lên voi, lúc xuống chó. Bạn không bao giờ biết, liệu những gì mà bạn cặm cụi làm đêm đêm, có làm công chúng đủ thích để bạn leo lên đến đỉnh. Và bạn sẽ ở đó được bao lâu.

Điện thoại reo, đó là bà Zosia.

- Karola, các cháu đang ở đâu đấy? - tôi nhìn Filip. Anh lái rất tập trung. Có thể thậm chí anh còn đang đắm chìm vào những nốt nhạc của bố tôi.

- Hình như là Ostróda - tôi thì thảo. Filip như đang lắc lư. - Con không biết bà ạ, con không nhìn thấy biển báo gì cả.

- Thích chứ con?

- Thích lắm bà ạ. Còn mẹ thế nào hả bà?

- Bà đã gọi cho mẹ. Mẹ con nhìn thấy thư rồi.

Tôi cười.

- Mẹ con vui vì con đi với lớp - bà Zosia tiếp tục. - Mẹ con cũng hơi lo cho con...

- Bà ơi, bà với mẹ không phải lo cho con đâu. Con tự lo được mà!

- Bao giờ đến nơi con sẽ gọi điện chứ? - bà hỏi.

- Con sẽ gọi. Chắc không lâu nữa tụi con sẽ đến nơi thôi. Có thể khoảng độ một tiếng nữa - tôi nói dối.

- Tốt rồi. Con nhớ bảo Alicja gọi điện về nhà nhé, mẹ nó lo lắm đấy. Cô ấy gọi điện cho bà, kêu không gọi được cho Ali.

- Vâng ạ.

- Chào con. Con không phải lo lắng gì cả nhé, bà giám sát mọi chuyện. Maika đang ở nhà rồi. Bà hơi lo là con bé sẽ bị cảm, nên hai bà cháu đang ngồi đắp chăn và đọc chuyện cổ tích. Bà chào con.

- Con chào bà ạ.

Filip không nói năng gì. Tôi liếc nhìn anh ấy. Anh phải nghe thấy cuộc nói chuyện của tôi. Về Mazury, Ostróda, dã ngoại. Có thể thấy

rõ là anh rất dửng dưng. May mà anh ấy lại không thích bình luận gì.

Chúng tôi tiếp tục đi. Qua Koszalin, tôi thấy Filip bật đèn xi-nhan và rẽ vào trạm xăng.

- Giải lao hả anh? - tôi hỏi khi chúng tôi ra khỏi xe.

- Anh cũng không biết là có phải giải lao hay không

- anh nói một cách khô khan. - Có chuyện gì vậy? Em bỏ nhà đi à?

Tôi hoảng sợ nhìn anh ấy.

- Không... - tôi lí nhí.

- Thế chuyện về Mazury, với bà em là cái gì vậy? “Một tiếng nữa cháu sẽ đến nơi” và những gì gì nữa? Thực ra thì em đi Berlin để làm gì? Đến nhà ai? - rõ ràng là anh ấy rất bức mình.

- Đến chỗ bố. - Tôi đã nước mắt lưng tròng.

- Một khi em trốn nhà đi thì anh không thể đưa em đi được!

- Em không trốn!

- Thế thì là cái gì?

- Em phải đến chỗ bố. Bố em ở Berlin. Có lẽ thế.

- Có lẽ? Vậy là em không biết bố mình ở đâu? - anh cứ đi từ đầu xe đến cuối xe, rõ ràng là anh đang hết sức bức mình. Mạch máu hằn lên trên trán anh đang đập đập.

- Em không biết - tôi thở dài.

- Em nghe đây. Tôi sẽ đưa em lên tàu quay lại. Tôi sẽ hỏi xem mấy giờ thì có tàu. - Anh lấy điện thoại trong túi quần ra, ngồi lên bờ tường và bắt đầu tìm mạng.

- Anh đừng làm thế. Em xin anh đấy. - Tôi ngồi xuống cạnh anh.

Tôi không biết mình nên ở lại và tự huỷ hoại hoặc rằng sẽ đi tiếp với anh ấy hay là chạy trốn và vẫy xe đi nhờ đến Berlin. Tôi sẽ làm thế, nhưng cái túi của tôi đang ở trong xe của anh. Tiền thì tôi vẫn mang theo trong người, nhưng giấy tờ thì ở trong xe. Giấy khai sinh, đăng ký kết hôn của bố mẹ. Đề phòng trường hợp bố không nhận ra tôi. Có vẻ như tôi đã thay đổi nhiều qua mấy năm vừa rồi. Tôi đã trở thành phụ nữ, như mẹ tôi nói một cách tự hào không giấu giếm. Thẻ học sinh, bánh mì kẹp, đồ lót để thay đổi và ít áo váy dự phòng. Ôi, toàn bộ gia tài. Tưởng như không là gì cả, nhưng với tôi lại là vô giá. Tôi không thể chạy trốn. Hoặc là tôi có thể khi nào lấy được cái túi.

- Khỉ thật, lần đầu tiên mình gặp phải trường hợp như thế này. -
Rõ ràng là Filip đang rất tức giận.

Tôi cầm tay anh và nhìn vào mắt anh. Đột nhiên tôi nhận thấy rằng đơn giản là tôi sẽ kể với anh tất cả. Và chỉ có thế. Hoặc là anh bỏ lại tôi ở trạm xăng này, hoặc là anh đưa tôi đến Berlin. Tôi sẽ kể với anh về mẹ, về bệnh tình của bà. Về Maika, về bố, người mà thực ra không biết chúng tôi trông như thế nào. Về nỗi sợ của tôi.

- Nhưng mẹ sẽ khỏe lại - tôi nói một cách quả quyết.

- Có nhiều phương pháp khác nhau.

- Anh biết - anh nói và chăm chú nhìn tôi. Anh uống café. - Khỉ thật, anh phải làm gì với em bây giờ?

- Đưa em đến Berlin - tôi nhìn vào mắt anh nói. Tôi chịu được cái nhìn của anh.

- Làm thế nào để anh tin em được?

- Anh gọi cho bà em đi - tôi thở dài. Với em giờ thì thế nào cũng được. Cùng lắm là bà sẽ bực mình.

- Đúng thế. Anh sẽ gọi điện cho bà em, nói với bà rằng anh hơn em mười tuổi và đang đưa em đi Berlin. Đúng, đơn giản thế thôi. Chắc chắn bà sẽ yên tâm.

- Cũng được, đây có lẽ không phải là một ý tưởng hay.

- Em thật ra là bao nhiêu tuổi? Chuyện học đại học ấy chắc cũng là bịa?

Tôi cúi đầu.

- Mười tám tuổi. - Tôi nhìn thấy anh ấy nhìn tôi chăm chú. - Suýt soát... - tôi nói thêm, rất khẽ.

- Giê-su-ma, thế có nghĩa là em vẫn còn đang là vị thành niên? Vậy nói chung em có thể một mình ra nước ngoài được không hả?

Tôi nhún vai. Điều này thì tôi không biết.

- Thậm chí em còn không có chứng minh nhân dân! Tôi lắc đầu.

- Thế hộ chiếu? Tôi lại phủ nhận.

- Vừa mới hết hạn...

- Vậy em muốn qua biên giới như thế nào?

- Hình như là bây giờ người ta không kiểm tra nữa. Nếu có gì thì em có thể học sinh với cả giấy khai sinh.

- Giê-su-ma, anh phải làm gì với em bây giờ? - Filip ôm đầu.

- Giúp em đi tìm bố. - Tôi nhún vai.

- Ngay bây giờ sẽ lại thấy em mang trong túi một thứ gì đó mà em không được mang theo đây - anh ấy khẳng định đầy giễu cợt.

Lúc ấy tôi nảy ra một ý tưởng.

- Anh mở cửa xe cho em. Em sẽ lấy túi để anh kiểm tra.

- Em sẽ cho anh xem trong ô-tô.

Filip thử mở cửa xe. Không may là cái điều khiển ở bên trong

không bắt được sóng. Với tôi điều này thật không hay. Anh ấy để lại chỗ café đang uống dở, ý nói rằng chúng tôi sẽ còn quay lại, đoạn anh đi về phía cổng ra. Anh mở cổng, mở ô-tô bằng cái điều khiển.

- Được rồi. Em vào lấy túi đi. Anh chờ ở đây và khóa cửa xe.

Tôi đi chậm rãi đến chỗ ô-tô. Lấy chiếc túi ra một cách bình tĩnh.

Tôi khoác túi lên vai. Theo cách để cho kiểu gì nó cũng không tuột ra được. Filip khóa xe và đã quay người lại để mắt hút sau cửa xe, thì bỗng dừng lại nhớ ra điều gì đấy. Anh ấy quay lại phía tôi, còn tôi đã cách chiếc xe chừng mười mét. Về phía hoàn toàn ngược lại với anh ấy và trạm xăng.

Tôi quyết định chạy trốn. Bằng mọi giá tôi phải đến được Berlin. Anh ấy không thể ngăn cản tôi trong chuyện này được! Tôi chạy thực mạng. Tôi chạy khá nhanh nhưng lại không nghĩ tới việc anh ấy còn thể thao hơn. Khoảng cách giữa hai chúng tôi ngắn lại theo từng giây. Tôi chưa kịp chạy đến phố thì anh đã tóm được tôi và giữ rất chặt. Tôi muốn thoát khỏi anh ấy, nhưng chúng tôi đã gây nên một sự tò mò lớn trên đường phố. Đó là điều không nên tí nào với một cô gái vị thành niên đang trốn học. Mà chính xác hơn là bỏ nhà đi theo một gã trai đến Đức.

Anh ấy nắm tay tôi rất chặt, như thể tôi là một đứa trẻ đồng đánh.

- Em đừng có mà bỏ chạy - anh ấy rít lên. - Lên xe rồi chúng ta nói chuyện.

- Anh đừng có bóp tay em mạnh thế! - tôi tức giận nói. Tôi thực sự nghĩ rằng anh ấy sẽ đưa tôi quay lại Gdańsk ngay. - Em không phải là trẻ con!

- Em đúng là trẻ con! Em cư xử như một đứa trẻ con. Tôi đi theo anh ấy mặt mày sừng sĩa. Chúng tôi lên xe. Anh ấy chốt cửa lại.

Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy mình không còn lối thoát.

- Bây giờ thì thế nào? - tôi nhìn thẳng vào mắt anh ấy. - Anh bắt cóc em à? Hộ chiếu của em anh cũng chẳng lấy được đâu, vì em làm gì có.

- Giê-su-ma, cô bé ời. Hãy bình tĩnh lại đi nào. Anh rất muốn uống một tách café nữa, rồi mình ngồi ăn trưa và nói chuyện thật bình tĩnh, nhưng anh sợ là em lại bỏ chạy mất.

- Anh càng khỏi phải lo - tôi nhún vai.

- Tất nhiên. Và đến cuối đời anh vẫn phải phân vân, không biết có chuyện gì xảy ra với em không?

- Anh không có việc gì để làm hay sao mà lại nghĩ đến em cho đến cuối đời? Gia đình? Con cái? Vợ? Người yêu?

Anh lắc đầu.

- Anh không có. Nhưng anh có em gái. Mười bảy tuổi. Và nếu mà nó cũng làm cho anh một vố như thế này thì anh không biết phải làm gì.

Tôi ngồi im lặng.

- Và vừa hôm qua nó bảo là đi dã ngoại.

- Chả nhẽ lại thế? - tôi nhếch mép cười. - Vâng, nhưng các người không có mẹ ốm, chắc hẳn các người có bố và tối tối lại đi dép ẩm ngồi đi-văng và cả nhà cùng ngồi bên mâm cơm Giáng Sinh hát thánh ca.

- Điều này có ý nghĩa như thế nào? - anh ấy vừa hỏi vừa khởi động máy.

- Chúng ta đi đâu đây? - tôi hoảng sợ. Tôi tin chắc là anh ta đưa tôi đến đồn công an để từ đây người ta sẽ đưa tôi đến phòng cảnh sát vì trẻ em (đồ chết tiệt, trẻ con nào nhỉ?), họ sẽ gây khó khăn cho

mẹ và bà tôi. - Nếu anh đưa em đến đồn công an thì đảng nào cũng sẽ chẳng có ai đến nhận em.

Filip không động tĩnh gì.

- Anh có nghe không đấy? - tôi la lên.

- Anh đang nghe đây. Chúng ta đi đến chỗ bố em.

- Thế là sao?

- Anh sẽ đến đó cùng với em. Đã mấy năm rồi em không gặp ông ấy, em không chắc là ông ấy có sống ở đây nữa không.

- Trên hóa đơn chuyển tiền thì địa chỉ vẫn ở đây.

- Thậm chí em cũng không biết là ông ấy có muốn nói chuyện với em không - anh ấy nói giọng tàn nhẫn. - Nếu em không thể ở lại chỗ ông ấy thì em sẽ ngủ ở đâu?

Điều này thì tôi không nghĩ tới. Bởi việc người bố ôm lấy con gái mình khi nó khát khao được gặp bố chẳng phải là điều hiển nhiên sao. Bởi không thể có chuyện bố lại vứt bỏ con gái mình lúc đêm hôm phó mặc cho may rủi được. Chắc chắn bố của tôi không phải người như vậy.

- Tất nhiên là bố sẽ muốn nói chuyện với em - tôi cố kiềm chế. - Nếu là anh anh có không muốn nói chuyện với con gái mình không?

- Anh nghĩ là anh sẽ không muốn bỏ con gái mình - anh nói điềm tĩnh.

- Anh đừng bao giờ nói không bao giờ. Anh có con gái đâu.

- Hiện tại thì không.

Tôi tắt đĩa nhạc của bố và mở đài. Tôi thấy mình ủy mị quá. Những kỷ niệm bỗng sống lại. Rất yếu ớt và không nhiều. Xe trượt tuyết, bố cùng trượt với tôi từ trên núi. Bố thử dạy tôi đi xe đạp. Cuối cùng thì là mẹ dạy cho tôi. Có lần chúng tôi đi xem phim và bố đã

ngủ gật. Tôi còn nhớ tôi đã cầu như thế nào khi thấy bố ngủ. Tôi tin chắc là tất cả mọi người đều nhìn thấy. Bố dạy tôi chơi ghita một chút. Sau đấy, khi bố đã bỏ đi, tôi quyết định là sẽ chơi ghita nhiều hơn. Tôi tự học và hoàn toàn không tòi. Tôi muốn gây ấn tượng với bố. Tôi muốn đến một lúc nào đó sẽ chơi cùng ông. Thậm chí tôi có thể làm không tốt một điều gì đấy, nhưng tôi mong ước là bố sẽ sửa cho tôi. Bố sẽ bảo “không phải thế đâu, con gái bé bỏng”. Trong suy nghĩ của mình tôi nghe thấy “con gái bé bỏng”. Chỉ có mẹ là gọi tôi như vậy. Nhưng phải chăng đó là kỷ niệm? Bởi tôi không thể nhớ được điều đó. Những chiếc xe trượt tuyết ấy, cái xe đạp ấy. Có lẽ chỉ là do tôi tự tưởng tượng ra mà thôi...

- Em gọi điện cho mẹ được không?

- Em gọi đi.

Tôi bấm số. Mẹ không bắt máy. Khi tôi định tắt máy thì nghe thấy tiếng mẹ.

- Chào con gái.

- Chào mẹ. Hôm nay ở đây thế nào hả mẹ?

- Hoàn toàn không tòi. Cám ơn con đã để lại thư. Mẹ rất mừng vì con đi dã ngoại.

Tôi cắn môi. Tôi không thích nói dối mẹ. Mắt tôi cay cay.

- Con thích ở bên mẹ hơn.

- Con yêu, con phải có cuộc sống bình thường. Bao giờ mẹ khỏe, chúng ta sẽ cùng nghĩ cái gì đó. Có thể là SPA cho phụ nữ?

- Nhất định rồi. Mẹ ơi, con yêu mẹ. Mẹ cố gắng nhé. Không lâu nữa mẹ con mình sẽ gặp lại nhau. Có tin gì về người hiền tửy không ạ?

- Chưa. Chưa có gì cả. Nhưng dù có đi nữa thì họ cũng không

nói với mẹ trong giai đoạn này đâu. Có lẽ họ muốn chắc chắn.

- Có lý. Con chào mẹ nhé.

- Chào con gái bé bỏng.

Tôi ngồi hoàn toàn im lặng một lúc. Radio phát đi một bài hát sôi nổi, thật chẳng phù hợp với bối cảnh tị nạn.

- Tình hình mẹ em xấu lắm à? - Filip hỏi. Tôi nhún vai.

- Em muốn tin là tốt. - tôi trả lời. - Ung thư tủy sống. Nhà em đang chờ ghép tủy. Cứ lúc thì khá hơn, lúc lại xấu đi. Nhưng nhà em sẽ chờ cho đến khi tìm thấy người hiến tủy.

- Anh hiểu. Anh cũng chờ.

- Anh chờ gì? Ghép tủy à?

- Cách đây hai năm anh đăng ký vào danh sách mà. Anh chờ cho đến khi mình có thể giúp được cho ai đó.

- Cám ơn anh - tôi khẽ nói. Tôi thấy rất xấu hổ vì những gì mình nghĩ về anh ấy cho đến lúc này.

- Em có gì phải cám ơn đâu.

- Có chứ. Vì anh có thể giúp cứu được tính mạng cho một người nào đó. Biết đâu lại là mẹ em? - tôi nhìn anh ấy với niềm hy vọng. - Nergal chờ ghép tủy mất một tháng. Hình như thế. Mẹ em chờ lâu hơn một chút rồi.

- Có thể phải chờ đến ba năm ấy chứ.

- Em biết.

- Làm sao mà em biết?

- Em đã đến quỹ Urszula Jaworska. Và em biết hết.

- Cũng là đi dã ngoại à? - anh cười chân thành. Tôi có cảm giác là những cảm xúc tiêu cực đã tan đi và bây giờ thì chỉ mỗi lúc một

tốt hơn thôi.

- Không phải - tôi lắc đầu. - Đi thăm bảo tàng Khởi nghĩa Warszawa.

- Ờ - anh cười to. - Nên nghĩ tới chuyện này.

- Em đi du lịch thật mà. Vào quãng thời gian nghỉ tự do thì em đến quĩ.

- Em thật là kỳ lạ - anh nhận định.

Tôi? Kỳ lạ? Lần đầu tiên có người nghĩ về tôi như thế. Có gì kỳ lạ ở đây, là tôi đi hỏi điều trị cho mẹ như thế nào ư? Tất nhiên là tôi có thể hài lòng với các bác sĩ, nhưng liệu họ có nói thật với tôi không? Bao giờ tôi cũng thích kiểm tra rõ ngọn ngành. Mà ở chỗ Urszula Jaworska tôi đã làm được. Tôi phải được nhìn thấy, được chạm vào, được nghe thấy cô ấy. Được nhìn thật sâu vào mắt cô ấy. Và đến lúc đó tôi mới tin được rằng có thể khỏi được căn bệnh này. Rằng không phải cứ bị bệnh máu trắng là chết. Rằng cần phải tin là có thể chiến thắng. Đây không phải là chủ nghĩa ích kỷ từ phía tôi.

- Anh bao giờ cũng có mọi thứ - anh ấy nói. - Chưa bao giờ anh phải chiến đấu vì bất cứ thứ gì. Chuyện gì anh cũng gặp may một cách lạ lùng. Ờ, hầu như là chuyện gì cũng thế.

- Hầu như?

- Phụ nữ.

- Phải rồi. Cái xấu của thế giới này.

- Em thì biết cái gì - anh nói vờ làm ra vẻ bề trên. - Em ngốc nghếch lắm.

- “Vì đó là một người đàn bà xấu...” - tôi đáp lại.

- Những cô bé xem “*Những chú cún*” và biết ai là ông Linda? - anh cười phá lên.

- Ôi, đúng thế. Những cô bé rất thích ông Linda - tôi thú nhận. Mỗi quen biết đầy khó khăn của chúng tôi thậm chí bắt đầu làm tôi thấy thích thú.

- Thế thì mình phải đi xem phim mới được - anh nhận định.

- Hay em cũng là một người đàn bà xấu? - tôi hỏi.

- Đàn bà? - anh giả vờ khoái chí. - Em thì cùng lắm chỉ là một nhóc tỳ vô kỷ luật thôi - anh khẳng định. - Giống hệt như con em gái của anh vậy.

- Không. Là một người đàn bà xấu. Em nói dối, em lừa gạt, em muốn vượt biên một cách phi pháp...

- Và trốn nhà đi nữa. Em gái anh không trốn nhà.

- Có lẽ bạn ấy không có nhu cầu đó?

- Không. Là vì ông anh yêu quý của nó tạo cơ hội cho nó. Em biết là gì không, cho mèo ăn và tưới cây trong căn hộ của anh.

- Thế bạn ấy làm gì trong thời gian đó?

- Chuyện ấy thì anh không muốn biết. Nhưng nó còn có cả một tay bạn hay ra phết. Thẻ nào hai đứa chả chơi cờ hoặc là xem bộ sưu tập tem. Và nói chuyện về mấy chủ đề nghiêm túc. Nói tóm lại là khi anh về thì nhà sạch bóng, bánh ngọt đang đợi sẵn.

Anh dừng nhé. Chúc em nhanh chóng khỏe lại, chịu khó đi bơi.

- Thật tuyệt!

- Anh cũng không biết. Chỉ sợ là cô em gái của anh bắt đầu chơi trò gia đình thôi.

- Như bất kỳ một cô bé không ngoan nào.

- Chẳng chóng thì chầy - anh nói một cách thích thú.

- Đúng thế.

- Còn em?
- Em làm sao?
- Bạn trai của em thả em một mình đi Berlin.
- Thứ nhất, không có bạn trai nào hết, thứ hai, kể cả là nếu có, thì cũng không có gì để nói.
- Cậu ấy sẽ đi cùng với em.
- Có thể đi mà cũng có thể không.
- Cậu ấy sẽ muốn được giúp đỡ em - Filip nói một cách chắc chắn.
- Tạm thời em phải hành động một mình đã. Em không có thời gian cho tụi con trai. Với lại... Để yêu người ta cần phải có cái đầu thoải mái, vô tư. Tạm thời em phải nghĩ đến chuyện khác, đến người khác.

Anh không nói gì. Mở một đĩa nhạc gì đó. Tôi không biết đĩa này.

Có lẽ tôi đã thiếp đi một lúc, vì khi nghe anh nói, tôi có cảm tưởng như đã mấy phút trôi qua.

- Qua rồi!
- Cái gì qua rồi? - tôi hỏi bằng giọng ngái ngủ.
- Chúng ta đã qua biên giới. - anh trả lời.
- Ôi, mẹ ời! Qua rồi à? Người ta sẽ không kiểm tra hộ chiếu hay chứng minh thư chứ?
- Không đâu. Rất may là không, vì em có hộ chiếu đâu.
- Mấy giờ rồi anh? - tôi ngáp.
- Hai mươi giờ bảy phút. Một lát nữa là xa lộ và hướng Berlin. Chúng ta sẽ dừng lại ở một chỗ nữa. Anh muốn xem bố em ở cách xa PrenzlauerAle bao lâu.

- Cái này thì em không nói với anh được. Em đã đến Berlin bao giờ đâu.

- Để rồi xem. Anh sẽ đưa em đến đấy.

- Cám ơn. Chúng ta sẽ đi qua thành phố à? Sẽ xem cái gì đó chứ?

- Chúng ta không có nhiều thời gian. Chúng ta sẽ đến đó vào khoảng hai mươi hai giờ, mà em còn muốn đến chỗ bố. Sau đấy sẽ muộn quá.

- Có lẽ với bố đẻ của mình thì có thể đến vào cả lúc nửa đêm, đúng không? - Tôi tin chắc vào điều đó.

Filip không nói gì. Như thể anh còn nghi hoặc. Lúc ấy tôi cười một mình. Tôi chắc chắn rằng bố sẽ ở nhà, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, bố lấy ra một đồ ăn nào đấy, có thể là còn lại từ bữa trưa. Hoặc có thể tốt hơn, là chúng tôi sẽ đi đâu đó để cùng ăn. Như bố với con gái. Chúng tôi sẽ chuyện trò đến nửa đêm, chẳng phải chúng tôi cần bù lại quãng thời gian đã mất sao.

- Em có thể gõ vào GPS địa chỉ của bố em được không?

- Tất nhiên rồi. Cám ơn vì anh đưa em đến đấy.

- Thế đấy, bây giờ thì em cám ơn anh, còn lúc này lại muốn bỏ trốn.

- Ok. Em đặt rồi.

GPS đưa chúng tôi ngày càng gần nhà của bố tôi. Chúng tôi rời xa lộ. Tôi háo hức nhìn những tòa nhà khổng lồ sáng rực rỡ. Chúng tôi chỉ chạy vụt qua, nhưng có sao đâu. Chắc hẳn sẽ có lúc bố dẫn tôi đi và tôi sẽ ngắm nghía thật kỹ mọi thứ. Tôi biết rằng đó không phải là lúc đi thăm thú. Tôi phải quay về với mẹ. Nhưng sẽ có lúc? Bao giờ mẹ khỏe lại? Tôi cười với những ý nghĩ của mình. Chúng

tôi sẽ đưa Maika đi chơi Legoland. Alicja đã đến đó cùng với bố mẹ nó và bảo là chơi ở đây cực thích. Maika chắc sẽ thích mê.

Cái cô dễ thương ở GPS hướng dẫn rẽ phải. Sau đây cô ấy nói rằng chỉ còn hai trăm mét nữa, sẽ là đích đến của chúng tôi, nằm ở bên trái. Chúng tôi đi vào một con phố nhỏ, ô tô đỗ san sát hai bên đường. Tôi nhìn thấy số mười sáu. Bỗng cảm thấy ruột như thắt lại. Bố. Tôi nhìn lên cửa sổ. Chắc là bố ngồi ở trong ấy. Có thể đang nghĩ về tôi?

Filip đi qua cửa sổ của bố tôi.

- Hêi, đây rồi! - tôi nói.

- Anh biết ở đây rồi, nhưng anh còn phải tìm chỗ đỗ xe.

- Chỗ đỗ xe? - tôi ngạc nhiên - Anh cứ thả em xuống còn anh tiếp tục đi, thế thôi.

- Em đùa chắc? - anh nhận xét. - Anh đi một vòng và sẽ đỗ trước.

Anh đi thêm một đoạn. Rẽ phải, sau đó vòng vèo qua mấy phố nhỏ nữa. Trên các con phố chính vẫn khá đông người mặc dù đã muộn. Tôi nhìn thấy một đôi vừa đi vừa ăn kebab. Tôi cười một mình. Có thể tôi sẽ đến đây với bố.

Filip luồn lách trên các đường phố cho tới khi chúng tôi quay lại Gustav Muller Strasse. Đúng lúc có người đi ra. Chúng tôi đã gặp may.

- Anh xem kìa, mình gặp may rồi - tôi nói khi chúng tôi đỗ xe trong bãi. - Em có rượu vang cho bố đây này. Anh có nghĩ là bố sẽ thích không?

- Chắc chắn rồi.

Chúng tôi ra khỏi xe. Tôi đứng trước cửa nhà.

- Cảm ơn anh vì tất cả - tôi nói và hôn lên má Filip.
- Em chỉ có tờ một trăm, anh có tiền trả lại không?
- Chờ đã, chờ đã, một trăm cho cái gì?
- Cho chuyển đi.
- Em thôi nào. Nhớ lại đi, họ tên bố em là gì?
- Piotr Szafranek. Giống em.

Filip lấy đèn pin của điện thoại soi lên danh sách cư dân ở hộp điện thoại nội bộ.

- Nhưng... Ở đây không có ai như thế.
- Sao lại không có?
- Thì không có. Em xem đi!

Tôi đọc khắp lượt các họ tên. Giữa những Müller và Gruenberg, không có họ Szafranek của Ba Lan.

- Em có chắc là ở đây không? - anh hỏi.

Tôi lấy trong ví ra tờ xác nhận chuyển tiền trợ cấp của tháng trước.

Piotr Szafranek. Gustav MüllerStrasse 16.

Rõ ràng là ở Gustav MüllerStrasse 16 không có ai là Piotr Szafranek.

- Nhưng cháu không kiểm tra trước xem ông ấy có ở đây không à? - Ina hỏi. Đã là hai giờ sáng, cả hai chúng tôi cùng ngáp nhưng chúng tôi thấy có nhu cầu phải giải thích cho nhau tất cả. Phải, để đi ngủ mà không còn một điều gì chưa được nói ra.

- Cháu cũng muốn.

- Nhưng?

- Nhưng bố cháu không bắt điện thoại. Sau đấy có một bà nào đấy nhắc máy và nói là bà ấy chẳng biết một người nào là Piotr Szafranek cả. Cháu đã viết cho bố ba lá thư để bố cháu liên hệ lại, nhưng không thấy gì.

- Thế cháu không tìm trên Google à?

- Tất nhiên là cháu có vào Google tìm rồi. Thay đổi cuối cùng cháu nhìn thấy là từ hồi bố cháu ở London. Cháu viết cho đạo diễn bộ phim mà bố cháu viết nhạc ấy. Và cho nhà sản xuất nữa.

- Rồi sao?

- Họ không trả lời.

- Giê-su-ma, Ziolo bao giờ cũng là một chú chim tự do mà. Chính cô cũng ngạc nhiên là ông ấy lại giữ được mối quan hệ với cô lâu như thế. Và hình như ông ấy còn không phản bội cô. Nhưng cũng ông ấy cũng đã từng biến mất. Lần đầu cô sợ lắm, nhưng sau đấy thì quen dần.

Ông ấy đã biến mất khỏi cuộc đời cô mất mấy năm.

Nhưng khi đó quả thực cô phải tìm được ông ấy.

- Rồi sao? Cô có tìm được không ạ?

Trên bảng điện thoại nội bộ không có tên bố. Tôi đã kiểm tra mấy lần. Có lẽ chúng tôi đã trao đổi hơi to, vì có một bà ra và nói với chúng tôi gì đó. Tôi không hiểu bà ấy nói gì. Filip bắt đầu nói chuyện với bà ấy bằng một thứ tiếng Đức hoàn hảo đến khó tin. Điều duy nhất tôi hiểu đó là Filip hỏi về Piotr Szafranek. Bà ấy chỉ nhắc lại họ

tên bố tôi rồi lắc đầu.

- Wartet ma eenen Moment. Da wohnt doch'n Pole, so'n Künstler. Der heißt aber nich Szafranek. Peter Herb heißt er. Da müsst' er durch diese Tür da und dann erster Stock rechts.

- Người đàn bà mở rộng cửa rồi chỉ cái cửa thứ hai, dẫn tới một cái sân ở phía đối diện của tòa nhà cổ.

- Bà ấy nói gì đấy hả anh? - tôi vừa kéo tay áo anh vừa hỏi.

- Bà ấy bảo là chẳng có ai là Piotr Szafranek sống ở đây cả. Nhưng nếu chúng ta đi vào cửa kia, sau đó lên tầng hai thì có một người Ba Lan ở đấy. Tên là Peter Herb. Nghệ sĩ.

- Có khi là bố em? - tôi hỏi đầy hy vọng.

- Để xem thế nào đã.

Người đàn bà dẫn chúng tôi vào bên trong. Ở phía sau cửa chúng tôi nhìn thấy một cầu thang rộng. Cửa vào tất cả các căn hộ đều rộng, màu trắng và được chạm trổ đơn giản. Tôi thích phong cách này. Cổ nhưng hòa quyện với những đồ vật hiện đại. Sàn hoa lát bằng loại gạch men hoa đen trắng theo kiểu bàn cờ. Dẫn lên trên là cầu thang gỗ rộng. Tuy nhiên chúng tôi phải ra ở phía bên kia. Đến một cái sân. Ở đấy có vài cái xe đạp, xe nô. Thậm chí có người còn để cả ghế dài để ngồi trong những ngày nắng ấm. Chúng tôi đi qua cửa. Cánh cửa này được trang trí ít hơn. Nhìn như một phần xấu hơn của ngôi nhà cổ. Cũng đúng như vậy. Sạch sẽ và ngăn nắp nhưng ở đây thiếu sự sang trọng như ở mặt tiền. Chúng tôi vào trong. Sau đó lên tầng một và cánh cửa bên phải.

Filip gõ cửa. Tôi mừng vì anh ấy đã ở đây cùng với tôi. Một mình chắc tôi sẽ cảm thấy hoàn toàn bất lực. Có lẽ anh có lý, tôi chỉ là một cô bé trốn nhà đi. Tôi sợ cuộc gặp gỡ này. Nhưng tại sao lại

phải thất bại? Tôi tin một cách mù quáng rằng, việc bố không liên hệ gì trong suốt gần ấy năm thực sự chẳng có ý nghĩa gì. Có thể là bố không thể? Có thể bố bận công việc gì đó quan trọng? Tôi tìm ra nhiều lời giải thích khác nhau. Tôi tin là mọi việc sẽ tốt đẹp. Bởi tại sao lại có thể khác được?

Mở cửa cho chúng tôi là một người đàn bà mặc áo khoác trong nhà. Piotr chào bằng tiếng Đức và giải thích tại sao chúng tôi lại đến đây.

- Các cháu từ Ba Lan sang à? - người đàn bà ngắt lời Piotr.

- Vâng ạ - tôi cười. Chắc bà là bạn gái mới của bố. Biết làm sao được. Bố đã không còn ở với chúng tôi, với mẹ thì cũng ly hôn được mấy năm rồi. - Chúng cháu tìm ông Piotr Szafranek ạ. Ông ấy là nhạc công, nhạc sĩ. Người cao cao, gầy, tóc màu sẫm. Dạo trước hình như để râu. Cháu có ảnh đây ạ.

- Nhưng ở đây không có Piotr Szafranek - người đàn bà nhún lông mày. Đúng, những điểm còn lại thì trùng hợp, nhưng ông ấy tên là Peter Herb.

Tôi lấy ảnh trong ví ra. Trong ảnh có tôi, Maika và bố. Bố hơi ở bên cạnh một tí, có vẻ như vội vã, không muốn chụp ảnh để đưa vào album gia đình. Ông chỉ thích những bức ảnh có thể đăng ở đâu đó trên các phương tiện truyền thông và đảm bảo cho sự nổi tiếng của ông không lụi tắt.

- Các cháu vào đi. Piotr không có nhà nhưng các cháu vào đi.

Chúng tôi ngồi ở sa-lông. Người đàn bà đưa nước cho chúng tôi rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Đưa ảnh cô xem nào.

- Đúng. Đây là Piotr - người đàn bà nói sau một lát.

- Nhưng ông ấy tên là Herb! Cô phải biết chồng mình tên là gì chứ.

Tim tôi nhói lên. Tôi biết rằng việc bố mẹ tôi quay lại với nhau và sống bên nhau hạnh phúc cho tới đầu bạc răng long là không thể. Nhưng người ta bao giờ cũng phân vân tự hỏi, sẽ như thế nào nếu mơ ước của mình trở thành sự thật.

- Cháu không biết là bố cháu đã cưới vợ - tôi thở dài. Có thể hơi to một tí, vì Filip đang ngồi cạnh tôi liền nắm lấy tay tôi.

- Ờ, đúng ra thì chúng tôi chưa phải là vợ chồng - người đàn bà cười. - Nhưng gần như thế. Tôi gọi là chồng vì như thế dễ hơn. Chúng tôi đã sống với nhau lâu rồi... À, mà tôi có thể giúp được gì không, một khi ông ấy không có nhà? Ông ấy đi rồi, có lẽ phải một tuần nữa mới về.

- Vì là cháu tìm... - tôi rên rỉ. - Vì cháu là con gái của bố Piotr. Còn mẹ cháu đang bệnh và cháu nghĩ là bố cần phải biết điều này.

- Con gái? - người đàn bà có vẻ cực kỳ ngỡ ngàng. - Sao lại con gái?

- Vâng, cháu là con gái ạ - tôi nhắc lại. - Cháu còn em gái nữa cơ, em cháu tên là Maika.

- Và cô bé ấy cũng là con gái của Piotr? - người đàn bà đứng dậy và nhìn tôi với ánh mắt sợ hãi.

- Vâng, tất nhiên rồi, chứ còn con ai nữa ạ? - càng lúc tôi càng ngờ rằng tuy nhiên, Peter Herb và Piotr Szafranek là hai người hoàn toàn khác nhau.

Người đàn bà đứng dậy và đột nhiên khoa chân múa tay.

- Nhưng mà Piotr không có con gái! Có điều gì nhầm lẫn ở đây rồi!

Tôi quay đầu lại và nhìn thấy trên tường có một bức ảnh được đóng khung. Trên đó bố tôi đang ôm một cậu bé. Rất giống Maika.

- Piotr không có con gái! - người đàn bà la lên - Piotr không có con gái! Chúng tôi chỉ có Olivier!

- Đúng là đồ tồi - Ina vừa thì thào vừa hút có lẽ là thuốc mại dâm trong buổi tối hôm ấy.

Tôi giật nảy mình. Dù không có ý niệm tốt về bố, nhưng lời nói ấy từ miệng cô Ina đã khiến tôi ngạc nhiên.

- Một số người không thể thay đổi được. Đầu tiên là bố vợ chưa cưới chỉ một tháng trước đám cưới, sau đấy lại lừa dối một bà già. Thật không phải không chỉ với những người mà ông ta đã từng yêu, mà còn với cả những người mà ông ta hiện đang yêu. Nếu như nói chung ông ta còn có khả năng để yêu - Ina nhún vai. - Cháu nói tiếp đi.

Tôi không biết mình đã vào ô-tô như thế nào. Có lẽ là tôi đã chạy rất nhanh ra khỏi chỗ đó và Filip chạy theo tôi. Tôi chỉ nhớ là sau đấy, khi đã ở trong xe, tôi khóc rống lên, còn Filip thì an ủi tôi. May mà anh ấy không nói những điều ngu ngốc kiểu như “không có chuyện gì đâu”, bởi rõ ràng là đã có chuyện. Cả hai chúng tôi đều biết là đã có chuyện. Filip chỉ ôm tôi và để tôi khóc.

Tôi tưởng tượng ra bố sẽ dang rộng vòng tay để đón tôi, sẽ mừng rỡ khi tôi lại xuất hiện trong cuộc đời ông. Thế mà rõ ràng là không những ông không muốn nhớ đến sự tồn tại của chúng tôi, mà

ông còn chối bỏ chúng tôi.

- Anh nói đi - tôi nức nở trong vòng tay rộng rãi và an toàn của Filip - Làm sao người ta có thể chối bỏ đứa con của chính mình?

- Có thể chỉ là họ chưa nói với nhau về chuyện này thôi?

- Họ không nói chuyện về quá khứ? Thì bố cũng phải nói cho bà ấy biết là đã có lúc có mẹ, có chúng em chứ! Bố đã yêu chúng em! - tôi hét lên. - Có lẽ bố đã yêu chúng em - tôi khẽ nói thêm. Mà cũng có thể là bố chưa bao giờ yêu ai, chẳng qua là bố chỉ yêu bản thân mình thôi?

- Karola. Em hãy bình tĩnh suy nghĩ, xem mình cần phải làm gì. Em xem xem, em mới chỉ biết chuyện từ phía người đàn bà ấy.

- Trên tường treo ảnh của bố em với thằng con trai. Em biết là nó chẳng có lỗi gì, nhưng em thấy căm thù nó! Nó có bố em, còn Maika thì không! Mà Maika cũng cần bố như cái thằng... Olivier ấy!

- Em có lý. Ai cũng cần bố. - Filip lấy khăn lau nước mắt cho tôi. - Anh hiểu là em có ý định ngủ lại ở chỗ bố?

Tôi gật đầu. Đến lúc này tôi mới bắt đầu thấy lo. Vì Filip có việc của anh ấy. Vì thế mà anh ấy đến Berlin này. Thế mà giờ đây anh ấy lại phải an ủi một con bé ngu ngốc đang la khóc. Đã thế, hình như đã gần nửa đêm rồi.

- Chắc chắn là nếu anh biết rằng em sẽ mang đến cho anh ngàn ấy phiền toái, thì anh đã cân nhắc nhiều lần trước khi đưa em đi Berlin...

- Đúng thế, quả thực là rất hấp dẫn - anh nói về châm biếm. - Với em thì không cách gì buồn được.

Tôi cười buồn bã. Nhìn một lần nữa cánh cửa được đánh số mười sáu.

- Chúng ta có thể đi khỏi đây được chưa? - tôi hỏi.
- Ok. Chúng ta đi ăn chút gì đó rồi tính.

Chúng tôi đến chỗ ăn kebab Thổ. Chỗ mà chúng tôi đã đi qua. Chỗ mà tôi đã nghĩ là sẽ đến đó cùng với bố và chúng tôi sẽ có một buổi tối vui vẻ. Tôi đã đến đó với Filip, người đàn ông cho dù hoàn toàn xa lạ, nhưng đã dành cho tôi nhiều tình cảm và sự quan tâm hơn chính bố đẻ của tôi.

Kebab ngon tuyệt. Người đàn ông Thổ Nhĩ Kỳ tươi cười và trịnh trọng cho rau vào đĩa.

- Em thấy chưa, bụng xấu thì nghĩ kém lắm.
- Bây giờ chúng ta ăn no rồi. Anh có thấy mình nghĩ thêm được cái gì không? Đã đến lúc em phải trả anh tiền và đi.
- Thế em định đi đâu? - Filip cúi. - Không nói nữa. Mai anh về, em sẽ đi cùng với anh.

Tôi nhìn anh. Chỉ muốn bá lấy cổ anh.

- Nhưng có một vấn đề - Filip nói một cách nghiêm túc. - Anh không đặt khách sạn. Chỉ định đến bãi đỗ xe ở rìa thành phố, không xa bến tàu điện ngầm và ngủ trong xe, và sáng hôm sau sẽ giải quyết công việc. Anh có túi ngủ và hai cái chăn. Và có lẽ có cả một cái áo thể thao dự phòng nữa.

Tôi cười với anh qua nước mắt.

- Em có thể... cùng với anh trong xe được không? - tôi rụt rè hỏi.
- Ờ, thì đó chính là điều anh nói mà! - anh khụt khịt về sốt ruột. - Lắm chuyện với tụi trẻ con này quá!

Tôi bá cổ anh. Có lẽ anh ngạc nhiên với sự bùng nổ cảm xúc đột ngột này. Anh xoa đầu tôi và nhìn đầy tình cảm.

- Sẽ tốt thôi, cô bé. - Anh nhìn nhanh sang chỗ khác. Chúng tôi

quay lại xe.

- Liệu chúng ta có thể... - tôi ngần ngại.

- Đi lại đằng kia một lần nữa? Tôi gật đầu. Anh biết tôi nghĩ gì.

Anh cau mày và quay lại phố bố tôi. Mà đúng hơn là của người đàn ông đã từ bỏ con gái mình, thêm nữa, đã thay đổi cả họ tên. Có lẽ là để không còn chút gì dính líu đến chúng tôi.

Chúng tôi dừng lại trước số mười sáu. Hẳn là nếu trong một bối cảnh khác thì tôi đã thích con phố này. Một ngôi nhà cổ đẹp, có cây cao mọc dọc theo ngôi nhà, cửa màu trắng với số mười sáu được chiếu sáng.

- Tiếc là bây giờ không được trải nghiệm một phương án khác của cùng một sự kiện.

- Điều ấy chỉ có trong phim thôi.

- Bao giờ em cũng thích những phim kiểu “sẽ thế nào nếu như”.

- Anh cũng thế.

- Thậm chí em còn nhớ một phim Đức, đó là một phim hay...

- *Chạy đi Lola, chạy đi.*

- Đúng thế - tôi cười. - Em không còn nhớ nó nói về chuyện gì nữa.

- Cần phải xem một lần nữa.

- Có lẽ thế - tôi gật đầu. - Chúng mình đi chứ?

- Tất nhiên rồi. - anh xoay chìa khóa nổ máy và xe chúng tôi lăn bánh.

Tôi có cảm tưởng như Berlin đang tạm biệt chúng tôi. Và sự ồn ã này, mặc dù mọi người vẫn cười, nhưng sao buồn thế. Bố tôi đi trên những con phố này. Hẳn là ông đẩy xe nôi cho Olivier và chỉ cho nó

mọi thứ xung quanh. Ông làm cho nó điều mà ông đã từ chối chúng tôi.

Chúng tôi đến bến *metro*. Filip đỗ xe ở tận cuối bãi đỗ xe. Ở đây thậm chí nhìn thấy cả ánh sáng từ bến *metro*.

- Em biết gì không, nếu như anh biết là tối nay sẽ có bạn đồng hành thì anh đã chọn một phòng khác hơn - anh đùa.

Tôi bật cười.

- Tất nhiên. Chắc chắn nếu biết trước sẽ có một người bạn đồng hành như thế nào thì anh đã không tìm bạn đồng hành.

- Nhưng anh có kêu ca gì đâu, rất thú vị đấy chứ.

- Anh ra khỏi xe, mở cốp, đưa cho tôi chiếc chăn len và chiếc túi ngủ. Em cầm đi. Nhìn em như người chết cứng ấy.

- Cảm ơn anh.

- Em còn cái áo nào nữa không? Có thể sẽ lạnh đấy.

- Em còn một cái áo len nữa. Làm sao mà rét được.

Tôi mặc áo, ngả ghế rồi chui vào túi ngủ. Đắp thêm chiếc chăn len nữa. Filip thay quần áo ở bên ngoài. Một lúc sau, anh vào xe trong chiếc quần thể thao ấm áp và chiếc áo có mũ màu xanh tím than. Chiếc mũ che mắt nửa mặt anh. Anh ngồi vào ghế, ngả ra sau rồi tháo giày. Anh đi một đôi tất len đan màu vàng chóc. Tôi luôn cho rằng đàn ông đi những đôi tất như thế thì nhìn không nam tính lắm. Nhưng Filip nhìn rất tuyệt. Mặc dù anh đi đôi tất ấy.

Anh nhận thấy ánh mắt của tôi.

- Em gái anh đan đấy, nên anh phải đi - anh nhún vai. - Nó biết là anh nghỉ đêm trong những điều kiện khắc nghiệt. Và nó khẳng định rằng tất tốt cho mọi thứ. Em biết đấy, một con bé điên rồ dễ thương. Phong thủy, *ho-o-pono-pono* và năng lượng tích cực. Như vậy là

anh có cái năng lượng tích cực ấy ngay cả trong tất. Nhưng anh cũng bị cuốn theo nó đến mức nếu không đi tất anh cũng cảm thấy mất tự tin.

Tôi cười phá lên.

- Em cũng thích có một đôi tất như thế!

- Ai xứng đáng mới có được đôi tất như vậy! - Filip tuyên bố. - Không phải ai em gái anh cũng đan cho đâu.

- Anh sẽ nói với bạn ấy em là đưa vợ vẫn à? - tôi hung hăng hỏi.

- Rồi thời gian sẽ trả lời - anh cười.

- Được thôi! - tôi vênh mặt. - Những chuyện này làm em quên mất mình ở đây để làm gì. Trong khoảnh khắc em hình dung ra đây là một cuối tuần thật dễ chịu với người quen.

- Em cứ tiếp tục nghĩ thế đi. Vẫn còn mấy tiếng nữa của cuối tuần này.

Tôi rúc vào túi ngủ sâu hơn nữa.

- Em lạnh không? - anh hỏi. Em đừng có bị cảm là được, nếu không anh sẽ phải ân hận. - Anh ngồi dậy cởi chiếc áo đang mặc. - Em mặc thêm vào đi.

- Thế còn anh?

- Anh còn cái nữa. Nhưng anh sợ là nó hơi bẩn. - Anh với tay lấy chiếc thứ hai. Giống hệt cái trước.

- Tại anh thích. Nika biết anh thích nên hôm đi mua đồ với mẹ hai người đã mua cho anh. Nika, là em gái anh. - Anh nằm xuống ghế cạnh tôi.

- Em gái của em bé hơn. - Tôi cười khi nhớ về Maika. Nó lên sáu. Nó vẽ thiệp mừng cho em. Để em cho anh xem - tôi lấy trong ví ra hình vẽ của Maika, vẽ mẹ, tôi và nó. Tất cả chúng tôi đều có mái

tóc dài, dài đến tận thắt lưng.

- Cả ba đều xinh.

- Nó vẽ tấm thiệp này sau khi em với mẹ cãi nhau. Em muốn cắt tóc ngắn khi em cạo đầu cho mẹ... Vì tóc mẹ rụng nhiều quá sau khi hóa trị. Em muốn làm thế để bày tỏ sự đoàn kết. Khi biết vậy, mẹ bực lắm. Mẹ bảo cứ nhìn vào gương là mẹ thấy mình ốm hơn. Và nếu như em không có tóc, thì cứ mỗi lần nhìn em là mẹ lại thấy tình hình rất tồi tệ. Mà mẹ thì muốn tin rằng sẽ tốt hơn.

- Em không cắt tóc thế là hay đấy. - Filip nhìn tôi và vuốt thẳng một lọn tóc không vào nếp. - Anh cũng thích tưởng tượng. Ví dụ như bây giờ mình có thể nghĩ là mình đang trong một kỳ nghỉ tuyệt vời. Ví dụ như chúng mình sẽ đi thăm lâu đài bên Loaroa, nhưng vì mình mệt quá nên quyết định chợp mắt một lúc.

- Cả Paris nữa chứ? - Tôi nhắm mắt lại. Tôi giấu hai bàn tay vào tay áo và kéo chiếc mũ trùm kín đầu hơn nữa. Chiếc áo thơm mùi Filip. Mùi nước hoa và mùi gì gì đó nữa. Mùi đàn ông. Tôi cảm thấy thật bình yên khi nằm quần mình trong chăn áo như thế này.

- Tất nhiên rồi. Cả Paris nữa. Đẳng nào cũng trên đường đi mà.

- Em chưa bao giờ đến Paris.

- Đẹp lắm. Paris cũng rất cần phải đến. Vậy đi đâu trước tiên đây?

- Trước tiên là Paris.

- Được. Quyết định rồi nhé. Và một khi đây là một chuyến đi lãng mạn, anh sẽ chỉ có em cái này. - Anh cho nổ động cơ và bấm vào một nút nào đấy. Tấm kính trên nóc xe cho tới lúc này vẫn được đóng kín, giờ mở ra. - Em nhìn xem, chúng ta có một căn phòng như thế nào! - anh nhận xét. - Một chiếc giường nhìn lên những vì

sao.

- Năm ngôi sao - tôi cười. Cảm ơn anh - tôi thăm thì và nắm lấy tay anh.

Tôi đã gần như thiếp đi, nhưng vẫn nắm tay anh.

- Filip à?

- Mhmhm?

- Thế *ho-o-pono-pono* là cái gì?

- *Ho-o-pono-pono*? Một dạng thần chú của dân Hawai. Một nghệ thuật để hòa hợp, buông xả... Nói về cách giải phóng mình khỏi những cảm xúc xấu. Nika thích tất cả mọi thứ như trẻ con ấy. Đôi khi anh không hiểu nổi nó, đôi khi nó làm anh cáu. Nhưng nó có khả năng xả những cảm xúc tiêu cực. Nếu anh cáu, nó bắt anh phải đọc đi đọc lại: "Tôi yêu Người, Xin lỗi, hãy tha thứ cho tôi, xin cảm ơn".

- Có tác dụng không?

- Anh cũng không biết nữa - anh ngáp. - Nhưng thông thường thì được yên ổn cũng chẳng phiền toái gì.

- Con yêu bố, con xin lỗi, hãy tha thứ cho con, con cảm ơn. Em nghĩ đến bố. Em không thể cảm ơn bố. Em không biết mình có tha thứ cho bố không. Em không xin lỗi bố.

- Chắc Nika sẽ giải thích cho em rõ hơn về điều này.

- Em cũng không cảm ơn vì bệnh của mẹ.

- Vậy em cảm ơn vì điều gì?

- Vì điều gì? Vì em đang thấy ấm, vì em có hai mái nhà trên đầu... Vì mai anh sẽ đưa em về nhà. Còn em xin lỗi vì đã nói dối anh. Nhưng em đã không biết là mọi chuyện sẽ như thế này...

Filip nắm tay tôi chặt hơn. Tôi có cảm giác mình như một đứa bé

trong một vòng tay vững chãi, bình yên.

- Chúc ngủ ngon - Filip nói.

- Chúc ngủ ngon. Cám ơn anh.

Tôi còn nằm thế một lúc, ngẫm nghĩ về tất cả những chuyện đã xảy ra. Từ lúc chúng tôi khởi hành ở Gdańsk, đã hơn chục tiếng trôi qua, vậy mà tôi có cảm giác như đã mấy ngày rồi. Có quá nhiều sự kiện. Vô số những cảm xúc tiêu cực cũng như tích cực. Tôi nhìn sang Filip đang ngủ. Chúng tôi vẫn nắm tay nhau. Tôi thấy không thoải mái lắm nhưng lại không muốn rút tay mình ra khỏi tay anh ấy. Tôi cười.

- Tôi yêu Người, Xin lỗi, hãy tha thứ cho tôi, xin cám ơn - vô nghĩa - tôi lều bều rồi thiếp đi.

Sáng hôm sau, chuông báo thức trong điện thoại của Filip đã làm tôi tỉnh giấc.

- Chào em - anh ngáp. - Anh ngủ gần như đã mất rồi. Còn em?

- Chào anh. Lạ thật, em cũng thế!

- Kế hoạch là thế này. Trạm xăng, anh phải cạo râu và đánh răng, sau đó anh phải để em lại khoảng hai tiếng. Anh sẽ nói chuyện, giải quyết mọi việc nhanh nhất có thể và chúng ta về nhà.

- Thế còn những lâu đài ở Loara đầy hứa hẹn thì sao? - tôi trở về những mơ ước của chúng tôi vào tối hôm qua.

Gương mặt Filip sáng lên. Anh vuốt má tôi.

- Để lần khác.

Tôi biết là đúng hơn sẽ chẳng có lần nào. Cần phải trở về với

hiện thực. Trong đầu tôi đã lên kế hoạch phải làm gì khi về Gdańsk. Tôi sẽ vào bệnh viện với mẹ, sẽ ôm Maika, có thể sẽ chơi với nó một trò chơi nào đấy... Và sau đó sẽ viết thư cho bố. Chắc chắn là tôi sẽ không gửi, vì sẽ có nhiều lời lẽ khó chịu ở trong đó. Có quá nhiều những trách móc và đau khổ. Và sẽ thế nào nếu có *ho-o-pono-pono* ấy?

Chẳng thế nào cả.

Chúng tôi đi đến trạm xăng để đánh răng. Sau đấy Filip thay bộ comple mà cho đến lúc này vẫn nằm trong cốp. Song, có lẽ tôi thích anh ấy mặc chiếc áo thể thao màu tím than hơn.

- Nếu nhìn anh thì em không còn cảm giác là đang đi du lịch.

- Công ty triệu tập. Tôi nhìn thấy anh căng thẳng hơn. Cứ chốc chốc lại nhìn đồng hồ. - Mấy phút sau chúng tôi đến một tòa nhà văn phòng cao.

- Đây rồi. Em có thể đi uống café và chờ anh.

- Anh cứ yên tâm. Em có cái để đọc mà. Em ở lại trong ô tô thôi.

- Em đọc gì?

- Em cũng chưa biết - Tôi lấy cái Kindle trong túi ra - Em có đến hàng ngàn lựa chọn. Nhưng có lẽ em sẽ viết thư cho bố.

- Em có nhớ *ho-o-pono-pono* không?

- Lá thư này sẽ chẳng có gì chung với cái đó cả.

- Tại sao?

- Vì em và bố sẽ phải giải thích cho nhau tất cả.

- Ờ, anh không biết *ho-o-pono-pono* thì giải thích thế nào. Em phải hỏi Nika thôi. - Anh đứng vươn thẳng người trước ô tô. - Nhìn anh thế nào? - anh vừa vỗ vỗ nước hoa cạo râu lên mặt vừa hỏi. Mùi trên cái áo của anh là mùi này.

- Tuyệt lắm - tôi nói. - Và anh có mùi thơm cũng rất tuyệt.
 - Có thể trên đường đi mình sẽ tìm được một chỗ nào đó để tắm...
 - Em không ám chỉ tí nào đâu nhé! Anh có mùi thơm tuyệt vời thật mà!
 - Được rồi, anh đi đây. Chậm nhất sau hai tiếng nữa anh có mặt.
- Anh để chìa khóa lại cho tôi rồi đi. Tôi luôn nghĩ là những người đi công tác nước ngoài thì phải ở khách sạn chất lừ và có đồ ăn thức uống. Đằng này Filip lại phải ngủ trong ô tô.
- Tôi bắt đầu viết thư cho bố. Có lẽ là lần đầu tiên trong đời.

Bố,

Con không viết “bố thân yêu” là vì con nghĩ rằng một người bố thân yêu sẽ không từ bỏ đứa con gái của mình. Con không muốn nghĩ rằng chẳng có gì ràng buộc chúng ta cả, thậm chí chỉ là cái họ. Mãi tới hôm qua con mới biết là bố mang họ khác. Con còn được biết cả người gần như là vợ mới của bố và con đã thấy đứa con mới của bố ở trong ảnh.

Liệu đó có phải là lý do đủ để bố quên chúng con?

Hôm qua con đã đến nhà bố. Con đã gõ cửa, những tưởng để được nhìn thấy bố, được nói chuyện với bố một lúc. Để kể với bố về chuyện của chúng con. Con nghĩ rằng bố sẽ quan tâm điều đó, cho dù chỉ là chút ít.

Bố không có nhà. Chỉ có người tình mới của bố, người mà con thậm chí không thể căm thù, bởi bà ấy có lỗi gì đâu. Hay có thể vì bà ấy mà bố quên chúng con và không muốn biết đến chúng con?

Maika đã gần sáu tuổi rồi. Với ai nó cũng kể rằng bố nó là một siêu nhạc sĩ. Rằng bố viết nhạc cho tất cả các phim trên thế giới. Những khi xem truyện cổ tích, nó cũng tin chắc rằng tất cả các bản nhạc trên thế giới này đều do bố viết ra. Tình yêu là không giới hạn, nhưng chỉ ở cách xa nhau thôi. Khi mua đồ chơi cho nó, mẹ thường bảo rằng đó là của bố gửi cho. Sau đấy đi đâu Maika cũng mang theo đồ chơi ấy. Và nó lại kể cho mọi người về người bố nhạc sĩ. Thậm chí khi nhìn thấy trên TV ai đó chơi guitare, nó cũng hỏi ngay là có phải bố không...

Thật buồn phải không bố?

Con thì tự xoay xở được rất tốt. Không cần bố. Sẽ không bao giờ con đi tìm bố nếu như mẹ không bị bệnh. Và con cho rằng bố cần phải biết điều này. Con khuyên bố hãy liên hệ với mẹ ngay, bởi... Bởi có thể bố sẽ không kịp nữa.

Con sắp tròn mười tám tuổi rồi. Ai sẽ là người che chở cho con và Maika? Bố! Cuối cùng thì bố cũng phải nói với người coi như là vợ của mình về chúng con chứ. Vậy thì con còn một lý do nữa để cầu nguyện cho sức khỏe của mẹ. Con sẽ không trả Maika cho bố đâu.

Thật lạ lòng biết bao, khi trên thế gian này có bao nhiêu là người tốt, thế mà bố của con lại không thuộc vào số đó.

Olivier cũng không biết là nó có chị gái? Có thể đến một lúc nào đó, khi bố thấy thiếu, bố sẽ cần đến chúng con? Bố có nghĩ đến điều này không? Chỉ có một mình trên thế gian này thật chẳng hay chút nào. Mà có lẽ bố lên kế hoạch về một gia đình lớn tiếp theo. Với người đàn bà ấy? Mà cũng có thể là với người khác? Hay bố cứ chu du khắp thế giới như vậy? Và

tiếp tục nói dối các cô gái?

Hôm nay con vừa biết là con phải đọc câu thần chú: “tôi xin lỗi, hãy tha thứ cho tôi, xin cảm ơn, tôi yêu”. Con không biết viết điều này trong thư. Có lẽ bố là người nên đọc những lời này.

Bố (nếu như con vẫn còn có thể gọi bố như vậy), hãy liên hệ với chúng con. Con không cần ở bố cái gì cả, ngoài việc chúng ta hãy giải quyết mọi vấn đề. Để không thiệt thòi cho Maika. Với nó, bố là quan trọng. Và con xin bố, cho dù vài lần nữa thôi, hay giả vờ là một người bố tốt. Sau đó, bao giờ lớn, tự em sẽ hiểu tất cả.

Karolina.

Tôi viết bức thư này. Đọc đi đọc lại vài lần. Nhưng tôi khẳng định rằng nếu tôi chỉ nhìn nó thêm một lần nữa thôi, thì bố tôi sẽ không bao giờ nhận được. Tôi gấp bức thư làm tư rồi nhét vào cuốn lịch. Tôi cố đọc một cái gì đó khác, nhưng tất cả với tôi dường như đều vớ vẩn và hời hợt. Dù sao cuộc sống cũng viết nên những kịch bản hay nhất.

Sau đấy thì Filip về. Anh ấy không hề chú ý đến tôi. Anh cởi áo vét và mặc chiếc áo sơ mi, và tôi ngay lập tức lại cảm thấy an toàn. Bên cạnh một người đàn ông mặc vét tôi cảm thấy giống như cạnh một người đàn ông lớn tuổi, còn với Filip mặc sơ mi tôi thấy có cái gì đó thân thiết.

- Xong việc rồi - anh tuyên bố.
- Chỉ có vì thế mà anh phải đi hàng mấy trăm cây số?

- Anh đã ký xong hợp đồng. Em biết không, bình thường thì còn ăn tối, rượu vang, hát hò và đàn bà nữa, nhưng anh bảo là anh bắt buộc phải về.

- Đàn bà thì anh có đây rồi, hát hò cũng sẽ giải quyết được - tôi cười.

- Đàn bà? Một cô nhóc hư thì có. Một cô gái mà không thể rời mắt vì ngay lập tức cô ta sẽ cho mình một vố.

- Nhưng lần này em có trốn đâu!

- Những ngoại lệ xác nhận quy tắc. - Anh nổ máy.

- Em còn bánh mì kẹp không? Mình ăn nhanh cái gì đó, bao giờ về Ba Lan mình dừng lại ăn một bữa sáng ngon lành.

- Bánh mì phômai hay giăm-bông?

- Giăm-bông. Nika thì có thể sẽ giết anh đấy. Nó ăn chay mà. Có thể còn ăn chay tuyệt đối cơ. Anh cũng không giữ nữa.

- Anh yêu Nika lắm phải không?

- Tất nhiên rồi.

- Anh sẽ làm gì nếu tự dưng biết là mình có chị gái?

Một bà chị mà anh chưa từng biết?

- Có lẽ... Anh cũng không biết nữa... Anh sẽ nghĩ rằng đó là điều không thể. Bố mẹ anh lấy nhau khi hai mươi tuổi. Mới tình đầu. Thỉnh thoảng anh thấy ghen tị với họ.

- Mới tình đầu của anh bị tan vỡ à?

- Cả thứ nhất lẫn thứ hai. Chắc không quá tam ba bận - anh nói nhanh. - Còn em? Em không có bạn trai nào à?

- Không - tôi nhún vai. - Tất cả tội nó cứ như trẻ con ấy.

- Ờ phải - Filip nói với giọng nghiêm trang. - Còn em lại cần một

anh chàng trưởng thành. - Tôi chăm chú nhìn anh. - Tốt nhất là một anh chàng cỡ bảy mươi! - anh cười phá lên.

Tôi lấy cuốn lịch đánh vào vai anh. Bức thư kẹp giữa các trang lịch rơi ra.

- Oái! Bao lực! - anh kêu lên. Một lát sau thì anh nhìn thấy tờ giấy mà tôi đã kẹp nhặt lên. - Em viết rồi à?

Tôi gật đầu.

- Em nói bố nhiều không?

- Cũng hơi hơi.

- Em không nhớ *Ho-o-pono-pono* à?

- Em không thể - tôi lắc đầu.

- Anh phải giới thiệu để em làm quen với Nika mới được. Bao giờ nó cũng có thể.

- Chắc bạn ấy không bị đòn đau như em.

- Chắc chắn là không. Nhưng em biết đấy, có nằm trong chăn mới biết chăn có rận... Chẳng có ai được hoàn hảo như người ngoài tưởng đâu.

- Anh cũng thế à?

- Anh? Cũng có những buồn phiền, khó khăn, nhưng anh đơn giản hóa mọi chuyện. Chỉ có thỉnh thoảng cho một cô bé ngốc nghếch vô trách nhiệm nào đó đi cùng xe và anh phải lo lắng thôi - anh vừa nói vừa cười.

- Không lâu nữa đâu - tôi an ủi anh.

- Cái gì không lâu nữa? - anh hỏi.

- Không lâu nữa chúng ta sẽ về đến Gdańsk. Và anh sẽ được yên thân.

- Không có em sẽ chán lắm. Em không có gì quan tâm ở Warszawa à? - anh hỏi. - Anh hay đi lên đây lắm.

- Rất tiếc là không. Hoặc là rất may - tôi nói. Em không có thêm ông bố nào bị thất lạc đâu. Còn Berlin thì em không có ý định quay lại nữa.

- Đưa cho anh lá thư. Để anh gửi cho. Vì một mình thì em sẽ không gửi đâu.

Tôi đưa tờ giấy cho anh. Anh có lý, một mình thì tôi sẽ không thể làm được điều đó.

Chuyến về này thật dễ chịu không ngờ. Trong chốc lát, tôi quên đi tất cả. Khi vừa qua biên giới, tôi gọi điện cho mẹ. Ôi, được nghe thấy mẹ nói mới thích làm sao. Dường như mạnh mẽ hơn, dường như tự tin hơn và tin hơn vào sự bình phục của sức khỏe. Song, ung thư máu giống như cái đu. Đang kha khá lên rồi lại đột nhiên xuống, rất xấu. Trong trường hợp của mẹ tôi cũng như vậy.

Filip đưa tôi về gần như đến tận cửa. Gần như là bởi vì tôi không muốn để bà Zosia nhìn thấy tôi đi với một anh chàng nào đấy.

- Anh hiểu - Filip nói. - Thế em giải thích như thế nào về việc em về sớm như vậy? Chuyến đi dã ngoại của trường có lẽ kéo dài hơn?

- Bà Zosia thì có lẽ em sẽ nói thật. Còn mẹ? Em không biết. Em có thể nói thật với mẹ, nhưng để mẹ lo lắng mà làm gì? - tôi trầm ngâm. - Tôi cảm ơn Filip vì tất cả. Và nắm lấy tay anh.

- Là anh phải cảm ơn em. Từ bây giờ, đi với bất kỳ ai khác cũng sẽ buồn lắm đây.

Tôi cười.

- Em hứa với anh là bất cứ khi nào nếu phải tìm một ai đó thì em sẽ gọi cho anh. Hoặc là em sẽ tìm thông báo của anh trên Blabla. - À, chính thế - tôi chợt nhớ ra. - Em còn nợ anh.

- Nợ gì?

- Tiền chuyển đi. Tám mươi tư zloty.

- Karola, em thôi đi nào. - Anh vỗ vai tôi. - Thực sự là đi với em rất dễ chịu. - Anh nhăn trán. - Có thể ngoại trừ cái lúc anh phải đuổi theo em ở Koszalin.

Tôi cười vang.

- Em xin lỗi. - Tôi vẫn giơ bàn tay đang cầm tiền ra.

- Em cứ giữ lại tiền, bé con - Filip nói về người lớn.

- Để dành đi ăn kem.

- Úi giờ - tôi phẩy tay. - Được rồi, nhưng là đi với anh - tôi nói mà chưa kịp nghĩ. - Vào một lần nào đó... tất nhiên.

Filip cười và nhìn tôi lâu hơn lẽ thường và nháy mắt, cặp mắt xanh thẫm của mình. Làm sao con người mắt lại có thể có được màu như thế nhỉ?

- Vào một lần nào đó. Tất nhiên.

Tôi ra khỏi xe. Cho tới lúc bước vào nhà tôi mới nhận thấy mình vẫn đang mặc chiếc áo của Filip. Tôi nhìn vội qua cửa sổ, nhưng chỉ thấy ánh sáng từ hai bên đèn hậu. Trong điện thoại của tôi không có số của anh ấy, tôi phải mở máy tính để xem trong mail. Tôi thực hiện ngay.

"Em vẫn cầm áo sơ mi của anh. K." - tôi gõ SMS.

Rất lâu anh không viết lại. Chắc là anh đang đi. Thậm chí tôi

không hỏi kế hoạch của anh như thế nào. Tôi biết là anh có một gia đình mà ở đó mọi người yêu thương nhau, có bố, mẹ và cô em gái lúc nào cũng lạc quan và đan những chiếc tất truyền năng lượng. Những chiếc tất như vậy sẽ rất có ích cho tôi. Nhưng không sao. Tạm thời chiếc áo sơ mi là đủ rồi.

Tôi tắm, bà và Maika vẫn chưa về. Một lúc sau thì có tiếng chìa khóa lạch cạch ngoài cửa.

- Karola, cháu về rồi à?

- Vâng ạ.

- Cháu không thích à? - bà nhìn tôi chăm soi. Tôi nhìn Maika đầy ảm ý, nó đang ôm tôi.

- Để em đi ngủ đã - tôi nói thảm. Bà gật đầu.

- Chị biết không, em với bà đến chỗ mẹ, có một cô bảo là người ta đang tìm cho mẹ một người chị em sinh đôi. Karola, chúng mình đã biết thế rồi, đúng không? Nếu mà mẹ chúng mình có em gái nhỉ?

- Em yêu... - tôi nói và nghĩ đến bức ảnh của bố với thằng bé Olivier. Maika cũng không biết là mình có em trai. - Không phải lúc nào cũng như lúc nào được. Quan trọng nhất là người ta đang tìm.

- Và bao giờ người tìm được thì mẹ sẽ khỏe hả chị?

- Ừ.

- Thế thì tốt, vì mẹ hứa là sẽ đến nhà hát xem Shreck với em. Không phải là em không thích đi với chị, nhưng chị biết đấy. Mẹ là mẹ.

Khi Maika đã ngủ, tôi ngồi trong bếp với bà Zosia.

- Cháu đã đến đấy - tôi nói khẽ. - Bà này, cháu không đi dã ngoại với trường đâu. Cháu đến chỗ bố ở Berlin đấy.

Tôi vừa kể lại với bà toàn bộ câu chuyện, vừa ôm lấy bà mà

khóc. Bà lắc lư tôi như lắc lư một đứa bé. Bà xoa đầu tôi và hứa rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi. Tôi muốn tin vào điều đó biết bao!

Tôi ôm chiếc sơ mi thơm mùi Filip và ngủ thiếp đi. Tôi cảm thấy thật an toàn. Gần sáng, Maika chạy đến chỗ tôi. Chúng tôi cùng ngủ với những chiếc gối ôm của mình. Của Maika là con gấu, còn của tôi là chiếc áo màu tím than mang mùi của người đàn ông mà cho đến mãi gần đây tôi còn chưa biết gì về sự tồn tại của anh ta.

- Cậu Filip này hay quá nhỉ - Ina nói.

- Vâng, hay lắm ạ - tôi xác nhận. - Anh ấy là cái phao cứu hộ trong những lúc khó khăn. Cháu không biết sẽ phải làm gì nếu như anh ấy để cháu lại dưới nhà của bố cháu mà đi tiếp. Chắc là cháu sẽ nhập hội với những đứa trẻ vô gia cư ngủ lại ở ngoài nhà ga.

- Chắc chắn sẽ không thể có cái kết tốt được.

Tôi cảm thấy ngại ngại khi nghe từ “tốt”. Cô Ina nhận thấy điều đó.

- Cháu có lý. Ý cô muốn nói là mọi chuyện có thể sẽ kết thúc tồi tệ hơn... - cô khẽ nói thêm.

Sau đó bắt đầu giai đoạn xuống dốc. Mẹ ngày càng cảm thấy tệ hơn. Phải nằm viện liên tục. Bệnh viện nói là đã tìm thấy người hiến tủy, nhưng vì các chỉ số của mẹ xấu nên chưa thể ghép được.

Có một lần tôi thực hiện chuyển khoản trên máy tính trong phòng mẹ. Laptop thì bao giờ mẹ cũng giữ bên mình và lúc nào cũng viết

lách gì đó. Trong bệnh viện mẹ vẫn vào mạng được. Mẹ luôn cập nhật những kỹ thuật mới nên tất cả đều được mẹ viết trong đĩa ảo, đề phòng trường hợp có ai đó trong bệnh viện bị laptop quyền rũ. Thường thì mẹ làm việc bên bàn làm việc của mình, còn bây giờ mẹ phải thay đổi “văn phòng”. Lúc nào mẹ cũng viết gì đấy. Chắc mẹ phải làm bù những phần việc còn nợ.

Tôi rất thích cái bàn làm việc của mẹ. Lâu rồi tôi chưa dọn dẹp nó. Mẹ để trên bàn mấy cuốn sổ và chiếc bút bi yêu thích của bà. Trên bàn làm việc có treo mấy tấm ảnh. Một cái với chúng tôi và một cái từ hồi trẻ, với một người bạn gái. Có cả ảnh của bố nữa. Có lẽ là để chúng tôi không quên rằng mình có bố. Tôi lấy cái ảnh ấy xuống vì tức. Thoạt tiên, tôi định xé nó đi, nhưng tôi biết rằng mẹ sẽ không bằng lòng. Thế nên tôi mở ngăn kéo để cất tấm ảnh, và tôi nhìn thấy một chiếc phong bì. Một chiếc phong bì trắng thông thường cỡ cuốn vở nhỏ. Được dán lại. Và trên đó có dòng chữ.

“Mở, khi nào không có tôi nữa.”

Không có mẹ ở đâu? Ở nhà? Ở bệnh viện? Nói chung sẽ không có? Chúa ơi!

Tôi mở phong bì. Trong đó có tên và mật khẩu đăng nhập vào *profile* của mẹ trong máy tính. Mẹ viết là trên laptop cũng giống thế. Tôi không biết lắm mình phải tìm gì trong máy tính của mẹ. Có một dạo tôi cũng dùng máy tính này, hồi còn chưa có máy tính riêng, Maika thỉnh thoảng chơi trò chơi, xem phim trên *youtube*. Chỉ có thế.

“Mở googledrive” - tôi đọc câu ở ngay cạnh tên và mật khẩu đăng nhập.

Tôi chuyển đăng nhập.

Tên đăng nhập: Pati

Mật khẩu: KarolMai70

Tôi cười.

Trên đĩa có mấy cái ảnh. Những cái ảnh chúng tôi chụp chung. Từ hồi mẹ vẫn còn... Mẹ vẫn còn khỏe để cùng với chúng tôi. Trượt tuyết, pa-tanh. Mẹ nấu các món cho ngày lễ. Cả ba người mặc tạp dề ở trong bếp. Rồi tất cả trong các sáng tạo riêng cho giao thừa. Khi đó chúng tôi nghĩ rằng đây sẽ là một năm tốt đẹp. Chúng tôi chúc nhau may mắn, tình yêu, có lẽ chúng tôi chỉ quên chúc sức khỏe. Sau đấy là những tấm ảnh cũ hơn. Sinh nhật tôi. Lần thứ nhất, lần thứ hai... những lần tiếp theo. Mẹ nép người bên bố sau một buổi hòa nhạc lớn của ông. Sau đấy là mẹ thời trẻ với một người phụ nữ nào đấy. Hai người đang tựa vào mái chèo. Đứng sau họ là bố. Hai tay bố gắn hoa hồng lên tóc hai người.

Tôi xem những bức ảnh ấy rất lâu. Chắc mẹ đã chủ ý để chúng ở đây để lúc nào cũng có thể được cùng với chúng tôi.

Có cả văn bản nữa.

Karolka_Maieczka.docx

Tôi mở *file*.

Các con gái yêu của mẹ!

Nói chung, mẹ không biết phải bắt đầu như thế nào. Chưa bao giờ trong đời, mẹ giả thiết rằng sẽ phải viết những điều như thế này. Mà đúng hơn là bản thân mẹ muốn...

Nội dung thư thì cô đã biết rồi đấy.

- Ôi, Chúa ơi - Ina thở dài. - Cô không ngờ lại có nhiều ấn tượng đến như vậy khi mở cửa cho cháu.

- Bây giờ thì cháu hiểu rằng cháu cần phải đến đây.

- Phải. - Cô châm một điếu thuốc nữa. Tôi nhăn mặt.

- Được, được. Cô vút đi đây.

- Còn với những người còn lại thì thế nào?

- Bà Zosia ở cùng với bọn cháu. Bà giúp đỡ chúng cháu. Bố... Cô biết là như thế nào rồi đấy... Cháu vẫn chưa nhận được thư của bố, cả điện thoại cũng chưa.

- Thế đấy.

- Vẫn còn Krzysiek nữa. Krzysztof Szulc - Ina nhắc lại. - Đó là anh bạn của mẹ cháu.

- Vâng - tôi gật đầu.

- Cháu gặp ông ấy chưa?

- Có. Bác ấy giúp cháu nhiều lắm ạ. Và có lẽ sẽ còn giúp nữa. Xung quanh cháu toàn là những người tốt.

- Còn Filip? Tôi cười.

- Filip... Cháu cứ phân vân, tại sao anh ấy lại chưa chán ngấy cháu nhỉ.

Lúc mà Filip để lại tôi trước nhà, tôi đã chắc đây là lần cuối cùng nhìn thấy anh ấy. Anh ấy hẳn cũng hy vọng y như vậy. Anh ấy có nói gì đó, rằng sẽ gọi điện, rằng chúng tôi sẽ gặp nhau, nhưng tôi không tin lắm. Tôi quên mất là mình vẫn giữ chiếc áo thơm mùi của anh ấy.

Khi đọc xong cái danh sách của mẹ, tôi quyết định phải đi Warszawa để tìm Ina. Tôi đã quá đủ cái sự đi lại, nhất là những cuộc gặp gỡ với những người mà họ hoàn toàn dừng dừng với tôi. Nhưng tôi rất tò mò, tại sao lại là những người này chứ không phải những người khác, có tên trong danh sách của mẹ. Nhất lại là ở vị trí đầu tiên. Tất nhiên là tôi không có tiền để đi. Nên tôi quyết định lại sử dụng Blabla. Tôi viết vào ô tìm kiếm chặng đi Gdańsk - Warszawa và ai đã xuất hiện? Filip!

Tôi không tin vào sự tình cờ như vậy. Nhưng tất nhiên là tôi muốn được đi cùng với người quen, người đã không tỏ ra là một kẻ bệnh hoạn, hơn là với một người hoàn toàn xa lạ.

- Chào anh - tôi nói khi thấy giọng anh trong điện thoại.

- Chào cô bé! - anh ngạc nhiên khi biết ai gọi điện thoại.

- Em không biết là anh đã lưu số của em - tôi ngạc nhiên.

- Tất nhiên là phải lưu chứ. Đề phòng trường hợp anh cần đi Berlin mà em lại muốn đi cùng anh. Thì anh sẽ không nhận lời. Dĩ nhiên là vì sợ.

- Vì đúng là... Em nhìn thấy anh chuẩn bị đi Warszawa.

- Em theo dõi anh! - anh kêu lên vẻ như vừa phát hiện ra điều này.

- Không, không. Nhưng em phải đi Warszawa. Và thế là em lại tìm thấy một anh chàng Filip nào đấy trên Blabla...

- Ôi Chúa ơi. Lại một ông bố nào đấy bị thất lạc? Và lần này là ở Warszawa?

- Không phải - tôi cười. - Lần này là một Ina nào đó bị thất lạc.

- Ina? Là ai vậy?

- Ôi Chúa ơi, chuyện dài lắm. Nhưng em hoàn toàn không biết đó

là ai. Em phải theo dõi người ấy.

- Em lại muốn tìm một người mà từ nhiều năm nay không liên hệ gì với em?

- Còn tệ hơn. Em chưa bao giờ nhìn thấy người này. Em phải có địa chỉ nhà ở của họ - tôi giải thích. - Vậy thế nào?

- Được. Em làm bánh kẹp để ăn dọc đường và thế là chúng ta hòa, không ai nợ ai nhé. Nếu có bánh sừng bò cũng được - anh nói thêm. - Em muốn ở đó bao lâu hả người đàn bà điên rồ?

- Em muốn tối cùng ngày về là tốt nhất.

- Tuyệt. Khởi hành sáu giờ bốn mươi, thứ Bảy. Về buổi tối. Được không?

- Đương nhiên rồi - tôi cười.

- Anh sẽ đến đón em. Bây giờ thì anh biết ở đâu rồi.

- Filip, em vẫn còn nợ anh chuyến đi Berlin...

- Ờ phải. Em sẽ phải cho anh hai suất bánh mì kẹp đấy nhé.

- Em có đủ để mời anh café mà.

- Tuyệt. Tiếc là anh không thể uống vang với em được. Tôi cười phá lên.

- Em biết là anh không uống rượu với trẻ vị thành niên.

- Chính thế. Anh là thanh niên nghiêm túc mà.

- Cảm ơn anh, Filip - tôi nói.

- Cô bé, anh không biết em lại nghĩ linh tinh gì nữa đây, nhưng anh bắt đầu lo cho em rồi đấy.

- Em tự lo được mà.

- Anh không nghi ngờ điều đó. Hẹn thứ Bảy nhé, cô bé.

- Bye anh.

Thật may mắn vì bà Zosia tin tôi. Đúng cuối tuần ấy bà lại đưa Maika về nhà bà. Bà muốn làm cho con bé vui vẻ một chút. Tất nhiên là bà muốn cả tôi cùng đến nữa, nhưng tôi vòng vo những học, thi tốt nghiệp rồi hàng đống những việc khác nữa. Vậy là tôi có thể đi Warszawa. Tôi đã chuẩn bị hoàn hảo cho chuyến đi này.

Trước hôm đi một ngày, đóng giả làm nhân viên điện hoa, tôi gọi đến tòa soạn nơi Ina làm việc. Việc này không khó lắm. Tôi nói chuyện với cô thư ký, nói rằng tôi có một bó hồng to và không biết phải mang đến công ty hay đến nhà.

Tôi nhận được câu trả lời rất nhanh, rằng không có Ina ở công ty.

Và cũng rất nhanh, người nói chuyện với tôi đã chia sẻ cho tôi địa chỉ của Ina.Ồ, kiến trúc với tôi để làm gì nhỉ, tôi nên làm thám tử thì đúng hơn. Còn bà thư ký hay chuyện thì họ nên đuổi việc ngay lập tức. Mù tịt về những phương pháp mà các nhà báo vẫn sử dụng trong những trò lá cải này, tôi đã chiến thắng Ina bằng chính vũ khí của cô.

Tôi nhìn thấy Filip từ trước giờ hẹn mấy phút. Tôi vẫy anh qua cửa kính. Anh cười, gương mặt sáng bừng lên. Tôi lấy từ trong tủ ra cái bình giữ nhiệt, đổ café bột vào rồi rót nước và sữa. Một lúc sau tôi lấy cái thứ hai, là cái của mẹ. Đúng ra là mẹ không rời nó. Nhưng chắc mẹ sẽ không giận khi tôi mượn.

Tôi thất chiếc áo của Filip ngang thắt lưng. Xách ba lô đựng bánh mì kẹp, nước và máy ảnh. Tôi thấy nó có *zoom* tốt hơn điện thoại của tôi. Mà một khi tôi sẽ chơi trò thám tử, thì phải thật chuyên nghiệp.

Tôi chạy ra khỏi nhà. Vui vì lại được gặp anh ấy.

- Filip! - tôi chạy lại phía anh, hai tay ôm choàng cổ anh. Anh ôm lại tôi.

Có thể là hơi lâu. Tôi nghĩ đó là cử chỉ bạn bè bình thường, tuy nhiên khi chúng tôi đứng ôm nhau như vậy, tôi cảm thấy có một cái gì đó hơn thế. Tôi thấy nóng và đột ngột lùi ra xa anh.

- Chào em - anh nói. - MÀN chào hơi hơi bị tình cảm đấy!

Tôi không nhìn vào mắt anh. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, có một cái gì đó là lạ xen vào giữa chúng tôi.

- Có nghĩa là anh hiểu rằng em nhớ anh ở mức anh có thể yên tâm dừng lại uống café ở trạm xăng? Và anh có thể chắc chắn một trăm phần trăm là em sẽ không bỏ trốn?

Tôi cười. Rào cản vô hình đã biến mất.

- Hôm nay em sẽ không bỏ trốn đâu. Em hứa đấy! Nhưng em mang theo café cho anh đây! - tôi đưa cho anh cái cốc của tôi, và giữ lại cho mình cái của mẹ.

Tôi nhìn anh xuyên thấu. Mắt anh như đang cười.

- Có lẽ em nhớ anh thật - tôi nhún vai.

- Anh gọi điện cho em. Không thấy em bắt máy.

- Bao giờ?

- Anh không biết. Anh gọi phải đến ba lần.

- Anh muốn gặp em à?

- Em nói gì thế - anh nói và làm vẻ mặt rất nghiêm trọng. - Anh chỉ muốn lấy lại cái áo của mình thôi.

Tôi phẩy tay, định phát cho anh một cái đũa phạt. Anh phản ứng lại. Nắm tay tôi.

- Em không biết là nếu giơ tay với người lớn hơn có nghĩa là coi

thường người đó à? Bao giờ anh cũng nhắc em gái anh điều này. À, nó lại mới yêu. Chỉ có điều là một tay già nào đấy.

- Già à? Anh ấy bao nhiêu tuổi?

- Hai năm.

- Thế thì trẻ hơn anh.

- Đấy, em thấy không. Anh phải già như thế nào! Nó đi nghỉ cuối tuần cùng với tay ấy. Em có nghĩ là anh phải đến đấy không?

- Đến đâu?

- Bọn nó vào một SPA nào đấy ở Ilawa. Em có tưởng tượng được không? Một người đàn ông mời một cô gái mười tám tuổi đi SPA?

- Hay nhỉ - tôi mơ màng.

- Em sao thế? Nếu là em thì cũng thích như thế à? - anh ngạc nhiên.

- Đương nhiên. Sao, thế anh nghĩ là các cô gái mười tám thì chỉ đến Disneyland thôi à? - tôi cười to. - Cho dù đến đấy em cũng thích.

- Thế giới loạn rồi. Ở thời bọn anh, người ta đưa các cô gái vào lều bạt chứ không phải đến SPA.

- Đến lều bạt em cũng sẽ đi, nhưng không nhất thiết phải hôm nay - tôi nhún vai. - Ôi, ở đây nóng quá.

Tôi gỡ chiếc áo của anh ra, cởi chiếc áo len chui đầu. Chiếc áo sơ mi tôi mặc bên trong bị tụt xuống gần đến quá ngực. Khi đã thoát khỏi chiếc áo len tôi mới để ý thấy ánh mắt của Filip. Đó không chỉ là ánh mắt bạn bè. Nhưng tôi lại thấy thích.

- Anh nhìn đường kìa - tôi nói và sửa lại áo. Chúng tôi đi một lúc trong im lặng. Có lẽ cả hai chúng tôi đều ngạc nhiên với cái vừa xảy

ra. Dường như chẳng là gì, nhưng đôi khi ánh mắt nói nhiều hơn lời. Có lẽ đó là lần đầu tiên tôi nghĩ rằng với tôi, Filip có thể là một ai đó nhiều hơn là một người quen. Tất nhiên là tôi loại bỏ khỏi đầu suy nghĩ này. Bởi đây là điều không tưởng, tuổi tác chênh nhau quá nhiều. Và nói chung là không xứng đôi vừa lứa. Tôi, chưa tốt nghiệp phổ thông, còn anh đã tốt nghiệp đại học và có một vị trí công việc hoàn toàn không tồi. Điều ấy là không thể. Tôi nhìn sang anh. Tôi sẵn sàng trả giá cao để biết anh đang nghĩ gì. Anh đang rất tập trung lái xe.

Tôi không nói gì với anh. Tôi mơ màng. Trong cuộc đời mình, tôi đã có vài bạn trai. Những cậu cùng tuổi tôi. Nhưng để tiến xa hơn thì tôi thấy chúng quá trẻ con. Kiểu như chúng không thể chịu đựng được những vấn đề tôi gặp phải, còn tôi cũng không thấy việc thông tin cho chúng về tất cả mọi việc là phù hợp lắm. Chúng tôi đi xem phim, rồi hôn nhau dưới chân cầu thang khi chúng đưa tôi về. Ngoài ra không có gì hơn. Nhiều khi tôi không thể gọi chúng là “bạn trai của tôi” được. Tôi có cảm tưởng là chính tôi dắt tay chúng đi qua thế giới này, đôi khi là điểm tựa vững vàng cho chúng. Đó là những cậu choai choai chứ không phải đàn ông. Cho tới lúc ở trong chiếc ô tô này, tôi mới hiểu rằng mọi cái khác hẳn. Không phải là lên “*phây*” viết *status* về mối quan hệ và gọi nó là tình yêu một cách công khai. Không phải là cố ép để cầm tay đi hết nửa thành phố, hôn nhau trên tàu điện và liếc mắt quan sát những vẻ mặt phần nộ của những bà lớn tuổi. Những trò đó không phù hợp với tôi chút nào. Tôi cần một người đàn ông. Người sẽ là điểm tựa cho tôi, đẩy tôi lên phía trước, và khi tôi ngã sẽ đỡ tôi dậy. Và một người đàn ông như thế đang ngồi cạnh tôi đây. Đây là một phát hiện đầy ngạc nhiên đối với tôi.

- Em nói đi, bây giờ mình đi đâu? - anh hỏi.

- Em nói đây - tôi xem GPS. - Khoảng ba tiếng nữa chúng ta đến nơi?

- Đại loại thế.

- Vậy nếu anh bắt đầu thấy chán em thì bảo nhé.

- Em có lẽ không bao giờ làm anh chán cả - anh lắc đầu.

Lúc ấy, tôi đã kể với anh về những gì mẹ viết. Về những người có tên trong danh sách của mẹ. Về bản khoản của tôi, rằng tại sao lại là chính những người này. Và rằng tôi đi đơn giản là để kiểm tra.

- Em thật là kỳ lạ - anh nói. Như thế có nghĩa là em sẽ đến cả chỗ những người còn lại?

- Không đâu - tôi lắc đầu - Bà Zosia thì ở đây rồi, bố thì em đã đến... Chúng mình đã đến... Còn lại Ina và một ông Krzysztof Szulc nào đấy. Luật sư. Em đã có số điện thoại của ông ấy, chỉ còn phải hẹn nữa thôi. Em không có thời gian, bao giờ về em sẽ gọi.

- Thế em có biết luật sư để làm gì không?

- Em không biết. Có thể hợp đồng gì đó trước kia của bố?

- Ờ, nhưng bây giờ ý mẹ em thế nào?

- Em không biết. May mà ông ấy có văn phòng ở Gdynia, nên em có thể đi tàu hỏa nội đô - tôi cười.

- Anh sẵn sàng chở em đi. Anh cảm thấy mình đã là một phần trong câu chuyện của em. Anh phải được cập nhật.

- Cảm ơn anh.

- Thế hôm nay em định làm gì? Đứng dưới cửa sổ nhà cô ấy à?

- Vâng. Em không biết, em sẽ giả vờ là đi phát tờ rơi, hoặc là đi quyên góp gì đó. Em phải nhìn thấy cô ấy. Có thể bằng cách này em sẽ biết được tại sao cô ấy lại quan trọng với mẹ em như vậy và tại

sao mẹ lại cho rằng nếu có chuyện gì thì chúng em phải nhờ cô ấy giúp đỡ.

- Có thể đó là bạn gái từ hồi xưa?

- Anh biết đấy, nếu là bạn gái từ hồi xưa, một khi bình thường thì phải giữ mối liên hệ với nhau chứ.

- Em không hiểu phụ nữ rồi - Filip cười.

- Ôi, không.

Chúng tôi đến Warszawa vào khoảng buổi trưa. Filip cho tôi xuống chỗ nhà cô Ina, mà về nguyên tắc là trước cổng bảo vệ vào khu nhà, còn bản thân anh lại không muốn đi giải quyết công việc của mình lắm. Lúc đầu tôi cứ loanh quanh cạnh bác bảo vệ, người nhìn tôi đầy nghi ngờ, sau đó tôi ẩn mình sau những thân cây. Một tiếng sau thì bảo vệ thay ca và tôi thở phào nhẹ nhõm. Khi có một ô tô đi vào, lợi dụng cổng mở tôi chạy vào theo cái xe đó. Bác bảo vệ đang mãi nói chuyện điện thoại nên không để ý. Bây giờ cần phải lên căn hộ của cô Ina kỳ lạ kia.

Một lúc sau có một phụ nữ chạy bộ chạy qua tôi. Chiếc quần jean bó sát với phần gấu huỳnh quang màu hồng. Áo khoác hồng. Người ấy vội đi vào trong nhà, nơi mà cô Ina đang ở. Tôi nhìn cô ta. Đúng, đó có thể là cô ấy. Nhìn hoàn toàn khác với trên internet, nhưng ở đây bao giờ tôi cũng nhìn thấy cô ấy mặc hơi khác. Cô ấy đột ngột dừng lại. Rút điện thoại trong túi ra.

- Ina Rybińska nghe đây - cô vừa thả lỏng cơ đùi vừa nói.

Là cô ấy. Số phận đã ưu ái tôi. Tôi thật hãnh diện về phát hiện của mình. Tôi lấy điện thoại ra chụp ảnh cô ấy. Cái thứ nhất, thứ

hai, thứ ba. Tự tôi cũng chẳng biết để làm gì.

Tôi băn khoăn, hay là không đến chỗ cô ấy. Ờ, nhưng mà sẽ như thế nào? Tôi sẽ đến và đơn giản là sẽ nói:

- Helo, helo, cháu là Karola, còn cô là người đầu tiên trong danh sách.

Như thế thật điên rồ. Tiếc là mẹ không để lại hướng dẫn cách ứng xử, có thể tôi sẽ khôn hơn.

Tôi ngồi trên chiếc ghế dài phía dưới nhà và đọc sách. Tôi nghĩ bụng, ở cái khu nhà này của Warszawa đang ngự trị sự vô cảm. Nếu như ở chỗ tôi, giả sử có một ai đó ngồi đọc sách ở đấy, thì sớm muộn cũng sẽ có người đến ngồi cạnh và nói chuyện, hoặc là quan tâm xem tại sao cô gái này lại ngồi đây suốt ba tiếng này giờ. Trong trường hợp xấu nhất thì cũng có một gã vớ vẩn lang thang hỏi xin vài đồng đi uống bia. Còn ở Warszawa? Ai cũng vội vã. Người ta vội vã ở chỗ làm chưa đủ, mà đến *hobby* họ cũng chọn môn chạy.

Điện thoại reo. Filip.

- Vấn đề đã được giải quyết? - anh hỏi.

- Về nguyên tắc thì như vậy - tôi xác nhận. - Còn anh thế nào?

- Không thể tốt hơn. Vậy anh đến đón em đây. Sau nửa tiếng nữa anh sẽ có mặt.

Tôi nhìn đồng hồ. Đã hơn mười tám giờ. Thời gian trôi nhanh thật. Tôi đi ra khỏi cánh cổng của “khu được bảo vệ nghiêm ngặt”, như họ thuyết phục trên trang mạng và chờ Filip ở ngoài.

Đã không còn bộ vét trên người nữa, thay vào đó là quần jean và chiếc áo sơ mi mà lần trước anh cho tôi mượn.

- Liệu em có không thể nói với anh rằng chiếc áo yêu quý của anh toàn mùi nước hoa phụ nữ không?

- Em xin lỗi... Em chưa giặt...

- Anh thấy rất dễ chịu, nhưng chắc chắn nó sẽ đánh thức sự quan tâm không lành mạnh trong anh đấy.

Tôi cười.

- Em gái anh gọi điện cho anh - anh nói, đã có phần nghiêm chỉnh hơn.

- Và?

- Hình như là nó chơi khá vui vẻ. Bố nhỉ.

- Thế thì nên vui chứ.

- Vui, chỉ có điều anh nghĩ là nó chơi vui vẻ với cả tụi bạn, đằng này nó lại chơi vui vẻ chỉ có hai người.

- Anh có tin bạn ấy không?

Filip nhìn tôi như kiểu không hiểu tôi đang nói về cái gì.

- Nó không phải là đứa ngốc nghếch, cho nên chắc nó sẽ không làm điều mà sẽ phải hối hận. Nhưng em biết không, khái niệm ngu ngốc rất tương đối. Có cái, đối với một số người có thể là ngu ngốc, nhưng với những người khác lại là chuyện thường ngày. Mà hấn ta lại nhiều tuổi hơn. Có lẽ trong đầu hấn lẫn lộn lẫn những chuyện khác.

- Anh nghĩ là anh ta định lợi dụng bạn ấy à?

- Nhìn hấn thì cũng có vẻ được đấy - Filip xác nhận.

- Nhưng em biết đấy, với anh thì bao giờ nó cũng là đứa em gái bé dại.

Tôi cười.

- Có anh trai thích thật đấy.

- Là anh trai thích thật đấy - một lát sau anh nói thêm. - Có lẽ.

Tôi cười.

- Chắc là anh muốn đi qua Iława và đến chỗ họ. Anh ngạc nhiên.

- Làm sao mà em biết được anh có ý nghĩ ấy?

- Vì anh giống như Pawlak trong "*Toàn là của mình*", anh sẽ thích nhất nếu radio cải tiến để em gái luôn ở trong tầm nhìn của mình.

Filip cười.

Đúng lúc ấy thì có tiếng điện thoại reo.

- Anh trai à - tôi nghe tiếng nói trong loa.

- Nika à. Em thế nào?

- Tuyệt vời, nếu như anh hỏi về việc chúng em chơi như thế nào

- cô gái cười. - Còn anh, lại đi à?

- Ủ, anh đang trên đường từ Warszawa về. Một lúc nữa là anh có thể vẫy em được đấy.

- Phì!! Anh có thể qua chỗ tụi em chơi được không? - trong giọng nói của cô gái không giấu nổi sự nồng nhiệt.

- Nhưng anh không muốn làm phiền tụi em - Filip nói. Tôi cười. Trúng thế!

- Anh đến đi! Anh có thể có một cuối tuần tự do cơ mà.

- Nika... Anh... Anh không đi một mình.

- Ồ!!! Ờn Trời! Anh đưa chị ấy đến đây nhanh lên!

- Mình nói chuyện sau nhé - rõ ràng là Filip cảm thấy bất tiện. - Anh đang bật loa.

- Thế thì tuyệt! Chào người chị chưa quen biết. Anh trai em là một chàng trai rất tuyệt, mặc dù anh ấy còn phải học hỏi nhiều.

- Dominika! - Filip kêu lên.

- Chào Dominika - tôi cười. Mình chỉ là... chỉ là người xin đi nhờ

xe thôi.

- Gọi thế nào thì nên thế thôi. Hai anh chị có thể đến đây. Người đi nhờ xe thì cũng là người. Em đi đây, vì anh Arek tài trợ cho khoản mát-xa. Chúa ơi, anh ấy hơi thái quá, chẳng phải thế sao? Filip, nhưng em không bắt buộc phải nằm như nhộng trên giường mát-xa phải không? Em có thể mặc quần chíp chứ?

Về mặt Filip càng hoảng sợ.

- Em có thể - tôi trả lời thay cho Filip.

- Thế thì tuyệt. Được rồi, chúc may mắn. Còn em biến đây. Bye.

- Bye - Filip gằn giọng - Đấy, làm sao mà anh không lo cho nó được cơ chứ? - anh nhún vai.

- Anh đừng lo. Bạn ấy sẽ mặc chíp - tôi trêu anh.

- Tất cả phụ nữ đều như ngựa hết - Filip tuyên bố - Nhất là những cô vị thành niên.

Khi về đến khu nhà tôi thì đã gần nửa đêm.

- Anh vào nhà uống trà nhé? - tôi hỏi.

- Ủ, nếu em đã đủ mười tám tuổi, em sẽ mời anh đi uống gì đó nhỉ - Filip cười. - Không quá muộn để uống trà sao?

- Anh vào đi - tôi mời. Em không muốn một mình. Anh nhìn tôi vẻ dò xét.

- Em muốn nói chuyện à?

- Lúc này em không muốn một mình - tôi trả lời. - Anh vào chứ?

Filip gật đầu.

- Một lúc thì được.

Chúng tôi ngồi bên chiếc bàn bếp. Tôi pha trà.

- May mà anh vào.

- Có chuyện gì à? Cuộc nói chuyện với cô Ina không được như ý sao?

- Không. Em không nói chuyện với cô Ina. Tạm thời em mới chỉ quan sát cô ấy. Em sẽ phải đến chỗ cô ấy một lần nữa.

- Anh khuyến khích - anh cười với tôi. - Anh đi Warszawa luôn ấy mà. Mà nếu em muốn đi đến bất cứ hướng nào thì cũng sẽ giải quyết được.

Chúng tôi ngồi trong im lặng. Một lọn tóc rơi xuống trán tôi. Bằng một động tác lười biếng, anh hất nó lên. Anh vuốt má tôi. Tôi nhắm mắt lại. Những ngón tay của anh lướt qua miệng tôi. Một cảm giác dễ chịu, riêng tư và thách thức. Khuôn mặt anh tiến sát lại gần mặt tôi. Tôi cảm nhận được hơi thở của anh. Anh vẫn tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve tôi.

Một lúc sau, bên hàng xóm chuông đồng hồ đánh mười hai tiếng. Tôi mở mắt. Anh đang rất gần.

- Hôm nay là sinh nhật em - tôi thì thầm.

- Sao lại sinh nhật? - anh ngạc nhiên hỏi.

- Đơn giản là sinh nhật. Hôm nay em tròn mười tám tuổi. - Tôi đứng dậy ra chỗ tủ lạnh. - Nửa năm trước đây mẹ mua sâm banh cho em. Cho dịp này. Mẹ bảo rằng ngày này phải có sâm banh. Cái gì sẽ xảy ra không quan trọng, nhưng phải có sâm banh.

Tôi lấy cái chai trong tủ lạnh ra.

- Anh uống với em chứ? Filip gạt đầu.

- Tất nhiên rồi. - Anh cầm cái chai từ tay tôi. Tôi chuẩn bị ly. Filip mở sâm banh rồi rót vào ly.

- Em làm anh ngạc nhiên với sinh nhật này đây...

- anh nói. - Anh thậm chí không biết phải chúc gì em bây giờ... Sáng hôm nay anh vẫn chưa nghĩ là nửa đêm sẽ ngồi ở bếp nhà em và uống sâm banh với em - anh cười.

- Em cũng không nghĩ. Em chắc là mình sẽ uống một mình. Chỉ có điều chắc là em sẽ không biết mở nút chai - tôi nhún vai.

- Thỉnh thoảng đàn ông cũng được việc đấy chứ? - anh nâng ly. - Karola... Chúc em hạnh phúc. Sức khỏe. Cho tất cả những người xung quanh em. Chúc cho những vấn đề của em sớm được giải quyết. Để cuối cùng thì em lại được thức dậy mỗi sáng như một cô gái mười tám vô tư. Để em không phải chạy, phải giải quyết, phải tức giận. Để em có thể sống. Sống một cách hồn nhiên.

Nước mắt tôi trào ra.

- Đừng khóc, cô bé.

Tôi đứng dậy để giấu nước mắt. Tôi không muốn mình mềm yếu. Tôi đứng quay lưng lại phía anh. Tôi nghe thấy tiếng ghế cọt kẹt. Một lát sau tôi cảm nhận được anh đứng sau lưng tôi. Rất gần. Anh chạm vào tôi bằng cơ thể mình. Tôi quay lại. Anh ôm chặt lấy tôi. Trong vòng tay anh, tôi thực sự cảm thấy an toàn. Đó không phải là một chàng trai nhẹ nhàng, yếu ớt mà tôi biết cho đến lúc này. Đó là một người đàn ông trưởng thành, mạnh mẽ. Chúng tôi đứng nép sát vào nhau. Filip vuốt ve tóc tôi, lưng tôi. Anh cao đến mức có thể hôn tóc tôi. Tôi cảm thấy môi anh lướt nhẹ lên tóc tôi. Anh đặt tôi ngồi lên mặt tủ bếp và giữ mặt tôi trong hai bàn tay mình. Trong khoảnh khắc, chúng tôi nhìn vào mắt nhau. Filip dường như do dự. Tôi hé môi một cách vô thức. Anh coi đó như một lời mời.

Môi anh chạm vào môi tôi, lúc đầu rất nhẹ, sau đó càng lúc càng

mạnh hơn, anh đứng giữa hai chân tôi. Anh phủ đầy những nụ hôn lên mặt tôi, cổ tôi. Hai bàn tay anh luồn dưới áo tôi. Tôi rên lên.

Tiếng rên ấy dứt anh ra khỏi cơn cuồng điên của những nụ hôn.

- Karola...

Tôi cài miệng anh bằng những nụ hôn. Hai tay anh lang thang trên lưng, trên bụng trần của tôi. Tôi luồn tay vào chiếc sơ mi mà mới cách đây không lâu tôi còn mặc nó. Người anh rất ấm, nhưng ngược lại với tôi, dưới làn da của anh có thể cảm thấy lớp cơ rắn chắc, căng lên mỗi khi anh chuyển động.

- Karola... Anh phải đi khỏi đây. - Anh đột ngột lùi ra xa tôi chừng một tầm tay với. - Anh phải đi khỏi đây, bởi nếu không chúng ta có thể sẽ làm điều gì đó mà cả hai sẽ phải hối hận. Điều mà em sẽ phải hối hận.

- Filip... Hãy ở lại...

- Karola. Anh không thể. Anh rất cần... rất cần em. Bản thân anh không hiểu được điều này, bởi nói chung nó thật vô nghĩa... Nhưng anh không muốn làm hỏng.

Tôi gật đầu. Tôi cũng cảm thấy như vậy. Nhưng tôi thích sự đam mê này của những nụ hôn và tôi muốn nhiều hơn, muốn tiếp tục, có một cái gì đó mà tôi chưa biết cứ lôi cuốn tôi, nó khiến cho hơi thở tôi gấp gáp và tay tôi run lên. Tôi nhảy từ mặt bếp xuống. Filip rót sâm banh cho chúng tôi. Anh đưa cho tôi một ly, còn ly kia anh uống cạn. Một lát sau anh lại rót tiếp cho mình.

Tôi đứng cạnh anh. Tôi có một nhu cầu thật đáng kinh ngạc, là muốn ôm anh. Tôi do dự một lúc.

- Lại đây, cô bé - anh cười.

Chúng tôi đứng người nép vào nhau, anh vuốt ve tóc tôi, rồi hôn.

Bằng tất cả con người mình, tôi cảm thấy rằng chỉ một lát nữa thôi, lại một cơn cuồng phong nữa của cảm xúc sẽ bùng nổ.

- Anh đi đây - anh thì thảo. - Mai anh đến. - Anh nắm tay tôi. - Và ngày kia. Và mỗi ngày khi em muốn. - Anh bước ra cửa.

Tôi cười. Tôi cảm nhận trong mình một sức mạnh kỳ lạ. Tôi thấy tự tin. Có lẽ như bất cứ một phụ nữ nào khi được một người đàn ông nhìn theo cách đó.

- Em sẽ chờ anh - tôi nói và nhón chân lên hôn môi anh. Lúc đầu chỉ nhẹ nhàng, sau đó mạnh dần lên, dữ dội dần lên. Anh giữ hai hông tôi và kéo tôi vào sát mình. Và lại như lúc nãy. Hai bàn tay anh dưới áo tôi, môi anh trên cổ tôi, rồi tay anh ôm chặt hông tôi để ngay sau đó vuốt ve ngực tôi như tình cờ. Các khối cơ của anh căng lên, anh nhìn tôi qua hàng mi khép hờ như thể không tin rằng lại giống như vừa nãy.

- Một tí nữa thôi và anh sẽ đi thật. - Anh cầm tay nắm cửa.

- Anh đừng đi. - Cổ tôi khô đi vì cái nóng đã ngự trị cơ thể chúng tôi.

- Mai anh đến. Cảm ơn. Cảm ơn vì tất cả.

Anh ra khỏi nhà, không ngoảnh lại. Tôi chạy ra chỗ cửa sổ. Khi đi hết sân, anh quay lại. Vẫy tay và gửi cho tôi nụ hôn gió.

Sinh nhật lần thứ mười tám. Tôi cảm thấy mọi chuyện sẽ được sắp xếp. Tôi không còn đơn độc nữa.

Hôm sau Filip lại đến, như đã hứa. Tôi đã kịp dậy và tắm tấp. Tôi mở cổng cho anh trong chiếc váy dệt kim ngắn. Tóc vẫn còn ướt, tôi vừa bỏ khăn tắm ra.

Đầu tiên tôi nhìn thấy hoa. Từ sau những bông hoa lộ ra nụ cười của Filip. Tay kia anh xách một túi nilon.

- Sinh nhật mà không có bánh là không tính. - Anh đặt gói quà lên bàn. Rút nển trong túi ra.

Anh không nhìn vào mắt tôi. Như thể sợ sẽ nhìn thấy trong đó dấu vết của những gì xảy ra tối hôm qua, mà đúng hơn là của đêm vừa qua.

- Mười tám bông hồng! - tôi ngạc nhiên reo lên.

- Và mười tám ngọn nến. - Chúc em những điều tốt lành nhất, cô bé. - Anh nắm lấy tay tôi. - Anh hy vọng là... - anh suy tư - những giây phút đầu tiên trong tuổi trưởng thành của em sẽ là khởi đầu cho một điều gì đó mới mẻ và tốt đẹp. Nửa đêm qua anh nghĩ về điều này. Rằng mặc dù em ít tuổi hơn em gái anh, và rằng hôm qua anh vẫn còn nói với em là việc nó có một chàng trai già nào đấy thật vô nghĩa...

- Xìììì - Tôi lấy tay che miệng anh. - Cái gì đến sẽ đến.

- Em có thấy tiếc vì tối qua không?

- Em tiếc vì anh đã về.

- Em thậm chí không hiểu được anh tiếc như thế nào đâu. Anh đi bộ về nhà. Sau đấy thì chạy. Anh có quá nhiều năng lượng tích tụ trong cơ thể...

Tôi cười.

- Hôm nay bà với Maika sẽ về. Anh không ở lại được đâu.

- Bình tĩnh, Karola, bình tĩnh. Còn nhiều thời gian mà. Em cắt bánh đi.

Ở bên cạnh anh đôi khi tôi cảm thấy mình như một cô bé. Và như thế thật thích. Trong những năm gần đây, tôi rất hay phải chịu

trách nhiệm về vô số vấn đề. Tôi luôn phải đấu tranh vì cái này, phải có được cái kia. Trong cuộc chiến ấy tôi chỉ có một mình. Maika quá nhỏ để có thể lôi nó vào cuộc, còn mẹ và bà Zosia thì tôi không muốn họ phải lo lắng. Giờ đây tôi có cảm giác như mình đã tìm được một người, mà người ấy sẽ nói với tôi rằng tôi đừng buồn phiền, rằng mỗi vấn đề chúng tôi đều có thể giải quyết được.

- Làm sao mà anh biết là em thích bánh cacao?

- Em đã từng nói như vậy mà. Hình như vào cái lần chúng mình ăn tối và ngủ trong ô tô ở Berlin. Em nhìn thấy dải Ngân Hà ở trên trời và em đã liên tưởng tới đồ ăn.

- Làm thế nào mà anh nhớ được hết mọi chuyện thế?

- Cả chuyện em bỏ chạy thế nào, anh cũng nhớ.

- Em sẽ không bỏ chạy nữa rồi.

- Em hứa chứ?

- Vâng. Mà anh chạy quá nhanh.

- Chính thế. Anh đuổi theo em mà.

- Anh sẽ không phải đuổi đâu.

Những gì xảy ra giữa tôi và Filip thật không thể tin được. Có thể ai đang yêu thì nói thế. Nó đến với chúng tôi như tiếng sấm giữa trời quang. Tôi sợ là sẽ không học thi tốt nghiệp được, nhưng không phải vậy. Tôi ngồi ở nhà anh. Anh viết, đọc, để trước mặt tôi những đồ ăn ngon lành, còn tôi thả nguồn cảm hứng cổ điển vào những tác phẩm của Zbigniew Herbert và những đề tài khác liên quan đến văn học. Filip là một ông thầy nghiêm khắc, thỉnh thoảng anh lại hỏi những câu hỏi ngẫu nhiên. Tôi ở lại qua đêm ở chỗ anh mấy lần.

Chúng tôi chỉ ôm nhau, vì anh bảo là với người chưa tốt nghiệp phổ thông thì anh sẽ không vượt quá giới hạn. Rồi anh xoay người và ngủ. Bà Zosia rất quý anh. Maika cũng vậy. Còn tôi? Tôi yêu anh như điên dại.

Tất nhiên là chúng tôi cùng đến chỗ bác Krzysztof Szulc. Nói chung, chúng tôi ở cùng nhau trong những lúc thời gian rảnh rỗi. Một lần chúng tôi cùng đến Warszawa để quan sát cô Ina, song tôi vẫn chưa thể quyết định gặp cô ấy. Còn với bác Krzysztof thì tôi hẹn gặp. Tôi không thể xin số điện thoại di động. Khi tôi đặt vấn đề muốn nói chuyện với ông thì chị thư ký cũng chặn lại. Tôi đành nói dối là hỏi về việc ly hôn và tôi hẹn với ông tại văn phòng ở Gdynia.

- Karola, hay là em thi vào luật thay vì kiến trúc? - Filip nhìn khắp nội thất phòng thư ký. - Em đúng là một mụ già thông minh, em sẽ xoay sở được.

- Như hiện tại thì em đi sang trái nhiều hơn. Vượt biên bất hợp pháp và những trò nghịch ngợm tương tự...

- Em chờ một lát nhé. Ông luật sư chậm một chút.

- Từ sau cánh cửa đồ sộ, chị thư ký cũng đồ sộ không kém ló người ra. Tuy nhiên, giọng nói của chị thanh tới mức tưởng như bị ai đó lồng tiếng bất thành - Ông luật sư đã kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại quan trọng và xin mời em... - chị nhìn tôi - Các em vào.

- Anh biết đấy - tôi thì thảo - có lẽ không mấy khi cả hai vợ chồng cùng đến luật sư trước khi ly hôn. Hay là em nhầm?

- Thế bố em ly hôn bao giờ?

- Em không biết chính xác. Bố chuyển đi hỏi Maika còn bé. Hai

người chắc phải làm chuyện này rất khéo - tôi trả lời. - Em không nhớ là đã có một sự xáo trộn nào, hay một chuyện gì, hay có người phụ trách nào đến nhà. Tất cả đều được tiến hành một cách nhẹ nhàng, kín đáo.

- Xin mời vào - Người đàn bà vĩ đại với giọng nói của một sinh linh bé nhỏ hé cửa trước mặt chúng tôi. Cả hai chúng tôi vào phòng luật sư. Ngồi bên bàn làm việc là một người đàn ông cao, mảnh khảnh, đeo kính. Có lẽ cũng trạc tuổi mẹ tôi.

- Xin chào. Krzysztof Szulc - bác ấy tự giới thiệu và bắt tay tôi rất chặt.

- Karolina Szafranek.

Ánh mắt của người đàn ông dừng lại nơi tôi trong khoảnh khắc.

- Con gái của Patrycja?

Tôi gật đầu. Người đàn ông mỉm cười.

- Xin chào. Krzysztof Szulc - người đàn ông chào Filip.

- Filip Zabłocki.

- Nhưng bác thấy có điều gì đó ở đây không được khớp. Ở đây viết là một vụ ly hôn mới - bác ấy nhíu mày, nhìn sổ ghi chép.

- Đúng, đúng đấy ạ - tôi thú nhận. - Cháu có nói dối một chút để có thể vào được đây ạ - tôi nhún vai. - Đây giống như một điều thần kỳ.

- Đúng, bác biết. Cô Arleta là người không bao giờ nhân nhượng. Nhưng... Với mẹ cháu bác vừa liên hệ tuần trước cơ mà. Có chuyện gì xảy ra hay sao mà cháu đến đây?

- Mẹ cháu để lại một danh sách. Trong đó có mấy người. Trong số đó có bác. Mẹ cháu bảo là bác sẽ giúp chúng cháu về mọi chuyện và sẽ giải thích nhiều điều.

- Hừm - ông luật sư cau mặt lại. - Bác đã không biết là sẽ có một lúc nào đó phải quay lại những đề tài này... Đúng thật. Gần đây Patrycja nói chuyện nhiều với bác. Bà ấy muốn ly hôn.

- Ly hôn? Tôi ngạc nhiên nhắc lại. - Sao lại thế được ạ? Với ai ạ? Krzysztof sững sờ nhìn tôi.

- Chờ chút - Krzysztof lấy từ trên tủ xuống một chiếc cặp tài liệu màu xanh dương có dòng chữ "PATI" - Piotr Szafranek.

- Bố cháu? - tôi càng ngạc nhiên hơn. - Nhưng... bố mẹ cháu đã ly hôn lâu rồi cơ mà!

- Rất tiếc là không phải. Bố cháu bỏ đi theo kiểu không để lại dấu vết. Chúng tôi đã đưa đơn ly hôn, nhưng rất tiếc, đây là một trường hợp rất khó. Chúng tôi không biết chỗ ở của bố cháu, thậm chí chúng tôi đã tìm cả trong các nhà tù. Đây là thủ tục pháp lý chuẩn. Sau đấy chúng tôi đã nộp đơn xin đề xuất người quản lý. Tất nhiên là gia đình không đồng ý, vậy là họ chỉ định một người quản lý thuộc tòa án. Mẹ cháu đã cung cấp lời khai trong bệnh viện, do đó mẹ cháu không thể có mặt tại phiên tòa, nhưng chúng tôi cũng biết rằng những stress như thế này là cấm kỵ đối với sức khỏe của bà ấy. Mọi chuyện tiến triển hơi chậm...

- Cháu đã tìm thấy bố - tôi nói. - Bây giờ bố cháu tên là Peter Herb, sống ở Berlin. Bố cháu có... vợ và con. Hay đấy không phải là vợ của bố cháu? - tôi nhún vai.

- Chắc là ông ấy đang có mối quan hệ không chính thức. Một khi chúng ta có địa chỉ và họ tên mới của ông ấy thì sẽ làm sáng tỏ được nhiều vấn đề. Mẹ cháu còn nói chuyện với bác về một số vấn đề khác nữa. - Bác ấy ra cái cặp nữa. - Một trong số đó là di chúc. Được làm ở phòng công chứng. Bố cháu không được hưởng thừa

kế. Thực ra thì đằng nào căn hộ cũng là của bà ấy, vì được mua trước khi cưới. Bác hy vọng là bố cháu sẽ đủ giàu để không gây khó dễ gì.

- Chắc là không - tôi thờ dài. - Cháu bây giờ không hiểu bố cháu nữa. Nhưng có lẽ chưa bao giờ bố cháu coi trọng chuyện tiền bạc.

- Vấn đề tiếp theo mà mẹ cháu trao đổi với bác, đó là bác sẽ làm tất cả để cháu được quyền chăm sóc Maika khi mẹ cháu không còn nữa. Tất nhiên việc này còn phải tùy thuộc vào quyết định của gia đình, nhưng đây là vấn đề dễ thắng nhất.

- Ôi Chúa ơi. Tất cả chuyện này nghe mới khủng khiếp làm sao. Tại sao em lại nghĩ rằng bố mẹ em đã ly hôn? - tôi nhìn Filip, trong lòng đầy bức tức.

- Thế em đã bao giờ hỏi về chuyện này chưa?

- Chưa. Với em đây là chuyện đương nhiên.

- Cháu có thể cho bác địa chỉ của bố được không? - luật sư Szulc xen vào.

Tôi gật đầu.

- Gustav MüllerStrasse 16. Berlin. Địa chỉ là một, chỉ có họ tên là thay đổi. Bây giờ bố cháu tên là Peter Herb.

- Ờ rõ rồi. Herb, là ziolo... là thảo mộc. Cháu có nói chuyện với ông ấy không? - bác Szulc hỏi. - Bác xin lỗi vì gọi cháu là cháu, nhưng bác quen biết với Patrycja đã lâu lắm rồi. Bác hy vọng là cháu không có gì phản đối.

- Không ạ. Tất nhiên là không ạ.

- Bác đi học cùng với bà ấy... - ông trầm ngâm. - Cả bố cháu bác cũng biết...

- Thế tại sao việc ly hôn của bố mẹ cháu chưa bao giờ đi đến kết

quả?

- Vấn đề khá phức tạp, nhưng bố cháu không nhận được giấy triệu tập của tòa. Họ triệu tập để lấy lời khai đúng vào hôm mẹ cháu đi bệnh viện. Chỉ mình bác có mặt. Vụ việc bị hoãn lại. Lần tiếp theo thì mẹ cháu có mặt, nhưng không có Piotr. Tòa quyết định gọi người làm chứng. Patrycja đã cảm thấy khá hơn trong một thời gian, nhưng sau đấy lại bệnh viện. Có lẽ bác và mẹ cháu có phần nào buông xuôi. Có thể không cần thiết. Bác biết là với mẹ cháu việc này rất quan trọng... Bác có phần chưa được sẵn sàng cho cuộc gặp gỡ với các cháu, bác xin lỗi. Nếu như bác biết trước thì sẽ khác hơn - bác ấy cầm những tấm các để trên bàn. Một cái đưa cho tôi, một cái cho Filip. - Chúng ta hẹn nhau vào... - bác nhìn lịch. - Có thể vào thứ Ba, lúc mười bảy giờ?

Tôi đồng ý.

- Bác rất mong mẹ cháu khỏe... - bác tư lự. - Đã có thời mẹ cháu đặc biệt gần gũi với bác. - Bác ngẩng đầu lên và lại là con người của công việc. - Nhưng đó là thời xa xưa rồi - bác cười. - Bác xin lỗi, bác có khách đang chờ. - Tôi thấy là bác còn muốn nói chuyện với chúng tôi một lúc nữa, song chị Arletta đã nhìn vào trong.

- Tạm biệt bác ạ - tôi đứng dậy.

Chúng tôi còn đến chỗ bác ấy mấy lần nữa. Đó là một người rất nghiêm chỉnh. Hơi khô khan một chút, có thể hơi lạnh lùng, có thể là nghiêm khắc. Tôi có cảm tưởng như mình nói chuyện với bác sĩ House, người bỗng dưng đổi nghề. Tôi còn đi Warszawa mấy lần nữa với Filip, thỉnh thoảng ở lại đó lâu hơn. Đó là những khúc nhạc

đêm tuyệt vời trong những ngày tháng buồn. Học, bệnh viện, Filip.

Khi mẹ được về nhà, Filip đến nhà tôi. Mẹ thích anh ấy lắm. Nhưng khó mà không thích anh ấy. Tôi thực sự đang yêu và sẵn sàng làm tất cả vì anh ấy.

- Nhưng em sẽ ngoan chứ? - anh hỏi ngay sau khi gợi ý một chuyến đi cuối tuần đến Warszawa.

- Em không hứa đâu - tôi cười.

- Karola - Anh đặt tôi lên đùi anh. - Em có biết không xứng đôi vừa lứa là cái gì không? - anh hỏi vẻ nghiêm nghị.

- Vâng...

- Đây em thấy không? Anh không thể ngủ với một cô gái chưa tốt nghiệp phổ thông!

Tôi lắc đầu.

- Anh biết là nếu như em rất muốn, thì anh có thể thay đổi nguyên tắc của mình trong mấy phút?

- Anh biết. Chính vì vậy mà anh đề nghị em - đừng làm điều ấy.

- Em hy vọng là mình sẽ không buộc phải có học vị tiến sĩ?

Anh cười và lắc đầu.

- Tốt nghiệp phổ thông là đủ rồi - anh vừa lầu bầu vừa hôn lên cổ tôi.

- Anh có biết là em sẽ làm gì cho anh sau khi tốt nghiệp phổ thông không? - tôi giữ mặt anh và nhìn sâu vào mắt anh.

- Anh biết. Và anh không thể chờ được đâu.

Buổi tối hôm ấy ở Warszawa thật đặc biệt. Chúng tôi có một đêm

tuyệt vời cùng nhau. Chúng tôi ngủ chung một giường, chúng tôi hôn nhau, nhưng tất nhiên là Filip không cho phép hơn thế.

- Hay là anh có vấn đề gì? - có lúc tôi nói đùa.

- Có lẽ thế - anh cười.

Chúng tôi nằm khỏa thân, nép sát vào nhau.

- Nhưng em cảm thấy mọi cái đều ổn - tôi cười.

- Đơn giản là... Filip vuốt ve tóc tôi, má tôi, vai tôi. - Đơn giản là anh yêu em.

Anh đã nói điều mà tôi chờ đợi lâu rồi.

- Filip...

Anh nhìn tôi sợ hãi, rằng có thể bỗng dưng tôi lại nói một điều gì đó hoàn toàn khác.

- Em cũng yêu anh. Và em cảm ơn vì có anh.

Tôi gần như nghe thấy tiếng tảng đá rơi khỏi ngực anh.

Anh bắt đầu hôn cả người tôi. Đêm hôm ấy tôi còn được nghe “anh yêu em” thêm nhiều lần nữa. Đó có lẽ là một trong những khoảnh khắc đẹp nhất của cuộc đời tôi. Nhưng tôi hy vọng rằng sẽ còn nhiều khoảnh khắc như vậy ở phía trước. Khi đó tôi rất tin vào điều này.

- Anh phải nói với em điều này - một hôm tự nhiên Filip thú nhận.

- Em sẽ giết anh.

Tôi hoảng sợ nhìn anh. Anh đã làm gì chẳng?

- Vậy sao?

- Anh đã đến chỗ ông ấy - anh nói.

Hồi ấy tôi đang ôn thi môn toán. Tôi ngồi với môn toán mà ngày hôm ấy nó chẳng chịu chui vào đầu tôi.

- Ông nào?

- Bố em.

- Filip!

- Em biết đấy, anh đến Berlin. Và đơn giản là anh nghĩ mình phải làm điều này.

- Và sao? Anh nói chuyện với bố em chứ? - lúc ấy toán bỗng chẳng còn quan trọng gì nữa.

- Anh đã nói.

- Và thế nào?

- Anh kể cho bố em tất cả. Anh kể về gia đình em, về mẹ em. Bố em sẽ về đây.

- Bao giờ?

- Bây giờ bố em đang có một hợp đồng hai tháng.

Ông phải có mặt ở đó.

- Làm sao để đừng quá muộn...

Tôi phân vân, một khi bố đã không liên hệ với chúng tôi trong suốt ngàn ấy thời gian, thì việc bố về đây bây giờ hay sau mấy tháng nữa, liệu có thay đổi được gì trong cuộc sống của chúng tôi? Có lẽ chẳng gì hết.

Gdańsk, 27 tháng tám, bệnh viện.

Mẹ còn rất nhiều điều phải viết cho các con... Tiếc là tình hình mỗi lúc một xấu hơn. Mẹ hết sức rồi. Cô Ina sẽ nói với

các con. Có thể bố sẽ nói với các con. Không phụ thuộc vào bất cứ điều gì, các con hay nhớ rằng mẹ sẽ mãi mãi yêu các con. Và mẹ thực sự tin rằng ở bên kia có một CÁI GÌ ĐÓ. Và mẹ sẽ có thể về thăm các con. Cho dù chỉ là trong giấc mơ. Và mẹ sẽ mãi mãi nhớ cái trán của Karola nhăn nhăn khi học bài, và Maika đã xúc động như thế nào khi đọc thơ trong một buổi biểu diễn ở trường mẫu giáo. Nếu mẹ không nhớ những điều này, thì nơi đó không phải là Trời nữa.

Cô Ina say sưa nghe tôi kể chuyện.

- Vậy là cháu đã có tất cả những người trong danh sách - tôi nói.
- Bố, bác Krzysztof, bà Zosia và bây giờ là cô. - Karola, cô sẽ giúp các cháu trong mọi chuyện mà các cháu cần. Tiếc là cô không được biết từ trước... Nhưng một khi cháu đã đọc cái file ấy thì, mẹ cháu mất bao giờ? - Cô Ina hỏi tôi, nước mắt lưng tròng.

- Cô nói gì thế? Mẹ cháu không mất! - tôi kêu lên.

- Cháu có nói là mẹ cháu mất chưa nhỉ? Cháu chỉ đọc những bức thư thôi mà!

- Ôi, Giê-su-ma... - nhìn cô Ina giống như vừa bị giội một gáo nước lạnh. Toàn thân cô run lên. - Patrycja còn sống... Karola... Vậy cô có thể giúp gì cho cháu?

- Hình như đã tìm được người hiến tủy.

- Thế thì tuyệt vời!

- Nhưng lại không phải. Hình như đã làm xét nghiệm và tất cả đều thích hợp... Nhưng việc đó đã diễn ra quá lâu. Cháu sợ là người ấy đã rút lui.

- Rút lui là thế nào? Cháu có biết chắc không?

- Cháu không biết. Nhưng đã diễn ra quá lâu. Lẽ ra họ đã phải thực hiện ghép, nhưng họ lại chờ. Chắc hẳn phải có lý do gì đấy. Cô phải tìm người ghép và làm tất cả để người ấy quyết định.

Phần 2

Chương một

Hôm qua chúng ta vẫn như thế

Chỉ cần một cử chỉ nhỏ thôi, chỉ cần một cử chỉ (Hôm qua vẫn giống y như thế)

Và mọi thứ đều có ý nghĩa Hôm qua chúng ta vẫn như thế

Và hôm nay như thể giấc mơ kết thúc rồi (Hôm qua vẫn giống y như thế)

Và tất cả những điều đó đang ở đâu

UNIVERSE, “*Chúng ta đã như thế*”

Grażyna

Am thanh vô tội của hộp thư đến mang theo một thông tin quan trọng. Tất nhiên là tôi nghĩ rằng lại quảng cáo của một trung tâm làm đẹp nào đấy, hoặc là một chuyến đi cho hai người đến một SPA lãng mạn nằm ven hồ, là điều mà nói chung là tôi không thích. Song lần này không phải thế.

Kính gửi bà Grażyna,

Cách đây một thời gian bà có đăng ký hiến tủy ở Quỹ Urszula Jaworska. Ngày hôm nay chúng tôi nhận được câu hỏi về bà, với tư cách một người hiến tế bào gốc cho một bệnh nhân cụ thể. Vậy chúng tôi rất mong bà liên hệ gấp qua điện thoại với Quỹ.

Nếu bà đồng ý với thủ tục lấy tế bào gốc thì sẽ cần phải lấy máu để kiểm tra những tính chất tương thích về gen với bệnh nhân. Thông tin về vấn đề này chúng tôi gửi trong tài liệu đính kèm.

Tôi ngòai trước máy tính mà không tin hết vào những gì mình vừa đọc. Tôi kiểm tra người gửi. Khớp. Người của Quỹ.

Nhưng ý nghĩ cứ săn đuổi nhau.

Đã từ lâu rồi tôi quên là mình từng đăng ký vào Quỹ. Đó chỉ là một hành động mang tính tượng trưng. Một hành động rất quan trọng đối với tôi và với Tomek. Biểu tượng của tình yêu vĩnh cửu,

của sự chung thủy, sự liên kết với nhau cho đến trọn đời. Chúng tôi còn trẻ. Hình như mới ở tuổi hai mươi và thế giới đang rộng mở trước mặt, và chúng tôi đến với thế giới với tất cả nhiệt thành. Tomek cầu hôn tôi. Anh không có tiền mua nhẫn. Hồi ấy cả hai chúng tôi đều là sinh viên và phải tính từng xu. Song chúng tôi lại rất muốn cho tất cả mọi người thấy rằng, điều vừa xảy ra là vô cùng đặc biệt và rằng việc đính hôn của chúng tôi quan trọng đối với thế giới đến mức, nó có thể cứu được cả mạng sống của một ai đó. Và chúng tôi quyết định ghi tên vào danh sách những người hiến tủy. Bây giờ thì rất nhiều bạn trẻ làm như thế, nhưng hồi xưa thì khác hẳn. Không mấy người quyết định làm việc này và chúng tôi nghĩ rằng điều đó thực sự là phi thường. Hồi ấy phải lấy máu, còn bây giờ chỉ cần lấy miếng gạc lau miệng rồi cho vào chiếc túi nhỏ, gửi đến địa chỉ của quỹ là đủ. Tôi còn nhớ chúng tôi đã tự hào như thế nào. Rằng mọi cái thật lý tưởng. Tình yêu lý tưởng, việc cầu hôn mang tính tượng trưng. Chúng tôi cảm thấy mình là người tốt. Nói đúng ra là anh hùng. Bởi chẳng phải mũi kim ấy có thể là khởi đầu cho việc cứu sống một ai đó sao!

Bây giờ thì tôi hiểu rằng chúng tôi làm điều đó là dưới tác động của một xung động. Tôi không thể nói rằng đó là một quyết định được suy nghĩ thấu đáo. Đó là thoáng qua. Có thể nghe thật tàn nhẫn, nhưng đó là do CHÚNG TÔI muốn có cảm xúc đẹp. Còn nghĩ về những người mà có thể đến một lúc nào đó cần đến chúng tôi thì không nhiều lắm. Chúng tôi nắm tay nhau. Có thể khi đó chúng tôi tưởng rằng tình huynh đệ máu mủ chính là như thế? Có thể đó là chữ ký riêng của chúng tôi cho việc “chia ngọt sẻ bùi”, trước khi làm đám cưới? Đó là năm thứ nhất đại học. Tomek học quản trị, còn tôi, không đổ vào tin học của đại học tổng hợp tôi đã nhảy sang toán.

Bây giờ tôi hơi ân hận vì sau một năm tôi đã không thi lại lần nữa. Nhưng lúc đó con người ta nghĩ rằng một năm là quãng thời gian dài và thật phí phạm những tháng ngày ngồi bên bàn làm việc và ở trường. Phí những bài kiểm tra và bài thi đã qua được. Vậy là tôi học toán. Với lại hết năm thứ nhất thì Tomek cầu hôn tôi. Tôi còn nhớ chúng tôi đã đi ra bãi biển như thế nào, chúng tôi ngồi trên cát, tay cầm bia, còn Tomek hỏi một rất đơn giản:

- Hay là... Hay là chúng mình cưới nhau?

Tôi nhớ lại gương mặt trẻ con của anh lúc ấy. Bây giờ, khi nhìn đàn ông trước một cô gái hai mươi, tôi thấy họ cũng non nớt như vậy. Khi ấy tôi tưởng những lời nói của anh thật thông minh và chín chắn.

Mẹ anh tất bật với đám cưới, còn bố mẹ tôi thì quá hạnh phúc. Tôi xuất thân từ một làng nhỏ gần Bytow. Theo những người hàng xóm của chúng tôi thì phụ nữ hai mươi tuổi như tôi là phải con bé con bông rồi. Bố mẹ tôi thực sự hy vọng là học xong, tôi sẽ rời Gdańsk và cùng với Tomek về tiếp nhận nông trại của họ. Bởi bố mẹ đã không còn đủ sức làm nữa. Và tốt nhất là tôi sẽ sinh con để cái. Tiếp nữa. Ít nhất là ba đứa.

Song nói chung, chúng tôi không nghĩ đến làng quê. Chúng tôi đã sớm chuyển về quê của Tomek ở Kościerzyna, mặc dù việc sống chung với mẹ chồng chẳng thích hợp với tôi chút nào. Tính bà không xấu và đến giờ vẫn không phải như vậy. Nhưng có một số vấn đề không thể nào thuyết phục nổi bà.

Đám cưới được tổ chức nhanh gọn, bởi đơn giản chúng tôi biết rằng chúng tôi muốn cùng nhau đi suốt cuộc đời, vậy nên chúng tôi có cái để chờ đợi. Chúng tôi muốn sống cùng nhau. Vào thời kỳ đó - cách đây đã hơn chục năm rồi - không có chuyện chưa cưới mà

sống cùng phòng trong ký túc xá. Có phòng cho vợ chồng, do đó cần phải là vợ và chồng.

Bên phía nhà tôi đám cưới được tổ chức tại nhà tôi ở quê, ngay ngoài sân. Chúng tôi thuê bạt. Dàn nhạc chơi disco-polo. Lạ nhất là mọi người ai cũng vui hết mình. Đó có lẽ là cuộc vui thích nhất mà tôi từng tham dự. Sau đấy mấy năm, khi tôi và Tomek xem bộ phim nổi tiếng “*Đám cưới*”, chúng tôi có cảm tưởng như đang xem phần quay lại tiệc cưới của mình.

- Em biết không? - Tomek nói - Nếu mà xem phim này trước đám cưới của chúng mình, thì không bao giờ anh để em làm đám cưới ở quê - anh cười. - Vì khi xem phim này một cách tỉnh táo, thì của chúng mình cũng phải giống như thế.

Khi chúng tôi xem phim này, tôi đang mang thai một em bé trong số những đứa con của tôi, vì lúc tôi chuẩn bị gối cho anh, anh giữ tay tôi mà nói rằng chắc chắn không bao giờ anh đánh phụ nữ mang thai. Kỳ lạ làm sao khi tôi nhớ một số cảnh trong cuộc sống của chúng như những tấm ảnh vậy.

Cyk

Phòng khám và Tomek tươi cười quay đầu ngược với phía cô hộ lý đang lấy máu cho anh.

Xạch.

Lễ tung mạng. Tôi tung mạng về phía người con gái chưa chồng lớn tuổi nhất. Dì tôi. Khi đó dì sáu mươi tuổi. Hai năm sau thì tôi được vui chơi trong đám cưới của dì.

Xạch.

Cuộc chiến đấu trên những chiếc gối và Tomek nói rằng không đánh phụ nữ mang thai.

Xạch.

Khuôn mặt của bác sĩ đang xoay đầu. Nhưng đây đã là bức hình cuối cùng.

Giống như thể tôi đang xem một cuốn album cũ. Tôi cười. Cũng hay khi một số kỷ niệm sống động đến thế. Như thể những sự kiện ấy vừa mới xảy ra hôm qua.

Sau đấy chúng tôi chuyển hết ký túc xá này đến ký túc xá khác. Cái thì sửa chữa, cái thì lại có chuyện gì đó. Gần như học kỳ nào chúng tôi cũng chuyển nhà. Cuối cùng chúng tôi phát chán vì cái sự chuyển nhà đó. Tomek viết luận văn trên máy vi tính, còn tôi làm thêm ở các cửa hàng, khuyến mại sữa chua và các loại xúc xích. Chúng tôi có học bổng, thế nên chúng tôi quyết định đi thuê nhà. Ngay vào năm thứ năm, Tomek đã bắt đầu đi tìm việc. Chúng tôi quyết định sẽ ở lại Gdańsk. Tôi đã quá chán ở quê, nơi mà ai cũng biết ai và biết mọi chuyện của người khác, cả thị trấn cũng vậy, nơi chẳng có chuyện gì xảy ra, còn chuyện ai đó sẩy chân ngã ngoài phố thì thuộc loại tin giật gân cực kỳ.

Tomek tìm được việc rất nhanh. Thậm chí anh còn chưa thực sự tìm. Có thể chúng tôi đã sai lầm khi không chịu chờ thêm chút nữa? Có thể nếu Tomek tìm được việc ở chỗ khác thì đã không dẫn tới tất cả những chuyện này? Tôi sẽ không còn bao giờ biết được điều đó. Mặc dù đôi khi tôi muốn biết, có thể làm gì để phòng ngừa được một số vấn đề...

Bức ảnh tiếp theo trong đầu tôi. Tomek tươi cười trở về nhà. Đó hình như là lần cãi nhau đầu tiên của chúng tôi. Đến mức suýt nữa tôi đã nói cái câu rất đần bà mà đàn ông rất ghét “em đã nói rồi mà.”

- Có lẽ anh sẽ nhận công việc này. Họ phải gọi điện.

- Được rồi, nhưng anh nói đi, đó là việc gì?

- Một công ty đồ nhựa. Nói ngắn gọn là như vậy. Họ làm vỏ hộp. Ngoài ra về mặt vốn nó còn liên kết với nhiều công ty khác nữa, cho nên con đường thăng tiến là khá rõ. Nếu làm tốt ở vị trí này, anh sẽ nhảy sang vị trí khác. Điều đó là có thể vì công ty liên tục phát triển mà.

- Cũng hơi chán nhỉ?

- Có lẽ là không. Đầu tiên, anh sẽ làm công việc tìm kiếm khách hàng. Sau đó chúng ta sẽ chờ xem.

- Đại diện kinh doanh?

- Không hẳn thế. Họ sẽ cho mình danh sách các khách hàng tiềm năng. Mình chỉ cần quan tâm tới họ.

- Có hay phải đi không?

- Chắc cũng có - anh nhìn mặt. - Nhưng chúng ta lo được. - Anh chưa nói với em việc quan trọng nhất.

Tôi nhìn anh dò hỏi.

- Em thử đoán xem, công ty có trụ sở ở đâu - anh thì thảo với nụ cười láu lỉnh.

Tôi không thể nhớ được trong bán kính năm kilomet tính từ chỗ chúng tôi ở lại có một công ty kinh doanh đồ nhựa nào. Hay là ở nước ngoài? Nhưng chúng tôi có nói chuyện về đi nước ngoài đâu, vậy thì hẳn Tomek sẽ không hài lòng đến như vậy. Hay là đúng thế?

- Anh? Đức? - tôi hỏi.

- Không - anh nhìn tôi ngạc nhiên. - Đây là công ty Ba Lan. Em hãy hình dung xem, Grażka, là ở Kościerzyn. Có thể không phải ở trung tâm, nhưng ở chỗ đi đến...

Tôi không nghe tiếp nữa. Kościerzyn nào? Chẳng phải chúng tôi

đã hứa là sẽ ở lại Gdańsk sao!

- Tomek... Nhưng chúng ta đã thống nhất là tìm việc ở đây cơ mà.

- Em không vui à? - anh ngạc nhiên hỏi.

- Em chưa có gì để vui cả - tôi trả lời. Tôi biết là mình sẽ ngày ngày thiết tha cầu nguyện để anh không nhận được việc làm ấy.

- Việc này anh đã nắm trong tay rồi. Lương không tồi...

- Bao nhiêu?

- Khởi điểm là hai ngàn. Sau thử việc sẽ là hai ngàn ba trăm.

Vào thời điểm ấy thì đây là một khoản tiền lớn. Tôi mềm lòng.

- Nhưng mình đã nói là sẽ ở lại Gdańsk... - tôi cố chiến đấu cho ước mơ của mình.

- Grażka. Em biết tìm việc ở Gdańsk như thế nào rồi đấy. Mà ở đằng kia mình sẽ thuê nhà rẻ hơn...

Tôi cười. Chỉ ít cũng có cái gì đó. Anh không có ý định ở cùng với mẹ chồng tôi.

- Anh không muốn ở cùng với mẹ à? - tôi muốn chắc chắn.

- Không, em sao thế. Anh đã không ở với mẹ lâu rồi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên tôi có cảm giác là mọi chuyện tiến triển khá dễ dàng. Tomek đã lừa dối tôi. Rất lâu. Tất nhiên là anh nhận công việc ấy, tôi tốt nghiệp đại học, cho nên vẫn sống ở Gdańsk, còn anh trở về căn phòng độc thân của mình trong ngôi nhà của mẹ. Tôi về đây vào cuối tuần, bởi ngồi ở ngoại thành thì vẫn tốt hơn trong thành phố. Trong căn phòng ấy, tôi không có chỗ của mình. Ở đó chỗ nào cũng là những tấm áp phích với những thanh niên tóc dài đang búng guitare, tường thì sơn màu tím than, trên đó là hệ mặt trời do Tomek vẽ từ mười năm trước đây. Đó là

phòng đàn ông. Đúng hơn là con trai. Tôi không muốn xây đắp cuộc hôn nhân của mình trong phòng một cậu thiếu niên và trong ngôi nhà của mẹ chồng. Tôi muốn mình phải là nữ hoàng trong lâu đài của mình.

Tôi dính bầu từ trước khi tốt nghiệp. Tôi rất bực Tomek vì đã kể chuyện này với mẹ khi không có tôi. Thậm chí không được sự đồng ý của tôi.

- Hai đứa chuyển sang phòng khách - mẹ tuyên bố. - Phòng của Tomek trước đây sẽ là phòng cho em bé. Mọi người đã chọn sơn rồi.

Tôi bực vô cùng. Tomek thậm chí còn không nhìn tôi.

- “Mọi người đã chọn” có nghĩa là những ai ạ? - tôi hỏi.

- Ờ, thì là mẹ với thằng Tomek - mẹ chồng tôi trả lời. Chồng tôi thì như thể quên mất cái lưỡi trong miệng.

- Tomek - tôi dài giọng qua kẽ răng. - Anh đi ra đây, chúng ta nói chuyện.

- Có gì không phải à, Grażynka? - mẹ hỏi. - Nếu con không thích màu sơn ấy thì chúng ta đi mua sơn khác. Khi đó chúng tôi ra ngoài đi dạo, tôi thực sự rất tức giận.

- Anh đã hứa với em là chúng mình sẽ ở riêng. Anh đã hứa là chúng mình sẽ thuê nhà riêng. Thế mà anh với mẹ anh bàn nhau về màu sơn tường trong phòng con của chúng ta. Đây là con của ai? Của chúng ta hay của mẹ anh? - tôi đứng giữa phố, rít lên.

- Grażka...

- Grażka cái gì? Grażka cái gì? Em muốn có nhà riêng. Muốn sống chỉ với anh thôi. Nếu không được thế thì anh về Gdańsk với em, cũng không con cái gì hết, vì ở trong nhà của mẹ anh, chúng ta

cũng sẽ không làm tình làm tiếc gì hết, cửa hồng hết rồi còn đâu. Em thực sự muốn cuối cùng thì các buổi tối cũng được ở riêng một mình với anh!

- Nhưng mẹ sẽ giúp...

- Tất nhiên là mẹ sẽ giúp. Mẹ sẽ nấu nướng, sẽ giặt tất và quần áo. Nhưng anh có hiểu rằng cuộc sống của người trưởng thành không chỉ là những việc đó không? Không chỉ là có ai đó giặt tất cho anh. Cần phải tự mình làm. Là anh phải dậy và thay tã cho con. Hoặc là em. Nhưng không phải là mẹ anh, người lúc nào cũng lo hết cho anh mọi thứ!

Cho tới lúc ấy, tôi có cảm tưởng là Tomek hoàn toàn không hiểu điều đó.

Chúng tôi nói chuyện mấy tiếng, cuối cùng thì anh cũng công nhận là tôi có lý. Chúng tôi đã mua căn hộ này. Thực ra thì là bố mẹ mua cho chúng tôi. Chật nhưng là của mình. Tất nhiên là ở Kościerzyna. Vì Tomek làm ở đấy. Còn tôi? Tôi đang mang thai, vậy thì tôi có thể ở đâu cũng được.

Bảo vệ tốt nghiệp xong, chúng tôi gói ghém ngay đồ đạc trong căn hộ ở Gdańsk. Xong, chúng tôi đứng trong căn hộ trống trơn và nhớ lại những khoảnh khắc đẹp nhất của hai đứa ở đấy. Tôi mơ ước đến một khi nào đó chúng sẽ trở lại. Ở Kościerzyna chúng tôi mua một căn hộ đủ gần mẹ để có thể về thăm bà bất cứ lúc nào, nhưng cũng đủ xa để không thể nhòm sang cửa sổ nhà nhau. Cuối cùng thì tôi cũng cảm thấy đang ở trong nhà của mình. Marta ra đời, mẹ chồng thực sự giúp chúng tôi rất nhiều. Khi con gái lên một, tôi bắt đầu đi làm. Tôi dạy toán trong một trường tiểu học địa phương. Tomek thăng tiến trong công việc. Sáng sáng tôi đưa Marta sang bà. Sau đấy tôi có thai đứa thứ hai. Rất vất vả. Tôi phải nằm hầu

như liên tục. Tôi chuyển sang bà nội. Và tôi với Marta lại hạ cánh xuống căn phòng có tường màu tím than với hệ mặt trời... Tất nhiên là Tomek đến thăm chúng tôi. Hầu như là hàng ngày. Hầu như là vì anh làm việc ngày một nhiều hơn. Anh trở thành phó chủ tịch hội đồng quản trị. Đó đúng là một sự thăng tiến ngoạn mục. Chưa đầy ba mươi tuổi mà đã có được vị trí như vậy trong một công ty có hơn trăm nhân viên - đó là một thử thách. Anh ngồi hàng giờ ở cơ quan trước các bảng biểu, cố bao quát mọi việc. Anh lo lắng cho tất cả. Cả công việc, cả tôi. Anh không nói với tôi nhiều chuyện vì không muốn tôi bực bội.

Có lẽ anh kể với mẹ nhiều hơn. Tôi rất ghen vì điều ấy. Hai người cùng với Marta ngồi trong bếp, nướng bánh và to nhỏ chuyện trò. Tôi chỉ nghe câu được câu chăng, không thể hiểu được nội dung. Nào là chất thải, tái chế, rồi ô nhiễm. Mẹ chồng tôi an ủi, còn anh... Anh bắt đầu hút thuốc. Đã có thời chúng tôi hút thuốc, hồi vẫn còn là sinh viên, nhưng không thường xuyên. Bây giờ, mỗi khi anh đến chỗ tôi là tôi ngửi thấy mùi khói thuốc mặc dù anh đã nhai kẹo cao su.

- Anh hút thuốc - một ngày nọ, tôi nói.

- À... anh gặp chiến hữu. Cậu ấy mời - anh thanh minh, chẳng khác gì một đứa trẻ con bị mẹ bắt gặp với điếu thuốc trong tay.

- Tomek - Tôi nhìn anh với ánh mắt của kẻ đã biết hết - Anh không phải giấu em, chỉ cần anh nói, để làm gì?

Ông xã tôi nhún vai.

- Anh bực bội vì cái gì? Vì công việc? Vì em? - tôi bắn khoả thành tiếng. - Anh xem này, đã là tuần thứ ba mươi hai rồi đấy. Có thể yên tâm rồi. Nếu như bây giờ có sinh thì cũng sẽ ổn thôi.

- Và sẽ như thế - anh nói một cách quả quyết.
- Tất nhiên là thế - tôi khẳng định. - Nếu vậy thì anh có khó khăn trong công việc à?
- Có thể một chút - anh cười. - Nhưng là ai nếu không phải là anh?
- Anh kể với em chứ? - tôi hỏi.
- Anh sẽ kể. Nhưng bây giờ anh phải đi đây. Anh đã hứa với Marta là cùng với con ra ngoài sân chơi.

Tôi có cảm tưởng như đây chỉ là cái cớ. Anh không muốn nói chuyện với tôi về những khó khăn. Chắc chắn là để tôi không lo lắng. Anh sợ là nếu tôi bực bội, Staś sẽ sinh non và khi đó sẽ càng khó khăn cho chúng tôi. Về nguyên tắc, chúng tôi không nhắc lại câu chuyện nữa. Staś sinh đủ tháng, cân nặng xấp xỉ bốn ki lô. Tự tôi không biết làm thế nào mà mình để được, nhưng tôi đã làm. Tất nhiên là chúng tôi cùng sinh em bé, còn cả hai bà thì không rời điện thoại liên lạc với ông xã tôi để có thể từng phút biết được diễn biến tình hình.

Staś chào đời vào một buổi sớm mai đẹp trời. Khỏe mạnh, không gặp vấn đề gì. Tôi là một bà mẹ hai con và tôi thấy mình thật tuyệt vời trong vai trò này. Có thể hơi quá tập trung vào thiên chức làm mẹ mà ít nhìn thấy những chuyện xảy ra xung quanh. Khi Staś được ba tuần tuổi, chúng tôi chuyển về căn hộ của mình. Mới vui làm sao! Tôi cảm thấy mình chẳng khác gì một cô dâu mới phát hiện ra chỗ của mình trên mặt đất này.

Từ cách đây một thời gian, Tomek có thu nhập rất tốt. Chúng tôi phân vân trước việc mua một căn hộ khác, rộng hơn. Mẹ cố khuyên can chúng tôi, vì có nhà đầy rồi, chúng tôi cần căn hộ khác để làm

gì? Thậm chí bà còn gợi ý là bà sẽ chuyển sang căn hộ của chúng tôi để chúng tôi tự cai quản nhà cửa. Song, tôi lại thích được xây ngôi nhà của mình từ đầu. Chúng tôi tìm được một mảnh đất. Cũng khá gần mẹ. Mà về nguyên tắc thì rất gần. Trên cùng một con phố, cách bốn nhà, người ta phá một ngôi nhà cũ. Đất rao bán. Chúng tôi không do dự lâu. Chúng tôi mua đất vào tháng Chín, và sang xuân sẽ khởi công xây. Tôi đẩy xe nôi đến đó. Marta đi mẫu giáo, tôi ngồi nhà với Staś. Tôi lên kế hoạch trở lại làm việc sau kỳ nghỉ đông, mặc dù rất không muốn xa Staś. May mà mẹ chồng tôi đúng thực là một người bà tốt nhất trần đời. Bà không chiều chuộng các cháu, mà có những yêu cầu nhất định, nhưng bà yêu các cháu vô biên.

Tuy thế tôi rất nhớ những ngày cùng nhau của chúng tôi, chúng cứ êm đềm chảy. Và những nghi lễ ấy. Staś dậy đầu tiên, tôi cho con bú, sau đấy tôi pha café cho hai vợ chồng và chúng tôi uống ngay trên giường. Đó là những khoảnh khắc của riêng chúng tôi. Những khi vẫn còn muốn ngủ nữa, thì thậm chí chúng tôi không uống hết café, mà nằm ôm nhau và chờ đợi tiếng chuông báo thức mà lòng không hề muốn.

Cho đến lúc này tôi vẫn tự trách mình là đã không nhận thấy bất cứ điều gì bất an. Có thể do tôi quá bị tập trung vào con cái, nhà cửa và bản thân mình? Chúng tôi không nói chuyện với nhau về công việc của anh ấy. Có biết bao nhiêu là đề tài khác! Thì chúng tôi đã mua đất và đi tìm thiết kế cho ngôi nhà của chúng tôi mà.

Những kỷ niệm khác, chẳng khác gì những tấm ảnh đang chuyển động trước mắt tôi.

Bà sang nhà chúng tôi, vì tôi với Tomek phải đi gặp một kiến trúc sư ở Gdańsk. Chúng tôi hẹn nhau vào buổi tối. Chúng tôi còn lên kế hoạch đi xem phim và ăn tối. Cảm giác của chúng tôi có phần nào

giống như chim sổ lồng. Tôi hẹn Tomek về nhà ngay sau bốn giờ. Đã quá hai mươi phút mà chưa thấy anh ấy đâu. Điện thoại reo.

- Em yêu, hội đồng quản trị họp. Rất tiếc, anh phải ở lại.

- Nhưng anh phải ở lại là thế nào? Mình có hẹn rồi cơ mà! - tôi vô cùng thất vọng vì hội đồng quản trị lại quan trọng hơn tôi.

- Anh phải ở lại. Có một vài điều... bất thường. Anh cũng không hiểu lắm là tại sao.

Tôi không tiếp nhận thông tin này. Và đã phản ứng như một kẻ ích kỷ. Thực sự tôi không quan tâm đến những điều bất thường vào lúc mà tôi, lần đầu tiên có cơ hội hò hẹn với chồng sau hai năm ngồi nhà. Hình như tôi còn hét lên với anh, nhưng anh bình tĩnh và kiên nhẫn kiềm chế cơn tam bành của tôi. Mẹ chồng nhìn tôi một cách bình tĩnh.

- Không được hả con? - bà hỏi.

- Con hy vọng là anh ấy sẽ ra khỏi cuộc họp. - Tôi chỉ muốn đập điện thoại.

- Không phải bao giờ cũng được như mình mong muốn đâu - bà nói. - Đôi khi số phận cũng chơi xỏ chúng ta.

Ôi, nếu như lúc ấy tôi biết là bà đã có lý biết bao. Mà cũng có thể tôi không biết lại tốt hơn chẳng?

Tối hôm ấy tôi không thể gọi được cho Tomek. Tôi dội bom anh bằng các cuộc gọi và tin nhắn. Vô ích. Tôi chỉ nhận được một tin nhắn hững hờ “anh sẽ gọi lại sau”. Tất nhiên là anh đã không gọi lại. Tôi phải chuyển cuộc hẹn với kiến trúc sư sang hôm khác. Vé xem phim và cùng với chúng là viễn cảnh cuộc hò hẹn lãng mạn với

chồng mất hút. Tôi thực sự tức giận. Tôi đã vui biết bao với kế hoạch cho tối hôm ấy.

Khi anh về, tôi không thèm nói một lời nào. Mẹ cho tụi trẻ đi ngủ. Cho tới khi còn lại một mình, tôi mới bắt đầu cho anh một trận. Đó là một cuộc độc thoại không dứt. Chúng tôi cãi nhau. Mà đúng ra là tôi nổi điên lên. Tôi lôi đệm trong tủ ra, trải chăn của mình ra sàn và quyết định ngủ riêng.

Giờ đây tôi hối hận vô cùng vì đã không để cho Tomek nói. Nhưng tôi không thể quay ngược thời gian, cho dù tôi sẵn sàng trả giá thật đắt để được như vậy.

Tôi tỉnh giấc vào giữa đêm. Không biết lúc ấy là mấy giờ. Tomek ngồi trên phoai. Anh thở nặng nề. Tay giữ lấy tim. Anh không nói gì cả. Tôi hoảng sợ gọi xe cấp cứu. Và đánh thức mẹ dậy. Tôi ngồi bên anh và khóc. Hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Xe cấp cứu đến rất nhanh, mặc dù sự chờ đợi tưởng như vô tận. Họ cố giúp anh. Tôi ngồi trên ghế và nhìn tất cả như xem phim. Một bộ phim hoàn toàn xa lạ.

Tiếc thay. Không thành công.

“Bệnh nhân tắt thở lúc hai giờ bốn mươi”.

Nghe thật khủng khiếp. Cho tới lúc này tôi vẫn còn nghe thấy những lời nói ấy. Những lời nói vang lên một cách không thật, như thể có một bức tường vô hình nào đó ngăn cách tôi và chúng. Cho tới hôm nay tôi vẫn còn ân hận. Vì vụ cãi nhau và vì rằng vào cái đêm cuối cùng của anh, chúng tôi đã ngủ riêng. Mà sau đấy thì anh không còn nữa. Cũng có thể anh ở một nơi nào đó, nơi mà tôi

không thể nhìn thấy.

Suốt đêm tôi và mẹ ôm nhau ngồi. Lần đầu tiên tôi gần với bà đến thế. Cả tinh thần và thân thể. Như thể tôi cảm thấy mình là một phân tử của Tomek. Sau đấy Marta rón rén vào phòng. Người ta đã mang Tomek đi rồi. Staś tỉnh giấc. Tôi vào bế con và bốn người chúng tôi cứ ngồi như thế trên giường, chiếc giường mà chỉ một lúc trước đây thôi Marek vẫn còn đang ngủ.

Marta không hỏi về bố.

Tôi dậy và làm bữa sáng cho các con như một cái máy. Cho Marta bánh mì kẹp, còn cho Staś cháo sữa yến mạch. Cho mẹ và cho tôi café. Đó là lần đầu tiên tôi không làm café cho Tomek. Sau đó chúng tôi xoay như chong chóng lo đám tang, báo tin buồn và giải quyết các thủ tục.

Có thể như vậy cũng tốt, khi phải giải quyết đến ngàn ấy thủ tục, phải lao vào vòng xoáy công việc và không nghĩ ngợi, không nhớ nhung. Phải sau đám tang, khi đã qua đi mấy ngày, mới có thể bình tĩnh trải nghiệm sự cố, vĩnh biệt và khóc.

Mãi sau này tôi mới biết đến những thông tin xấu. Một tờ báo từ mấy tuần trước trong thư viện của trường:

“Thanh tra Bảo vệ Môi trường ở Gdańsk quyết định, sẽ khởi tố vụ việc gây ô nhiễm hồ Kapliczne, khiến hàng trăm con cá bị chết. Việc gây ô nhiễm này bị nghi ngờ có liên quan đến hoạt động của công ty Plastex, nhà sản xuất bao bì polipropilene và nhựa polyetyne cho ngành công nghiệp hóa chất, mỹ phẩm và thực phẩm. Hội đồng quản trị công ty đã ra thông báo sẽ làm tất cả để người có tội phải bị trừng phạt.”

Chủ tịch hội đồng quản trị đã đến dự đám tang và rất xin lỗi tôi.

Khi đó tôi chưa biết vì chuyện gì. Mãi đến khi tình cờ gặp một chị người quen ở chỗ làm của Tomek thì chị này mới giải thích cho tôi mọi chuyện.

- Chào chị Grażynka.

- Chào chị. - Tôi hy vọng là chị ta sẽ không chia buồn với tôi lần nữa.

- Chúng tôi ai cũng buồn vì thiếu Tomek. Anh ấy là người tốt. Không ai tin là anh ấy đứng đằng sau chuyện này.

- Chuyện gì vậy chị? - tôi ngạc nhiên.

- Đấy, chuyện chất thải ấy.

- Chất thải?

- Thế chị không biết gì à? Thì ngày hôm ấy, khi Tomek... chị biết đấy..., chủ tịch hội đồng quản trị giữ chúng tôi ở lại phòng ông ấy cho đến tối muộn. Hình như tất cả các công văn liên quan tới việc đổ chất thải xuống hồ đều do Tomek ký. Tomek nói rằng đó là do có sự hiểu nhầm, rằng anh ấy không ký cái gì kiểu như thế cả, rằng có sự nhầm lẫn nào đó. Sau đấy tôi mới nhớ lại là bao giờ tôi cũng có trong ngăn kéo mấy tờ giấy trắng có sẵn chữ ký của Tomek. Để dự phòng. Tôi biết như vậy là không nghiêm túc, nhưng thỉnh thoảng anh ấy đi vắng, mà tôi lại có việc phải giải quyết gấp. Lúc họp xong, tôi đã về phòng xem những tờ giấy ấy còn không. Tất nhiên là chỉ còn một tờ. Chắc chắn là đã có nhiều hơn. Nhất định là tôi đã sơ suất... Tôi liền quay lại phòng chủ tịch ngay, nhưng không có ông ấy. Tomek cũng không có. Có lẽ anh ấy muốn về nhà thật nhanh vì cả ngày hôm ấy Tomek rất sốt ruột. Nhìn có vẻ như anh ấy vội đi đâu đấy.

- Chúng tôi có vé đi xem phim... - tôi thì ào.

- Vâng. Và sau đấy... Sau đấy tôi biết tin anh ấy đã mất.

- Chị đã làm rõ được vấn đề chất thải chưa? - tôi hỏi. Tôi không thể tin được là Tomek lại không nói với tôi về vụ bê bối này. Chắc là anh ấy không muốn làm tôi lo lắng.

- Tôi đã giải thích... Nhưng... Chị Grażynka à. Tôi nghĩ là ông chủ tịch của chúng tôi cũng bị lôi kéo vào chuyện này. Nhưng nếu như có cái gì thì tôi đã chẳng kể với chị.

Tôi đã đến gặp ông chủ tịch để nói chuyện về những gì đã xảy ra. Ông ta đã quá coi thường tôi. Ông mời tôi café, đồ uống và nói rằng họ thấy rất thiếu vắng Tomek. Rõ là thiếu rồi. Họ đã có người để đổ tội bằng mọi thủ đoạn bẩn thỉu. Giờ đây họ đã mất vật hy sinh. Cuộc nói chuyện ấy chẳng đem lại gì. Ông chủ tịch hứa sẽ ủng hộ, giúp đỡ toàn diện. Rõ rồi, chỉ có điều ủng hộ và giúp đỡ toàn diện không thể trả lại Tomek cho tôi.

Tôi không chuyển ngay về nhà mẹ chồng. Mà mãi đến khi tôi đi làm. Đơn giản vì như vậy sẽ tiện hơn, với lại cả hai chúng tôi đều cần nhau. Cũng lạ, mẹ chồng và nàng dâu lại cần nhau. Chúng tôi sống rất hòa thuận. Mẹ có phần hơi giống Tomek. Mà đúng hơn là Tomek giống mẹ. Lũ trẻ ở phòng khách giờ đã sửa thành phòng trẻ, còn tôi ở phòng với hệ mặt trời trên tường. Tối nào tôi cũng nhìn nó. Sáng sáng tôi đều nghĩ rằng nếu như Trời tồn tại, thì chồng tôi phải ở trên đó. Và hẳn là anh phù hộ cho chúng tôi, vì mặc dù anh mất đi, nhưng tất cả vẫn được sắp xếp khá ổn thỏa. Lũ trẻ lớn lên mạnh

khỏe, tôi hài lòng với công việc, bà nội vui vì có chúng tôi ở gần.

- Có thể đã đến lúc cho thuê hoặc là bán căn hộ? - mẹ hỏi tôi vào một buổi sáng.

- Mẹ à, nhưng đồ đạc của anh ấy vẫn ở đấy!

- Mẹ biết, con yêu. Có thể chúng sẽ cần cho ai đó hơn. Tôi không hiểu tại sao mẹ lại có thể nói như vậy. Bởi đấy là đồ đạc của Tomek. Những chiếc sơ mi mà hầu như tối nào tôi cũng là, những chiếc cà-vạt do chính tay tôi thắt, và vuốt nhẹ nơi cổ anh. Bao giờ chúng tôi cũng cùng đi mua sắm. Tomek chẳng bao giờ cần gì, nhưng khi mặc quần áo mới thì anh hài lòng lắm.

- Mẹ ơi... - tôi thì thầm. - Con không thể làm việc này được.

- Mẹ giúp con nhé?

- Giúp gì ạ? - tôi trầm ngâm hỏi.

- Gói ghém...

- Mẹ à, con không muốn gói ghém. Con muốn mọi thứ vẫn giữ nguyên như ngày xưa.

- Bao lâu nữa? - mẹ hỏi.

- Con không biết. Lúc này con chưa thể nói với mẹ được. Khi đến đấy, con có cảm giác như mình đang ở nhà. Tất cả vẫn như hồi nào. Rằng Tomek vừa đi làm và chốc nữa anh ấy sẽ về. Còn ngồi vào ghế, pha café, cầm cuốn sách lên và chờ.

Có thể lúc ấy con cảm thấy rất tốt và an toàn. Con không thể phá hủy điều đó được.

Chương hai

*Và chính xác như vậy, nỗi sợ hãi này mang mùi vị như vậy
Và nỗi sợ, rằng khi ngày kết thúc
Anh sẽ bình thản nói
Rằng những gì em có, với anh là không đủ
Những gì em có, em không thể giấu lâu hơn được
Vào những gì em có, em đã tin đến mù quáng
Còn những gì em có, phải thay thế tất cả cho anh.*

KASIA KOWALSKA,
“Còn những gì em có”

Khi đọc *mail* của Quĩ, toàn bộ quá khứ lướt qua trước mắt tôi. Tất nhiên là tôi cảm thấy rằng mình có thể giúp, nhưng mặt khác tôi lại nghĩ tại sao mình lại phải giúp cứu mạng sống cho ai đó? Còn mạng sống của Tomek thì chẳng có ai cứu! Tại sao người khác lại may mắn hơn anh? Vì họ sinh ra dưới ngôi sao may mắn ư?

Tôi không biết phải làm gì. Tôi thực sự thấy tiếc vì cái *mail* ấy lại không rơi vào thùng *spam*. Nếu như vậy thì tôi đã không phải đưa ra một quyết định khó khăn. Tôi quyết định tìm thông tin về đề tài ghép tủy. Tất cả những người đăng ký đều “hy vọng rằng sẽ có bệnh nhân nào đó có gen tương đồng với họ”. Trẻ trung, tươi cười, tràn đầy hy vọng. Tôi không còn tràn đầy hy vọng nữa. Tôi không tin vào *happy end*. Tôi sống qua ngày. Con cái, công việc, thỉnh thoảng có một cuốn sách hay nào đấy. “Cứu mạng sống” - nghe rất tự hào. Nhưng tại sao lại có ai đó có cơ hội lớn hơn chồng tôi? Tại sao tôi lại phải cứu mạng sống cho họ?

Tôi tắt máy tính. Tôi không có ý định trả lời bức *mail* này ngay. Không phải lúc này.

Tôi đi ngủ. Và mơ thấy Tomek. Anh về với tôi. Nói rằng có ai đó đã tặng anh mạng sống. Anh đến và giới thiệu người đó. Đó là bác quét rác ngoài phố. Hàng ngày đi làm tôi vẫn nhìn thấy bác ấy. Bao giờ bác cũng cười và chào tôi. Một người vui vẻ.

Hôm ấy tôi cũng nhìn thấy bác ngoài phố.

- Hôm nay trời đẹp đây - bác cười chào tôi.

- Chào bác. Bác nghĩ thế ạ? - tôi hỏi, giọng nghi hoặc.

- Tôi nghĩ thế. Một ngày đẹp để cứu sống một ai đó! Tôi run lên. Làm sao bác ấy lại biết điều ấy nhỉ. Một lúc sau tôi nhìn thấy bàn tay bác ấy giơ ra và một con ốc đang nằm trong đó.

- Con ốc tội nghiệp nằm ở giữa đường. Một cái ô tô và tưởng là nó xong đời - Bác vừa thả con ốc lên cỏ vừa làm bầm to thành tiếng. - Chúc một ngày tốt lành! Mong sẽ may mắn như đối với công dân này - bác chỉ con ốc.

Mong sao, tôi nghĩ.

Thế giới này mới bắt công làm sao. Một bác quét lá cứu sống con ốc. Chồng tôi thì chẳng được ai trả lại cho cuộc sống. Có chăng là trong giấc mơ.

Hai ngày tôi cân nhắc trước quyết định này. Lúc nào tôi cũng nhớ làm sao để trả lời *mail* “nhANH NHẤT”. Trong giờ lên lớp tôi không sao tập trung được, đành phải cho học sinh tự làm bài tập. Tôi không hay làm như vậy.

Sau giờ lên lớp, tôi ngồi vào máy tính ở trường.

“Tế bào gốc và tủy được lấy trong bệnh viện đặc biệt. Có hai phương pháp lấy tế bào gốc: từ máu ngoại vi thông qua thiết bị lọc tách máu hoặc từ tủy xương thông qua việc chọc mũi kim vào vùng xương chậu đã được gây tê.”

Bao giờ tôi cũng nghĩ rằng họ làm việc này bằng một chiếc kim

to, chọc vào cột sống và không có gây tê. Tôi đang định viết *mail* trả lời thì chị hiệu trưởng vào.

- Cô Grażynka này - chị ấy nói nhanh. - Có việc phải đến nhà tình thương ở Gdańsk, hẹn với họ hoạt động của trường mình. Trước khi trời tối, các em phải trang trí xong cây Noel cho hội chợ Tết. Cô Ania phụ trách việc này lại bị ốm, tôi thì không tham gia được, còn cô mai chỉ có hai tiết buổi sáng, vì lớp năm và lớp sáu đi xem kịch.

Tôi không kịp nói gì.

- Tôi có hẹn với cô Róża vào lúc mười một giờ.

Tôi những muốn phản đối rằng tôi và nhà tình thương là những vấn đề loại trừ nhau. Tôi đã quá đủ mệt mỏi trong môi trường của mình rồi. Ngoài ra tôi còn có cảm giác là chỉ cần tôi bước qua cổng nhà tình thương, hoặc cho dù tôi chỉ bắt đầu làm việc này thì ngay lập tức bệnh tật và bất hạnh sẽ đổ lên đầu gia đình tôi. Như thế những thứ đó vẫn còn quá ít.

- Vâng, thưa chị hiệu trưởng.

Tôi nhìn bức *mail* vừa bắt đầu.

"Kính thưa ông,

Tôi rất muốn được biết thêm nhiều chi tiết hơn. Đã quá lâu rồi kể từ khi tôi đăng ký vào danh sách. Kể từ ngày đó đã có nhiều thay đổi. Hai đứa con nhỏ, stress. Tôi không biết liệu mình có đáp ứng được sự chờ đợi của các ông không."

Bên dưới tôi cho số điện thoại. Có thể họ sẽ gọi. Có thể không.

Họ đã gọi ngay sáng sớm hôm sau.

Một ông rất thân thiện giải thích cho tôi toàn bộ quy trình. Đầu tiên là tờ khai, xét nghiệm máu. Một cuộc phỏng vấn nhỏ, những câu hỏi về phẫu thuật, hình xăm, chữa răng... Tôi đi xe buýt đến Gdańsk, tôi không thể nói chuyện nhiều được. Người đàn ông ấy hứa sẽ gửi *mail* cho tôi, còn tôi nói muộn nhất là đến tối tôi sẽ gửi bản khai.

Đại loại thì tôi biết sẽ có những câu hỏi nào. Tôi khỏe mạnh, còn trẻ. Chắc là sẽ không có chống chỉ định gì để cho ai đó hy vọng được sống. Tôi đến Gdańsk. Từ đây đi mấy bến tàu điện nữa và tôi đã đến nơi.

Tôi đi lên phía trên phố Kopernik. Phía bên phải có một tòa nhà rất đẹp. Ấm cúng, trang nghiêm. Nhà tình thương. Tôi cảm thấy một sức mạnh không thể diễn tả bằng lời đẩy tôi ra xa nơi này. Tôi sợ vào đó, tôi không muốn. Thực sự là tôi cảm thấy nếu mình quay đầu lại và không nhìn, cuộc sống của tôi sẽ không thay đổi. Nó sẽ vẫn như cuộc sống mà tôi đã quen thuộc.

- Chào chị - Một phụ nữ không cao lắm nhún nhảy đi từ tòa nhà ra. - Tôi mở cổng ngay đây. Chị ta chạy ra cổng, gõ gót giày lộp cộp. Rồi duyên dáng nghiêng người mở cổng.

- Róża Malinowska - chị ta chìa tay cho tôi.

- Grażyna Strzygielska - tôi nói. - Tôi đến làm thay - tôi giải thích.
- Lẽ ra là chị bạn tôi phải đến, nhưng chị ấy không thể...

- Mời chị. - Người đàn bà mở cánh cổng nặng nề và mời tôi vào. Bao giờ tôi cũng nghĩ rằng nhà tình thương là một nơi giống như bệnh viện, tuy nhiên ở đây nhìn như một nhà khách hạng sang. Yên tĩnh, bình thản, có thể nói rằng khá ấm cúng.

- Hoàn toàn... hoàn toàn khác so với những gì tôi hình dung về nơi này - tôi khẽ khàng nói.

- Là như thế nào? - chị Róza hỏi.

- Tôi cũng không biết nữa... Có thể là buồn hơn, nghiêm trang hơn. Giống như bệnh viện.

- Giường ở trên tầng... Có thể chúng ta sẽ lên sau.

Tôi lắc đầu. Sau đấy tôi thấy rất xấu hổ. Tôi không muốn mình lại là người vô tâm, lạnh lùng, không có sự đồng cảm.

- Không phải như cô giáo nghĩ đâu... Chị Róza khoác tay tôi.

- Tôi hiểu. Nhiều người như vậy mà. Cũng là chuyện bình thường.

Chúng tôi vào phòng của chị ấy. Ngồi bên chiếc bàn tròn. Chị rót café mời tôi.

- Tôi không biết về đề tài này lắm... Tự dưng rơi xuống đầu tôi thôi, đúng hôm qua.

- Vâng, tôi biết, cô hiệu trưởng có gọi điện cho tôi. Tôi rất mừng vì các cô giáo muốn giúp đỡ chúng tôi. Điều này với chúng tôi là rất quan trọng. Và với bệnh nhân của chúng tôi nữa. Họ rất mong chờ ngày lễ. Mặc dù chúng tôi biết rằng, nhiều người trong số họ sẽ không chờ được đến ngày ấy. Ngày nào chúng tôi cũng phải giúp một ai đó bước sang thế giới bên kia.

- Chị nói hay quá...

- Hay ư? Chúng tôi giúp họ ra đi một cách nhẹ nhàng. Vai trò của chúng tôi là như vậy. Chúng tôi giúp các gia đình quen với cái chết. Ở đây có một nhà thờ nhỏ, có thể cầu nguyện, suy ngẫm trong yên tĩnh.

- Chị có tin vào Chúa không?

- Tôi tin. Tôi hay đến nhà thờ này để suy ngẫm trước mọi sự và để nhận sự giúp đỡ. Đã có thời tôi gọi mình là kẻ đa nghi. Bây giờ tôi là kẻ đi tìm kiếm. Tôi đi theo hướng này để được đến gần Chúa hơn.

- Tôi... Tôi có lẽ cũng tin. Nhưng tôi muốn mạnh mẽ hơn. Và theo cách của mình hơn...

Chị Róża lắng nghe.

- Nhiều khi không có ai để nói chuyện, nhiều khi con người cần sự thấu hiểu. Cần một điều gì đó, một ai đó, người có thể tin cậy. Nhưng ở đây tôi không định nói đến việc cầu nguyện lấy lệ. Con gái tôi trong năm nay sẽ có lễ Ban Thánh Thể... Nó thậm chí chẳng hiểu tất cả những chuyện ấy là gì.

- Thế còn chị, chị có hiểu không?

- Tôi có lẽ cũng không... Tôi tìm trên mạng mấy câu cầu nguyện ấy, in ra rồi học thuộc...

- Đã không còn sự bí mật thiêng liêng ấy nữa. Mạng, tờ giấy trắng với lời cầu nguyện được in ra. Khi còn bé, tôi đã học từ cuốn kinh cũ. Của bà tôi.

- Tôi không biết liệu Marta có hiểu được tính khác thường trong cuốn kinh cũ không.

- Để xem xem thế nào - chị ấy nói và nói thêm sau một lát - Cô Grażynka, hay cô có muốn đi xem nhà thờ không? Ở đấy có cái ma lực ấy.

Tôi gật đầu. Khi chúng tôi ra khỏi phòng, một phụ nữ tóc hạt dẻ đầy năng lượng đi qua chúng tôi.

- Chị Agnieszka! - chị Róża gọi. - Đây là cô giáo Grażynka của trường mà tôi đã nói với chị rồi đấy. Các em học sinh sẽ trang trí

cây Noel cho chúng ta.

- Chào cô giáo - người phụ nữ cười. - Thật tuyệt vời! Các em học sinh trang trí bao giờ cũng đẹp nhất! Rất xin lỗi các chị, nhưng tôi có việc phải đi. Hy vọng là chúng ta sẽ còn gặp nhau.

- Ấy, lúc nào cũng vội vội vàng vàng - Róza cười. - Đây là một cô chèo thuyền thật đặc biệt. Cứ nhìn cơ bắp của chị ấy mà xem!

Tôi nhìn chị Róza mà chả hiểu gì. Chị ấy để ý thấy ánh mắt của tôi.

- Chị ấy chèo thuyền cả ngày lẫn đêm. Một phụ nữ mạnh mẽ và thông minh. Chị ấy đã giúp nhiều người sang bờ bên kia một cách may mắn.

Tôi ngồi trong nhà thờ. Chị Róza ra ngoài một lúc để tôi lại một mình. Đó là một nhà thờ lạ lùng. Không có Chúa Giê-su đang chết trên cây thánh giá. Không có sự đau khổ. Trên bàn thờ có bức tranh thể hiện con cừu. Con cừu - biểu tượng của sự phục sinh. Và hy vọng. Ít ra đối với tôi, đó là hy vọng. Phía bên trái, đằng sau tấm kính có thể nhìn thấy hàng ngàn mảnh giấy. To có, nhỏ có, ghi tên những người đã qua đời. Tôi phải hỏi chị Róza, nếu tôi đưa đến đây tờ giấy có ghi họ tên chồng tôi thì mọi người có cầu nguyện cả cho anh ấy không. Tôi có cảm giác như mình để anh một mình ở thế giới bên kia. Tôi đã không giúp anh sang bờ bên kia như chị Agnieszka đang làm.

Cho tới lúc ấy tôi mới hiểu được điều đó. Tôi nghĩ rằng cho dù chồng tôi mất đã được mấy năm, nhưng thực ra tôi vẫn chưa để anh ra đi. Đồ đạc của anh trong tủ của chúng tôi, căn hộ mà tôi vẫn

đến đều đặn và ngồi uống café với sự đồng hành của chiếc áo khoác mặc nhà của anh. Tôi không có ngần ấy sức lực như chị Agnieszka để đưa Tomek sang bờ bên kia một cách an toàn. Nước mắt trào ra, lăn trên má tôi, như thể lần thứ hai có một cái gì đó trong tôi tan vỡ, như thể lần thứ hai tôi khóc trước cái chết của anh.

Tôi nghe thấy tiếng lạo xạo. Tôi liền ngoảnh đầu lại. Tôi không còn một mình trong nhà thờ nữa. Chị Róża đứng ngay cạnh cửa.

- Tôi không muốn làm phiền - chị thì thào.

- Không đâu, không đâu - tôi vội lau nước mắt. - Tôi có thể đến đây vào một dịp nào đấy nữa không?

- Tất nhiên rồi. Mời chị.

Sau đấy chúng tôi quay về phòng làm việc của chị để thỏa thuận chi tiết về sự hợp tác giữa hai bên. Tôi rất muốn mình còn có ích cho điều gì đó. Ở chỗ này, người ta cảm nhận cái tốt. Cái tốt không vụ lợi. Và cái không khí ấy có tác động rất lớn. Ra khỏi nhà tình thương, tôi trở thành một người tốt hơn. Tôi nghĩ về Tomek. Về việc tôi thực sự chưa bao giờ chia tay anh... Lúc này tôi dần hiểu, mình phải làm gì.

Có lẽ với tất cả mọi người, nhà tình thương đều có tác động như vậy. Tôi nghĩ rằng nếu đã bước qua ngưỡng cửa nơi này thì khó mà có thể dừng đứng được. Róża kể về những người tình nguyện. Về những người ngày ngày giúp đỡ trong việc chăm sóc những người bệnh và về những người mà với họ, công việc này cũng là sự tự do. Tự do theo nghĩa đen. Tình nguyện viên là những người bị tòa kết án. Một hình thức phục thiện. Những người đàn ông mạnh mẽ, với

những cánh tay có thể nắm thẳng những chiếc móng ngựa, đôi khi có nhiều cái xấu trong lương tâm. Chắc chắn là chẳng có ai thích gặp họ trong buổi đi dạo tối... Ở đây, họ tìm lại được không gian và sự yên tĩnh của mình.

Lúc đầu họ tạo cảm giác rằng họ mạnh mẽ hơn so với họ trong thực tế, họ đi, đầu ngẩng cao và làm như cái hiện tại buồn này chẳng liên quan gì tới họ. Cho tới khi. Cho tới khi có một người ra đi, người mà họ đã chăm sóc. Một người rất gần gũi. Muốn hay không thì những con người cứng rắn ấy cũng gắn bó với những người kia. Khi làm những công việc thân mật như rửa ráy, thay quần áo, cho ăn thì không thể không gần gũi với người thứ hai được. Những người đàn ông ấy có trong mình những vĩa tàng tình yêu lớn, nhưng chỉ khi nào không có ai nhìn họ. Những hình xăm và chiếc sơ mi màu vàng mang dòng chữ “Tôi thích giúp đỡ” giống như tấm áo giáp. Đó là một hình thức bảo vệ trước lòng tốt, lòng biết ơn, hay có thể thậm chí là tình yêu của con người? Có thể nhìn thấy điều này khi họ thực hiện mọi công việc cho người ốm với sự nhẹ nhàng vô cùng. Có lẽ chính họ cũng cần điều ấy.

Với họ, nhà tình thương chính là nhà của mình. Thường là ngôi nhà đầu tiên và duy nhất mà họ có trong đời. Tất nhiên là không tính đến nhà tù. Chính ở đây, lần đầu tiên họ chia nhau bánh thánh trong bữa tối Giáng Sinh, trao cho nhau tình thân ái và được nghe những lời chúc tốt lành của người khác dành cho mình. Phải chăng chẳng có gì lạ, khi nhà tình thương là nơi mà có ai đó nghĩ về họ một cách ấm áp và không mong họ gặp phải những điều tồi tệ nhất?

Tôi quay về Kościerzyna. Thỏa thuận với mẹ là bà sẽ đón bọn trẻ, sau đó tôi đến căn hộ của chúng tôi. Tôi lấy thùng các tông mà mẹ cất phía sau tủ có lẽ từ hai năm trước. Tôi mở thùng. Lần lượt gói ghém. Những bộ vét, áo sơ mi, đồ lót. Tôi muốn để lại cho mình thứ gì đó, nhưng mà không. Như vậy không phải là tôi không muốn nhớ. Tôi rất muốn. Nhưng tôi cũng muốn để anh được ra đi. Để chỉ ra rằng tôi có thể tự lo được. Tôi đã chấp nhận thực tế, rằng anh đã đi xa.

Tôi ngồi ở đây cho đến tối. Gói những đồ lặt vặt, những món quà lưu niệm. Chắc chắn một phần sẽ lên tầng áp mái, một phần sẽ nằm cạnh thùng rác dưới sân. Có thể ai đó sẽ cần chúng hơn tôi.

Khi tôi về đến nhà, tụi trẻ đã ngủ.

- Con đã gói hết đồ đạc của anh Tomek lại rồi, mẹ ạ - tôi nói.

Mẹ nhìn tôi sửng sốt.

- Có chuyện gì xảy ra à?

- Không đâu - tôi lắc đầu. - Có lẽ đơn giản chỉ là con muốn anh ấy ra đi thanh thản. Và con còn cơ hội để... cứu mạng sống cho ai đó.

Mẹ nhăn trán.

- Thế là thế nào?

- Ngày xưa con có đăng ký vào danh sách hiến tủy.

Họ mới viết cho con.

- Có lẽ con không có ý định hiến chứ?

Tôi ngạc nhiên nhìn mẹ.

- Mẹ cho là con không nên? - tôi hỏi. - Nhưng tại sao ạ?

- Sao lại tại sao? Con còn có hai đứa con, rủi ro quá lớn - mẹ nói

rất chắc chắn. - Họ sẽ chọc mũi kim to vào cột sống của con. Sẽ rất đau, có thể làm hư cột sống và con sẽ phải ngồi xe lăn. Con cần thêm chuyện này để làm gì?

- Mẹ ơi... Không phải như thế đâu ạ...

Tôi không tin là mẹ có thể nói thế. Bởi việc này là hoàn toàn an toàn mà. Tôi ngồi vào máy tính.

“Máu của người hiến sẽ được lấy từ một tĩnh mạch (tĩnh mạch khuỷu tay), bên ngoài cơ thể, máu sẽ được trộn với dung dịch chống đông máu, tiếp theo đó các tế bào tạo máu sẽ được tách ra. Máu đã bị mất các tế bào tạo máu sẽ quay trở lại người hiến qua một tĩnh mạch khác,” - tôi đọc to lên. - Mẹ ơi, đây cũng giống như lấy máu ấy mà.

- Vớ vẩn. Trên mạng họ viết những gì họ muốn. Mẹ đã có lần xem một chương trình về chuyện này trên TV rồi...

Tôi không nghe mẹ nói nữa. Tôi cũng đã nghi ngờ việc cho tủy, nhưng không phải dưới phương diện y học. Có lẽ nhiều hơn là vì tôi giận Chúa. Song, sau khi đến thăm nhà tình thương, sự tức giận đó trong tôi đã ít đi...

Tôi gửi lại bản khai, nó vẫn đang nằm chờ tôi trong *mail*. Những câu hỏi cơ bản. Cân nặng bao nhiêu, tôi có bị ốm không, đang dùng thuốc gì. Tôi biết là mình cần phải giúp.

Tôi viết cả cho chị Róza nữa.

Chào chị. Cám ơn chị vì cuộc gặp gỡ và nói chuyện rất thân tình. Xin hỏi chị một câu - tôi có một số đồ dùng của người

chồng đã qua đời... Liệu chúng có thể dùng được vào việc gì đó ở nhà tình thương? Nếu có, tôi rất sẵn lòng mang đến.

Chân thành chúc chị sức khỏe.

Grażyna Strzygielska

Hai ngày sau tôi đã đến nhà tình thương. Buổi sáng tôi khá mệt vì phải dỗ Staś. Sáng ra cháu chạy đến chỗ tôi, khóc vì Tobik, chú chuột bạch của cháu không động đậy. Như mỗi buổi sáng, ngay sau khi dậy là cháu chạy đến chào Tobik ngay, nhưng sáng nay con chuột nằm bất động. Cháu nhấc Tobik lên, nhưng chú chuột không có biểu hiện gì của sự sống.

- Staś à... Tobik đã ở bên kia cầu vồng rồi...

- Ở bên kia cầu nào? Con muốn Tobik ở đây cơ! - Cháu khóc.

- Con trai bé bỏng - tôi ôm chặt cháu. - Tobik chết rồi. Nó là như vậy mà. Vì rất tiếc là chuột bạch không sống lâu như chúng ta...

- Con không muốn Tobik chết! - cháu la lên.

Tôi ôm và vuốt ve cháu. Khi đã bình tâm lại, cháu hỏi mà nước mắt vẫn còn đọng trong đôi mắt xanh biếc:

- Mẹ ơi, thế đến một lúc nào đấy mẹ cũng chết à?

- Đúng rồi - tôi trả lời. - Nhưng phải đến lúc nào mẹ rất già rồi cơ - tôi cười.

- Thế Tobik cũng rất già rồi hả mẹ?

- Với chuột bạch thì đúng như vậy... Loài người sống lâu hơn nhiều...

- Mẹ ơi, tại sao loài người sống lâu hơn mà bố lại không sống

nữa?

- Thỉnh thoảng cũng xảy ra như vậy, con yêu ạ.

- Mẹ ơi, có đúng là bây giờ bố đang chơi với Tobik không?

- Đúng rồi.

- Thế mẹ có nghĩ là bố sẽ mua đồ chơi cho nó không? Đó là một cuộc chuyện trò khó khăn. Stas không nhớ cái chết của bố. Cái chết của Tobik là cái chết đầu tiên mà bản thân cháu phải chứng kiến.

Lúc đó tôi nghĩ về người đang chờ được hiến tủy ở một nơi nào đó. Có thể người đó cũng có con? Có thể họ cũng đang chờ được một ai đó giúp và sẽ không phải trải nghiệm thảm kịch lớn hơn ngàn lần so với điều mà con trai tôi đang trải qua?

Stas ở nhà với bà. Bà hứa là hai bà cháu sẽ chôn cất Tobik. Tôi mang theo cái thùng cáctông, cho vào trong xe và đến nhà tình thương. Cho dù xung quanh tôi có biết bao là cái chết, một mình tôi vẫn có thể đưa ra quyết định, một quyết định có thể cứu sống một ai đó. Sẽ ít hơn một người ở bên kia cầu vồng.

Chị Róza đang chờ tôi bên tách café.

- Chị biết không... - tôi nói - Nghe thì có vẻ lạ, nhưng tôi thích đến đây.

Chị cười.

- Ở đây yên tĩnh quá. Và tất cả cứ trôi. Đúng như cần phải trôi đi như vậy. Chậm rãi, thanh thản...

- Rất nhiều người nói như vậy - chị uống một ngụm café. - Hôm nay ở đây có một ngày buồn. Hôm qua một phụ nữ trẻ đã ra đi. Hai

mười tám tuổi... Ung thư. Rất tiếc là đã ở giai đoạn cuối. Mặc dù tình trạng rất xấu nhưng không ai chuẩn bị cho điều này. Cô ấy mắc bệnh nhưng lại mang thai. Và quyết định sinh con. Các bác sĩ quyết định cứu sống mẹ, khi thai được bảy tháng họ đã cho cô ấy đẻ mổ. Tiếc là cô ấy đã mất gần như đúng vào ngày mà lẽ ra con gái của cô ấy chào đời...

- Ôi, Chúa ơi...

- Chồng cô ấy không chấp nhận cái chết. Cậu ấy không muốn để vợ ra đi. Không biết phải mặc gì cho vợ. Trước đây chưa bao giờ cậu ấy mua quần áo cho vợ. Lần đầu tiên mua lại là để cho vào quan tài.

Lạy Chúa tôi. Nếu như tôi chết trước, liệu Tomek có biết liệm gì cho tôi không? Hẳn là anh sẽ chọn trong tủ bộ mà tôi vẫn mặc, bộ hợp với tôi nhất. Liệu anh có chuẩn bị cho cái chết của tôi không? Chắc là không, nhưng có lẽ anh sẽ lo liệu được. Giống người chồng kia chắc chắn sẽ xoay sở được khi còn lại với đứa con gái đỏ hỏn. Món quà lưu niệm của vợ.

- Vợ của bạn cậu ấy đã cùng với cậu ấy đến cửa hàng - chị Róża tiếp tục. - May mà có người giúp đỡ cậu ấy. Chắc chắn là vô cùng khó khăn đối với cậu ấy.

- Ở đây người ta cảm nhận được lòng tốt - tôi thờ dài. - Tất cả các anh các chị ở đây đều tốt một cách không vụ lợi.

- Chị có muốn đi xem khu chờ không? - chị Róża bỗng nhiên hỏi.

- Tôi... Tôi không biết mình có muốn không. Hay là không. Có lẽ tôi vẫn chưa sẵn sàng cho việc này.

Tôi sợ nhìn thấy cái chết. Tôi sợ phải chứng kiến điều đó. Tôi sợ nhìn vào mắt những người mà họ biết rằng chỉ một lúc nữa thôi,

mình sẽ từ giã cõi đời. Rằng với họ đã hết cách rồi. Chỉ có hy vọng, rằng họ để lại đằng sau mình những kỷ niệm tốt đẹp, và ở đâu đó nơi mà họ sẽ đến, họ sẽ được bình an và sẽ không còn phải chịu đau đớn nữa.

Chị Róza nắm tay tôi.

- Mình đi đi - chị nói. - Nếu như bạn không muốn, thì mình có thể quay lại. - Có lẽ tội mình bằng tuổi nhau, đã đến lúc không phải xưng hô với nhau là “chị - tôi” nữa.

Chúng tôi đi vào cầu thang dẫn thẳng đến khu chờ. Ở đây cũng không có vẻ gì là bệnh viện. Im ắng, ẩm cúng, hoa trong bình, tranh trên tường. Những nữ hộ lý tươi cười.

Một bác đã lớn tuổi cố đi qua cửa mà chúng tôi vừa đi vào.

- Bác Janina, bác đi đâu đấy? - Róza hỏi.

- Ông chồng đuổi tôi đi - người phụ nữ có tuổi trả lời. - Họ lấy trộm kẹo của tôi! Mọi thứ tôi đều cất vào đây mà - bác ta chỉ một cái túi - vì ông chồng đuổi tôi đi.

- Bác Janina. - Róza nắm lấy cánh tay người phụ nữ.

- Bác vào phòng đi, và lên giường. Chúng ta sẽ nói chuyện.

- Thế tôi đã nói với chị là có người lấy trộm kẹo của tôi chưa nhỉ?
- bác Janina nói với nỗi buồn vô hạn trong ánh mắt.

- Bác Janina. - Róza đến bên người phụ nữ và dẫn bác vào phòng. Chị cùng ngồi xuống giường với bác ấy. - Bác Janina, em sẽ đích thân giải quyết chuyện này. Em sẽ đích thân làm sao để kẹo của bác sẽ về chỗ cũ.

Một nụ cười làm gương mặt bác Janina sáng lên.

- Cám ơn cô.

Trên giường bên, một bà có tuổi khác đang nằm ngủ. Róza chăm

chú nhìn bà.

Khi chúng tôi đi xuống, chị điềm tĩnh nói:

- Bà Aleksandra, bác nằm cạnh bác Janina ấy, đang hấp hối...

Tôi không biết nói gì.

- Chị không định báo cho bác Janina biết à?

- Không. Cứ bình tĩnh. Mình không muốn làm bác ấy buồn. Bản thân bác ấy đã quá nhiều chuyện rồi: chồng, kẻ trộm và chứng nghiện đồ ngọt. Như trong cuộc sống vậy.

Tôi rất ấn tượng với người phụ nữ này. Có bao nhiêu là sức mạnh trong người đàn bà nhỏ nhắn. Biết bao là sức mạnh, sự điềm tĩnh và sự khôn ngoan về cuộc đời. Tôi muốn được như thế quá. Cô ấy khiến cho ai cũng cảm thấy mình là cần thiết. Cô ấy có khả năng xoa dịu một phụ nữ có tuổi, để bà ấy ngay cả trong thế giới tưởng tượng của mình, toàn những tên ăn trộm kẹo, vẫn cảm thấy bình yên.

- Róza này... - tôi hỏi khi chúng tôi quay về. - Có chuyện gì xảy ra mà bạn lại học được cách làm quen với cái chết?

- Vậy bạn nghĩ là mình có thể sao? Liệu có ai có thể học được điều này?

Chương ba

Và tôi bí mật thì thầm

Cuộc sống ơi, tôi yêu người, yêu người

Yêu người hơn mạng sống.

Cho dù người có làm tôi đi những sắc màu

*Cho dù người có làm cho chuyến đi này của tôi chẳng còn dễ
chịu*

Cho dù người đáp lại buồn tênh.

EDYTA GEPPERT,

“Cuộc sống ơi tôi yêu người hơn mạng sống”

Mình không biết mình đã xoay xử thế nào. Mình có cảm tưởng là mình luôn luôn thấy có lỗi với bố mẹ mình...

Mình phải kể tất cả từ đầu. Mình sinh ra trong một thị trấn nhỏ gần Bydgoszcz. Có lẽ mình là một bất ngờ lớn đối với bố mẹ mình. Mẹ đã ngập ngừng bốn mươi, còn bố già hơn một chút. Mình là món quà không chờ đợi của số phận và mọi người cũng coi mình như vậy. Bố mẹ mình rất muốn có con, nhưng họ đã không toại nguyện. Họ đã thôi không còn tin rằng đến một lúc nào đó họ sẽ có người nối dõi. Do đó mà ngày sinh của mình là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của bố mẹ mình, nhất là của bố mình. Mình là một cô gái rượu điển hình của bố. Ông cho rằng mình là điều kỳ diệu, vì thế ông muốn mình có một cái tên thật đặc biệt. Thế nên ông gọi mình là Róża (Hoa Hồng). Lúc đầu mẹ phản đối, bà muốn mình sẽ mang một trong số các tên Kaś, Magd, hoặc là Anek. Bố không đồng ý. Ông biết mình sẽ là Hoa Hồng (Róża). Cuối cùng thì mẹ cũng phải chấp nhận.

Mình thường ngồi lên đùi ông và hai bố con nói chuyện hàng giờ về các loại đề tài, những đề tài mà chỉ có đứa con gái bé bỏng có thể có với người cha của mình. Hai bố con có những bí mật và nghi lễ riêng. Những thứ mà chỉ có hai bố con biết về chúng. Ví dụ như hạt dẻ. Mỗi năm hai bố con đều đua nhau xem ai là người đầu tiên mang hạt dẻ về cho người kia. Một hạt dẻ đặc biệt, được nắm chặt trong lòng bàn tay. Tất nhiên người được tặng bao giờ cũng ngỡ

ngàng vì món quà. Hoặc là giả vờ ngỡ ngàng. Đó là một thói quen nhỏ mang một ý nghĩa lớn đối với hai bố con.

Hai bố con có một ngôi nhà có thể nói là lớn ở gần Bydgoszcz. Lớn nhưng ấm cúng. Về mùa đông khá lạnh. Cái lò sưởi mà bố đốt không đủ làm ấm tất cả các phòng. Mình hay ngồi ở hành lang, trên một tấm ván nhỏ mà bố kê ngay dưới giá treo áo khoác và mình thích áp người vào những cái áo khoác ấm ấy. Mình cảm thấy chắc chắn và an toàn. Nếu như hồi ấy mình đọc "*Những câu chuyện của Narnia*", thì có thể mình đã nghĩ rằng đó là một cuộc chạy trốn đến một thế giới khác. Mặc dù thời kỳ đó mình không chạy trốn. Mà phải mãi về sau này...

Nhà mình có ba người. Bố, mẹ và mình. Rất không may, bố lại bị ốm từ hồi mình bắt đầu biết nhớ. Ông có vấn đề về tuần hoàn. Đó là vào hai mươi năm trước, trên dưới hai mươi năm, bây giờ y học đã tiến bộ hơn nhiều. Thời gian đầu bố uống thuốc gì đó, tuy nhiên cuối cùng vẫn phải nằm viện. Mình lại càng hay ngồi áp người vào cái áo lông của bố. Có lẽ để tìm cảm giác an toàn và chấp nhận những lo lắng trẻ con của mình.

Đầu tiên bố nằm viện ở Bydgoszcz. Thời ấy trẻ con không được vào phòng bệnh nhân, nhưng mẹ thì được đến thăm. Mình không thích ở nhà một mình. Mình thường đi theo mẹ và chờ ngoài cổng bệnh viện. Bây giờ mình thấy ngạc nhiên vì tại sao bác bảo vệ ngồi ngay gần đấy, trong phòng bảo vệ chật nhưng ấm, lại không phản ứng gì trước một bé gái mặc áo khoác đỏ đang đứng rét run dưới gốc bồ đề rực vàng lá mùa thu.

Khi đó mình không phàn nàn gì. Mình kiên nhẫn chờ mà không hề phân vân trước những gì mình làm và tại sao. Một ngày của mình là như vậy. Mình nhớ bố lắm. Với mẹ, mình ít gần bó hơn. Hai

mẹ con nói chuyện không nhiều. Mẹ có lẽ không thấy có nhu cầu, còn mình đơn giản là không biết nói chuyện với mẹ. Cứ như thế cho đến mãi sau này. Sau đấy có ai đó giải quyết cho bố một chỗ ở Học viện Y khoa Gdańsk. Sẽ phải mổ. Ở đấy có nhiều bác sĩ giỏi hơn ở Bydgoszcz. Ít ra thì cũng là người ta nói như vậy. Suốt ngày mình cầu nguyện cho ca mổ thành công và cho bố chóng được về nhà.

Mẹ giúp xếp va li cho bố. Đồ mặc nhà, khăn, dép đi trong nhà... Cuối cùng là chiếc áo khoác mặc nhà sọc nâu-đỏ. Mỗi khi nghĩ đến bố, mình thường thấy hình ảnh ông hiện lên trước mắt mình trong chính chiếc áo khoác này. Ông ngồi và gọi mình Hoa Hồng ơi. Mà thực ra ông toàn gọi mình như thế.

Hiếm khi mình với mẹ đến thăm ông. Thỉnh thoảng dì Anka, em gái mẹ mình, cũng đi cùng. Dì sống cùng thành phố với nhà mình, nhưng ngược lại với mẹ, dì lái xe nên thỉnh thoảng chở hai mẹ con đến Gdańsk. Mình và mẹ hay đi thăm bố bằng tàu hỏa, và bao giờ cũng vào Chủ nhật. Cả tuần mình chờ đến ngày này. Bố có một ca mổ lớn nên phải nằm viện rất lâu. Ở đấy họ cho phép mình vào, không được đi khắp nơi, nhưng gặp bố thì mình được phép.

Chính là ở Học viện Y khoa có một không khí bệnh viện rất điển hình. Ánh sáng, mùi và những con người đặc biệt. Tất cả đều im lặng lướt qua các dãy hành lang, vội vã, buồn bã, lo sợ, sẵn sàng hành động. Chỉ có một người là nhìn khác với tất cả những người khác. Đúng ra là người đó có một cái gì đó trong đôi mắt mà khiến mọi người không thể không chú ý. Đó là cha cố. Bố chưa bao giờ có liên quan gì đến nhà thờ, nhưng ông gặp vị cha cố này hàng ngày. Có thể thấy rằng khi ở bên lề của đường đời, con người ta cần một cái gì kiểu như thế. Mình còn nhớ vào ngày hôm ấy, khi mình và mẹ đến chỗ bố, mình tìm thấy một hạt dẻ. Mình cất nó trong túi định

đưa cho bố để nhắc lại cái nghi lễ nhỏ ấy của hai bố con. Chính lần đó mình được làm quen với vị cha cố, người đã kết thân với bố. Đó là một vị cha cố đích thực, tốt bụng. Bây giờ những người như vậy ít lắm... Gương mặt của ông khác với của những người mà mình nhìn thấy ở hành lang bệnh viện. Vui sướng và tạo cảm giác tin cậy. Trong mắt ông là sự yên tĩnh và hy vọng. Khi mình làm quen với ông, ông đã ôm mình. Hình như ông cũng chẳng nói là mọi chuyện sẽ tốt, nhưng mình cảm nhận được điều ấy. Rằng cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì mình cũng tự lo liệu được. Đúng là một vị Thần Hộ Mệnh đích thực.

Hôm ấy mình vẫn chưa đưa hạt dẻ cho bố. Và trong các lần đến thăm sau đấy cũng không. Mình không biết tại sao nữa. Hay là mình chờ cho đến khi bố có thể dậy khỏi giường, đi ra ngoài và tìm hạt dẻ cho mình? Mà cũng có thể là do mình cảm thấy rằng nếu mình cho bố hạt dẻ thì bố có thể yên tâm ra đi? Mà mình thì rất không muốn bố ra đi.

Tiểu thay, điều đó đã xảy ra. Mình không thể hiểu được. Mình không thể hiểu tại sao bố mình lại là người ích kỷ đến thế, lại bỏ mình lại một mình mà không báo trước, không hỏi xem mình có đồng ý không. Thậm chí mình còn không kịp từ biệt bố! Mình đến đó cùng mẹ và dì Anka, người bỗng dưng xuất hiện trong cuộc đời của hai mẹ con. Mẹ với dì ở lại giải quyết vấn đề gì đó, mình đi chờ người thân của bố mẹ nhưng với mình lại là những người hoàn toàn xa lạ. Suốt ngày mình ngồi gẩn như bất động, không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau đấy mình xuống dưới nhà, vì dì đang chờ mình ở đó, một tay xách chiếc va li của bố, trên tay là chiếc áo khoác mặc nhà sọc nâu-đỏ. Một cách tay áo rơi thõng xuống, chạm cả vào vũng nước. Mình mới cáu dì làm sao vì đã để như vậy! Rõ ràng là không

thể cất vừa chiếc áo khoác nhà ấy trong va li. Dì Anka không nói với mình một lời nào, bòn chòn tìm thuốc lá trong các túi. Dì không tìm thấy. Dì đưa cho mình chiếc áo khoác, để va li lên ghế sau rồi đi ra ki-ốt gần đấy. Một lúc sau dì quay lại, hít thật sâu. Thậm chí mình không biết là dì hút thuốc. Ít khi mình và dì gặp nhau.

Mình đứng im lặng một lúc, ôm chiếc áo khoác vào người. Mình vui mặt vào nó và cảm thấy an toàn. Và mình lại là đứa con gái bé bỏng của bố, an toàn trên đùi ông và trong vòng tay ông.

Khi bố chết, mình không thể chấp nhận điều này. Làm sao bố có thể làm như thế với mình được? Mình là con gái của bố cơ mà? Mình nổi loạn với tất cả mọi thứ. Chồng lại mẹ, người hoàn toàn không biết phải xoay xử thế nào với cái chết của bố, với Chúa, bởi vì rằng Chúa thì không được làm thế. Mình nổi cáu cả với dì, bởi dì là ai mà dám quyết định vứt chiếc áo khoác của bố đi! Là mình áp người vào chiếc áo khoác đó, là mình ngồi trên đùi bố và kể cho bố nghe những gì xảy ra trong một ngày thơ trẻ đẹp đẽ của mình cơ mà.

Sau đấy thì mẹ bị ốm. Buồn phiền, những vấn đề về thần kinh. Mình phải chăm lo cho bà liên tục. Là mình phải làm chủ gia đình, cho dù chưa đầy mười sáu tuổi. Không một ai giúp mẹ, không một ai đặc biệt quan tâm đến hai mẹ con. Ngay cả em gái của mẹ cũng thi thoảng lắm mới đến thăm. Mình mang trên vai tất cả các nghĩa vụ. Đốt lò, nấu nướng. Chăm sóc mẹ để bà có thể sống với mình thêm ít nữa trên thế gian này. Mình thu nhặt các loại thuốc ngủ, thuốc an thần của mẹ giấu trong các góc ngách ngăn kéo hay

trong túi những chiếc áo vét cũ. Mình cố gắng tạo ra một cuộc sống bình thường, đi nghỉ hè. Trong một chuyến, mình đã gặp Jurek. Một chàng trai tóc vàng mà mình rất yêu. Đó là vào cái lần mà mình đi cắm trại cùng với đứa bạn gái thân “hư hỏng” của mình ở biển.

Mẹ mất một năm trước khi mình thi tốt nghiệp phổ thông. Mình không kịp từ biệt bà. Mình đi nghỉ hè vào tháng Bảy, bởi mình nghĩ rằng chắc mọi chuyện sẽ ổn thôi! Mẹ sẽ không chết, còn mình, như bất cứ một cô gái trẻ bình thường nào, mình cũng có quyền đi nghỉ. Mình cần được thế! Ở xa nhà như vậy, mình không biết là mẹ đã qua đời. Chẳng ai cho mình biết cả. Mẹ mất một mình. Không có mình, bởi mình tưởng rằng mình sẽ vẫn có thể từ biệt mẹ. Bằng mọi giá mình muốn chỉ ra rằng cuộc sống của mình hoàn toàn bình thường. Rằng mẹ sẽ khỏe, còn mình chẳng có gì phải lo lắng. Cho tới bây giờ mình vẫn cảm thấy bị lương tâm cắn vọt... Bây giờ mình làm việc trong nhà tình thương và mình biết rằng những người được mình chăm sóc, những người sẽ chết ở đây, có cái may mắn là gia đình họ được chuẩn bị cho điều đó. Mình đã không được chuẩn bị như vậy.

Mình còn lại một mình trong ngôi nhà rộng mênh mông, với bạn trai ở cách xa bốn trăm cây số và với dì Anka, người nói chung chẳng hề quan tâm đến mình. Nhưng có thể như vậy cũng tốt, vì hai người chưa bao giờ có cảm tình với nhau cả. Mình chỉ nhớ dì đã xuất hiện ở nhà mình sau đám tang mấy ngày.

- Chúng ta phải thu dọn đồ đạc của mẹ cháu.

Thậm chí mình chẳng nói gì. Dì mở tủ và xếp áo váy của mẹ thành hai đống.

- Chỗ này đem vứt đi - dì nói - còn chỗ này để dì mang về. Chỗ này đem vứt đi còn chỗ này để dì mang về - dì lùa bầu trong hòng. -

Chỗ này đem vứt đi còn chỗ này để dì mang về.

Cho đến lúc này mình vẫn như còn nghe thấy giọng nói của dì. Và cho tới lúc này mình vẫn ân hận vì mình đã không đủ sức lực, không đủ can đảm để bảo dì thôi đi, rằng đó là đồ đạc của mẹ. Rằng mình đã chăm sóc mẹ trong những năm cuối đời, rằng mình là người gần gũi mẹ. Thế mà bây giờ lại là dì quyết định vứt cái gì vào sọt rác, còn cái gì dì sẽ mặc. Mình thực sự không thể tưởng tượng nổi là sẽ có một lúc nào đấy nhìn thấy dì Anka mặc váy áo của mẹ.

Dì xách hai cái túi. Một cái vứt đi, còn một cái cho vào ô tô rồi đi đến đầu kia thành phố, còn mình một mình ở lại trong ngôi nhà trống trơn. Mình muốn cho tất cả mọi người thấy rằng mình sẽ lo liệu cho mình một cách hoàn hảo. Với dì Anka, với hàng xóm, và trước hết là với Chúa. Một khi Người đã sắp đặt cho mình một số phận như vậy thì mình sẽ tự lo liệu được. Mình sẽ không cần gì ở Người hết. Mình thực sự đã rất dũng cảm. Cắt tỉa cây, đốt lò. Mình học rất chăm bởi sắp đến kỳ thi tốt nghiệp rồi. Mình không thể để cho bất kỳ ai nghĩ rằng mình không tự lập được. Jurek thường xuyên đến chỗ mình. Tất nhiên là anh ngủ lại nhà mình. Hàng xóm đã nhìn thấy anh ấy trong đám tang mẹ mình, nhưng họ rất nghi ngờ. Bởi một thanh niên tóc dài, mặc quần da, đi giày đinh thì đúng là biểu tượng của cái xấu. Của cái xấu và sự suy đồi đạo đức của một cô gái vô tội, tức là mình.

Họ bắt đầu đàm tiếu. Rằng mình đã chơi với đám bạn bè không ra gì, rằng chắc chắn chẳng mấy chốc mà trong nhà mình sẽ có rượu và ma túy. Những chuyện ngồi lê đôi mách rồi cũng đến tai dì Anka, người bỗng dưng cảm thấy phải có trách nhiệm giám hộ cháu gái. Thế là thậm chí không cần hỏi ý kiến mình, dì quyết định luôn là

sẽ đưa mình về nhà dì. Mình chuyển đến đầu kia của thành phố, đến một căn hộ hai phòng, nơi mà dì liên tục dẫn những người tình mới đến. Dì nhiều hơn mình mười lăm tuổi nhưng vẫn chưa thể ổn định cuộc sống cho mình.

Đó là một trong những giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc đời mình, nhưng mình đã cố gắng chịu đựng một cách ngoan cường.

- Thế là xong được một việc - dì nói vào một hôm nào đó khi về đến nhà.

Mình ngẩng đầu khỏi đám sách vở.

- Nhà đã cho thuê.

- Sao lại cho thuê ạ? - mình sợ hãi hỏi.

- Nhà không người ở rất dở. Tại sao lại phải để nó hỏng dần đi?

Mình không thể đồng tình với quyết định của dì. Ai đó sẽ sống trong ngôi nhà mà ở đó mình đã lớn lên, sẽ ở trong phòng của mình. Sẽ dùng bàn ghế của nhà mình, dùng cái giường mà mẹ mình đã mất trên đó cách đây chưa lâu. Kể từ lúc đó, quan hệ với dì càng xấu hơn. Mình có cảm tưởng như dì muốn lấy đi của mình toàn bộ quá khứ. Và những chiếc áo của mẹ mà dì mặc "ở nhà" nữa chứ. Thỉnh thoảng những bông hoa màu xanh da trời nháy mắt với mình, chiếc sơ mi mà mẹ yêu thích. Mình đã định cười, nhưng rồi nhớ ra ngay rằng đó không phải là mẹ.

Những vụ nổi đóa xảy ra thường xuyên. Về đủ thứ. Thỉnh thoảng thầy dạy giáo dục của trường vẫn đến nhà mình. Đơn giản là kiểm tra định kỳ xem mọi chuyện có ổn không. Sau đấy, nửa đêm dì còn làm mình đến phát mệt vì cứ muốn mình phải nói xem đã nói năng lung tung cái gì ở trường để đến nỗi người ta phải đến kiểm tra xem mình sống trong điều kiện như thế nào. Thật chẳng dễ dàng gì. Tốt

nghiệp phổ thông xong, mình quyết định thi đại học. Jurek đã học năm thứ hai rồi, và ở đúng Gdańsk. Dì Anka cứ tưởng tượng là mình sẽ đi làm, và học đại học tại chức. Thậm chí dì đã tìm cho mình việc làm trong một cửa hàng của một người bạn gái. Dì đã nổi giận khi mình dám từ chối đề xuất của dì. Mình đã may mắn đỗ đại học.

- Mà y có biết là nếu bây giờ mà y ra khỏi nhà thì khó quay lại không? - dì rít lên qua kẽ răng - Mà y sẽ không có nhà nữa đâu.

Không nói một lời, mình xách chiếc va li đã xếp sẵn, lên tàu đi Gdańsk. Mình không biết mình phải làm gì. Không ký túc xá, còn ở cùng với Jurek trong ký túc xá là việc không được tính đến.

Mình xuống tàu ở Wrzeszcz và đi đến chỗ Jurek. Mình nghĩ rằng hai đứa sẽ cùng nghĩ ra được cái gì đấy. Đó là vào tháng Mười, một tháng Mười đặc biệt lạnh. Lá cây đã rụng hết, mình lê chân trong lá, giống như hồi bé. Mình tìm thấy một hạt dẻ. Mình nhặt nó lên. Có thể bố là người đầu tiên? Mình cười. Trên cây dẻ có một tờ giấy, được ghim bởi một cái ghim màu.

“Cần nữ sinh viên hiền lành giúp việc với mức lương không cao. Có chỗ ở”.

Bên dưới là địa chỉ, số điện thoại và tên. Marianna. Mình cười. Có thể đây là điếm lành?

Căn hộ cách đấy không xa, trong một ngôi nhà cổ. Mình đi đến đấy ngay. Mở cửa cho mình là một bác lớn tuổi, ăn mặc gọn gàng. Bác tựa người vào nạng.

- Cháu chào bác ạ - mình cười. - Cháu đọc được thông báo này.
- Mình chìa cho bác tờ giấy.

- Chào cháu. Cháu vào đi. - Bác vừa mời mình vào trong nhà

vừa quan sát mình rất chăm chú.

Khi ấy mình không kể với bác ấy tất cả chuyện của mình. Mình chỉ nói là chưa có chỗ nào để trú thân, mình có một cái va li và muốn được ở ngay.

Bác ấy không tin mình, nhưng vẫn cho mình ở lại. Tất nhiên là mình trả tiền, bác xem giấy tờ tùy thân của mình rất kỹ, ghi lại và sau đó bảo mình đi mua đồ ở chợ gần đấy. Mình ở nhà bác Marianna một năm. Đó là quãng thời gian thật đẹp, mình ở gần Jurek, mình có thể học cái mà mình thích, nhưng cũng nhiều lúc khó khăn. Nhà bác Marianna không có phòng tắm, rửa ráy trong chậu và phải xách nước. Nhưng mình chịu được. Sau tất cả những chuyện này mình có cảm tưởng mình là một con người không gì có thể làm suy suyễn. Mình đã trải nghiệm biết bao nhiêu là chuyện, nên không gì có thể làm mình gục ngã được nữa. Không có tình thế mà mình không thể thoát ra được. Đôi khi mình phân vân, điều gì sẽ xảy ra nếu như mình không nhìn thấy tờ giấy trên cây dẻ ấy. Mình không có phương án khẩn cấp. Nhưng đã qua được. Mình đã gặp may. Và mình đi đến kết luận là, với sự ngẫu nhiên đến lạ lùng, khi rơi vào tình thế vô vọng mình lại gặp trên đường đi của mình những người sẵn lòng chìa tay giúp đỡ. Và mình tin rằng sẽ luôn như thế.

Sau đấy tụi mình thuê một căn hộ ở Oliva. Căn hộ cho người độc thân, ba mươi một mét. Một phòng, bếp, công trình phụ. Tụi mình thấy đó giống như là giấc mơ đã trở thành hiện thực, như thể tụi mình sống trong một căn hộ của hoàng gia. Tất nhiên, vào thời ấy, việc cùng thuê được một căn hộ là một điều kỳ diệu. Tụi mình chưa cưới, nhưng muốn sống cùng nhau. Và, tụi mình đã làm được. Tụi mình sống ở đó trong nhiều năm, chủ yếu nhờ việc đánh máy thuê luận văn trên máy tính. Và học bổng, tiền trợ cấp của tụi mình.

Cũng không đến nỗi nào.

Học xong đại học, thậm chí tụi mình cũng không đi tìm việc, mà là việc tìm tụi mình. Mình gửi CV đến một tập đoàn tài chính. May mắn làm sao, lại có một người mà trước đây mình đã đánh máy cho anh ấy luận văn tiến sĩ, làm việc ở đây. Mình được nhận ngay. Bởi mình là người đúng giờ giấc, nhiệt tình và hoàn hảo. Chủ nhật mình thi tốt nghiệp, thứ hai đã đi làm. Trong thời gian đó tụi mình chuyển chỗ ở, mình sinh được những đứa con tuyệt vời, tuy nhiên mình vẫn cảm thấy mình phải làm một cái gì đó khác, một cái gì đó quan trọng. Mình đọc báo và để ý đến một thông báo về việc làm ở “phòng chăm sóc sức khỏe”. Đó là một điểm cộng. Mình gửi giấy tờ, qua được vòng một, vòng hai. Cho đến lần nói chuyện thứ ba mình mới được mời đến nhà tình thương. Không may mình bị trượt ngã. Hôm ấy băng giá khủng khiếp, đầu tiên là mình không thể tới nơi bằng xe buýt vì có một tai nạn giao thông làm tắc đường, sau đây là mình phải vất vả lắm mới tìm thấy tòa nhà ấy.

Ở nhà tình thương, mỗi người mới được nhận vào làm đều phải trải qua giai đoạn làm tình nguyện viên, để hai bên đều chắc chắn rằng đây chính là cái mà mình cần. Sau đây là cuộc gặp mặt của nhóm. Mình nhìn thấy những ánh mắt ngạc nhiên, liệu một cô gái trẻ như thế này có thể làm được không. Và khi đó mình nhìn thấy một trong số những chị hộ lý. Chị ấy nhìn mình, và trong mắt chị ấy có đúng những điều mà vị cha cố, người đã nâng đỡ bố mình trong những ngày cuối cùng của ông, cũng có. Cái tốt, hy vọng, sự can đảm và niềm vui sống.

Đó là chị Agnieszka mà bạn gặp rồi đấy. Chị ấy cùng với các hộ lý khác đồng hành với bệnh nhân của tụi mình trong chuyến đi cuối cùng này. Chị ấy ở đây từ ngày xưa ngày xưa. Về sau mình được

biết là hình như chị ấy là em họ của vị cha cố, người đầu tiên nghĩ tới việc xây dựng ngôi nhà tình thương này cách nay trên dưới ba mươi năm... Đó là vị cha cố đã đến với bố mình... Khi ấy mình kết nối tất cả lại với nhau. Việc mình có mặt ở đây là một sự tình cờ tuyệt đối, nhưng mình cảm thấy bằng cả con người mình rằng mình đã ở đúng chỗ.

- Một câu chuyện thật khó tin - Người phụ nữ ấy đã gây cho tôi một ấn tượng mạnh mẽ. Và tôi ngày càng nhìn thấy rõ hơn sự nhỏ bé của mình. Chị ấy dõng non lấp bẻ, tự mình tìm kiếm con đường của mình, còn tôi lại do dự trước khả năng cứu sống một người khác. Tôi không thể giúp được chồng mình nữa rồi, nhưng... - Róża à. Bạn vẫn chưa trả lời mình câu hỏi... Bạn làm thế nào để có thể làm quen với cái chết?

- Mình không biết, có lẽ là mình không quen được với nó... Cho tới lúc này mình không biết mình đã làm thế nào. Có lẽ mình mừng vì giờ đây mình có cuộc sống như thế này.

- Thế bạn có sợ cái chết không?

- Không, mình không sợ cái chết. Mình chỉ sợ không biết các con của mình sẽ xoay xử thế nào. Mình sợ, không biết chúng có được đảm bảo về cuộc sống cũng như có biết cách tổ chức cuộc sống hay không. Mình không muốn con gái mình sẽ phải trải nghiệm giống như mình. Con trai thì tự lo được. Còn con gái... Vào ngày bố mình mất, lúc ấy mình bằng tuổi con gái bây giờ, mình hiểu rằng sống qua được ngày tiếp theo là một thành công. May mà con mình vẫn còn bố và mẹ.

- Cảm ơn bạn, Róża - tôi nói.

- Vì cái gì? - Róża ngạc nhiên.

- Vì tất cả. Vì câu chuyện của bạn. Nó khó tin đến nỗi không ai có

thể tin...

Róza lắc đầu.

- Mình có thể đến đây nữa được không? Không vì... một dịp nào cả?

- Tất nhiên rồi. Rất nhiều người đến đây.

- Nếu như mình có thể giúp được gì đó, có thể có ích cho bất cứ cái gì thì cứ cho mình biết nhé.

- Mình sẽ nói - Róza cười. - Mình hy vọng là những gì đang làm bạn buồn phiền, sẽ qua nhanh.

- Róza à - tôi lùi ra xa cửa. - Nếu có thể là người hiến tủy, bạn có làm không?

Chị ấy nhìn tôi đầy ngạc nhiên. Nhưng tôi nhìn thấy sự thấu hiểu trong mắt chị. Và niềm hy vọng. Liệu có phải chị ấy đã nhìn thấy đúng như thế trong mắt vị cha cố kia không?

- Mình ư? Mình sẽ rất vui. Nhưng chính bạn phải đưa ra quyết định đúng đắn.

Quyết định đã được tôi đưa ra vào ngay ngày hôm ấy.

- Mẹ ơi, con sẽ hiến tủy, - tôi nói khi các con đã ngủ.

- Nhưng mẹ không đồng ý việc này! - mẹ chồng tôi kêu lên. - Con ích kỷ lắm! Con của con đã mất bố, giờ con lại muốn chúng phải mất cả mẹ nữa sao?

- Mẹ ơi, không phải như thế đâu. Con sẽ in ra tất cả để mẹ đọc.

- Mẹ sẽ không đọc gì hết! Con hãy cân nhắc mọi việc! Những đứa trẻ mồ côi tội nghiệp... Mẹ đã già rồi, mẹ không thể dẫn chúng

đi hết cuộc đời được đâu!

Mẹ đi ra rồi về phòng ngủ, đóng cửa lại. Tôi sang phòng tụi trẻ. Chúng đang ngủ. Bình thản, như vẫn thế. Marta đắp chăn gần như kín người, chỉ có hai chân thò ra khỏi chăn. Con bé ngủ giống như tôi vẫn quen ngủ như thế. Stas giống bố, lúc nào cũng nóng. Thằng bé ngủ không đắp chăn, cái chăn nằm dưới sàn nhà. Tôi vuốt má chúng. Tôi yêu chúng nhất trên đời. Lúc ấy, khi nhìn các con, lần đầu tiên tôi nghĩ, sẽ như thế nào nếu như tôi bị bệnh và ở đâu đó rất xa có một người mẹ phân vân, liệu có nên tặng cho tôi cuộc sống, hay là không. Tôi sẽ làm tất cả để người mẹ ấy tặng cho tôi.

Trước khi đi ngủ, khi đang lục lọi trên mạng, tôi thấy cuộc phỏng vấn với Urszula Jaworska. Đó là sếp của cái quỹ đã liên hệ với tôi.

“Có hay xảy ra các biến chứng ở người hiến tủy không? Không được phép để xảy ra các biến chứng ở một người hiến khỏe mạnh và chưa có những biến chứng như vậy. Những người hiến được làm xét nghiệm kỹ như vậy chính là để không xảy ra biến chứng. Nếu có bất cứ sự hoài nghi nào thì người hiến cũng bị loại và quỹ sẽ tìm người khác. Thông điệp của chúng tôi là giúp mà không làm hại và chúng tôi luôn giữ điều đó, không phụ thuộc vào bối cảnh và quyết định của người hiến.

Một người đã đăng ký ý nguyện hiến tủy, có thể suy nghĩ lại và ví dụ như rời khỏi danh sách? Có thể, nhưng xin hãy nhớ rằng khoản tiền để làm các xét nghiệm đã được chi, và chúng tôi sẽ không thể dùng số tiền đó để làm xét nghiệm cho người khác. Do đó tôi luôn kêu gọi rằng, ở đây không có sự từ bỏ và một quyết định như vậy là quyết định cho suốt đời. Điều duy nhất có thể ảnh hưởng, đó là bệnh tật. Nhưng điều này thì chúng tôi không muốn cho bất kỳ ai.”

Quyết định đã được đưa ra.

Phần 3

Chương một

Người bạn thân thiết của trái tim tôi - hãy quay về,

Anh ta chẳng đáng

Để vì anh ta mà bức tường vô hình kia

Chia rẽ chúng ta

KRYSTYNA PROŃKO, MAJKA JEŻOWSKA

“Anh ấy không yêu chúng ta”

Đêm ấy, khi cuộc nói chuyện của tôi với Karrolina kết thúc, tôi đã nghĩ ngợi rất nhiều. Về tình bạn của chúng tôi, về những khoảnh khắc đã gắn kết chúng tôi. Chúng tôi đã có biết bao nhiêu kỷ niệm chung. Những năm tháng đẹp nhất của tuổi trẻ chúng tôi đã cùng nhau đi qua. Sau đó cô ấy bắt đầu chơi trò chơi gia đình, còn tôi... chơi trò làm việc.

Tôi lấy điện thoại. Số của Patrycja đã được lưu. Có thể vẫn không đổi? Tôi như bị cám dỗ, muốn gọi điện, nói chuyện và nói rằng tôi sẽ làm tất cả để cô ấy khỏe lại. Rằng Piotr không đáng giá cho ngần ấy năm tình bạn của chúng tôi bị mất đi. Không, không bị mất đi. Có thể lấy lại được tình bạn ấy. Có thể cố gắng để những năm tháng điên rồ ấy trở lại. Bởi vì, cuộc sống bắt đầu sau tuổi bốn mươi mà!

Tôi quyết định hôm sau sẽ đi Gdańsk cùng Karolina. Có thể quyết định cho mình mới tốt làm sao. Có thể nhân tiện, tôi sẽ về thăm bố mẹ? Phải đến... ba năm rồi, tôi không gặp họ. Có thể họ đã tha thứ cho tôi vì đã bán ngôi nhà của bà? Không, có lẽ chưa phải lúc này. Có thể đến một lúc nào đó?

Tôi tắt đèn. Một lát sau đã ngủ. Ngày hôm sau phải hành động.

- Dậy - sáng ra, tôi đánh thức Karolina. - Mình đi thôi.

- Đi đâu hả cô? - con bé hỏi, vẫn còn ngái ngủ.
- Đi Gdańsk.
- Về chỗ mẹ cháu ạ?
- Đương nhiên rồi. Cô đã để mất quá nhiều thời gian.

Phải đến hai mươi năm.

Chúng tôi thay đồ, tôi làm cháo yến mạch với chuối.

Đổ ra bát cho hai cô cháu.

- Cái gì đây cô? - Karola nhăn mặt.
- Cháo yến mạch - tôi vừa trả lời vừa xúc một thìa to cho lên miệng.
- Sợ quá. May mà cô không phải là mẹ cháu.
- Ừ. Nhưng bỏ cháu ạ.
- Có thể nếu mấy mẹ con cháu cũng ăn cháo yến mạch như thế này thì cả nhà cháu cũng khỏe.
- Thôi, cháu đừng nói nữa. Chúng ta sẽ lo liệu được. Tôi gói ghém mấy thứ đồ dùng thiết yếu nhất. Tôi định quay về Warszawa ngay ngày hôm ấy. Tôi chỉ muốn gặp Patrycja. Patrycja và bác sĩ của cô ấy, vì tôi định sẽ lấy được thông tin, rằng cô ấy nhất định sẽ sống. Bác sĩ phải đảm bảo với tôi điều này!

Tầm trưa thì chúng tôi đến Gdańsk. Và đi thẳng đến bệnh viện.

- Cháu sẽ vào trước - Karolina quyết định. Tôi rất hiểu cô bé. - Cháu muốn xem mẹ cháu thế nào trước đã. Cô bé vào phòng. Khi cánh cửa hé mở, tôi nhìn thấy một phụ nữ gầy gò nằm trên giường. Trên đầu đội chiếc khăn màu đen pha đỏ. Tôi nhắm mắt lại. Tôi sợ cảnh này, tôi sợ rằng đứa bạn gái thân thiết luôn đầy năng lượng sống của tôi ngồi đó, trong bệnh viện và không còn sức để làm bất

cứ việc gì nữa. Chỉ mong sao nó có sức để sống!

Một lát sau cửa mở. Karolina gật đầu.

- Cô vào đi - nó khẽ nói.

Tôi đi đến bên giường. Ngồi xuống cạnh cô ấy, nắm bàn tay đầy vết kim châm.

Tôi ôm lấy bạn, áp mặt vào má bạn. Không thể thốt lên một lời nào. Tôi ngẩng nhìn bạn, từ mắt bạn ứa ra những giọt nước mắt. Từ mắt tôi cũng thế.

Mất một lúc, chúng tôi không nói gì.

- Tao vẫn giữ cái khăn của mày - nó lên tiếng sau những phút im lặng, và chỉ lên đầu.

Đúng thế. Nó đội trên đầu chiếc khăn có hình Bobe Marley và dòng chữ "Woman no cry".

- Tao tìm nó hai mươi năm nay - tôi nói. Nó cười.

- Tụi mình còn gặp nhau nữa chứ? - nó hỏi. - Tao không phải trả mày cái khăn này hôm nay chứ?

Tôi lắc đầu.

- Thế thì được rồi - nó nhoẻn cười qua nước mắt.

- Sau hai mươi năm, tao muốn tạo ấn tượng tốt hơn cho mày.

- Mày không cần phải thế đâu - tôi vuốt vuốt bàn tay gầy guộc của nó. - Tao sẽ làm tất cả để mày khỏe lại. Đến khi ấy tụi mình sẽ làm một điều gì đó thật điên rồ.

- Ví dụ?

- Tao cũng không biết. Tụi mình sẽ hóa giải lời nguyền Brda.

- Chèo thuyền?

- Ừ. Và mày sẽ chèo. Cả ngày. Và như thế mày vẫn chưa đủ.

- Mà y hứa chứ?
- Tao hứa. Tao sẽ làm tất cả để mà y mạnh khỏe.
- Tao xin lỗi. Vì tất cả.

Patrycja ngủ thiếp đi. Đó là một cuộc nói chuyện lạ lùng. Sau hai mươi năm của tình bạn bị đánh mất, nó bảo rằng vẫn giữ chiếc khăn có hình Bobe Marley. Vô nghĩa.

- Karola, cháu đưa cô đến gặp bác sĩ của mẹ cháu nhé?

Cô gái gật đầu. Nó đắp chăn cho mẹ và chúng tôi ra khỏi phòng.

- Bác sĩ Marek Stanisławski - Karolina nói và chỉ căn phòng. - Rất ok.

- Tốt rồi. Cháu đi cùng với cô không?

- Cháu có đi, vì có thể chú ấy sẽ không nói gì cho cô đâu.

Chúng tôi vào phòng bác sĩ. Ngồi bên bàn làm việc là một người đàn ông trạc tuổi tôi, cao, gầy.

- Chào bác sĩ - tôi tặng anh ta một nụ cười rạng rỡ nhất mà tôi có thể có. Tôi bắt đầu thấy tiếc vì mình lại mặc áo chui đầu, bởi nếu không tôi có thể cởi bớt cúc cho quyến rũ. Nếu biết bác sĩ như thế này, chắc chắn tôi sẽ mặc khác hơn. Thu thập thông tin từ một vị khách như thế này có thể là một nhiệm vụ thú vị.

- Chào chị - vị bác sĩ nói, rời mắt khỏi máy tính.

- Karolina Rybińska - tôi chìa tay về phía anh ta. Vị bác sĩ đứng dậy và chìa tay cho tôi.

- Marek Stanisławski.

- Anh là bác sĩ của chị bạn tôi - tôi khời mào. Vị bác sĩ nhìn Karola.

- Đúng đấy ạ. Cô Patrycja Szafranek.

- Anh có thể cho biết... tiên lượng như thế nào được không ạ?
- Xin lỗi. Tôi không được phép nói chuyện với chị về vấn đề này.
- Nhưng...
- Mẹ cháu đồng ý rồi ạ. - Karolina thử cứu vãn tình hình.
- Được, chú sẽ nói chuyện với mẹ cháu. Nếu mẹ cháu đồng ý, chú sẽ chia sẻ với cô đây mọi thông tin.

Tôi tức tối nhìn anh ta.

- Mời chị sáng mai đến đây - anh ta cười theo phong cách rất *hollywood*. - Có thể tôi sẽ có được sự đồng ý đó.

Tôi không quen với kiểu ứng xử như vậy. Tôi cảm nhận có sự thách thức. Rõ ràng là người đàn ông này đang muốn thoát khỏi tôi, mà tôi thì chưa quen với chuyện này. Đó luôn là vai trò của tôi.

- Karola, hôm nay cô sẽ ngủ lại nhà cháu, ok?
- Tất nhiên rồi. Cô sẽ gặp Maika. Và bà Zosia nữa.
- Đúng thế, Maika. Lẽ ra cô phải có cái gì cho nó... Có cái gì đó mà em rất thích không?
- Ngựa Pony các kiểu. Thích nhất có lẽ là công chúa Celestia. Rồi sách, các hình. Nhất định ở ki-ốt sẽ có thứ gì đấy.

Phải rồi. Bây giờ tôi sẽ mua ngựa Pony. Tiếp theo là búp bê. Chúng tôi rời bệnh viện. Lúc đi ra, chúng tôi còn ghé vào Patrycja một lần nữa. Bạn tôi đang ngủ. Chúng tôi không muốn làm phiền nó. Tôi định mai sẽ mặc váy ngắn để đến chỗ bác sĩ một lần nữa. Tôi sẽ quyết tâm làm thân với anh ấy. Vì lợi ích cho Patrycja. Và cũng có thể phần nào cho niềm vui của mình nữa? Maika thích ngựa Pony. Tôi cũng có đồ chơi yêu thích của mình.

Ở nhà Patrycja, tôi có cảm giác như ở trong chính ngôi nhà của gia đình mình. Ngôi nhà xưa cách nay hai mươi năm. Tôi được cho ăn món khoai tây, món thịt lợn viên rán và salat cà rốt.

- Giống như ở lớp mẫu giáo ấy - tôi cười.

- Ở lớp mẫu giáo chán lắm - Maika nhăn mặt. Chỉ có mỗi món súp *shrek* là ngon thôi.

- Món ấy cô chưa biết đâu nhé - tôi cười.

- Vậy thì mai cô đưa cháu đi lớp. Biết đâu lại đúng hôm có.

Trong chưa đầy hai ngày tôi đã giành lại được đứa bạn gái thân và trở thành thành viên trong gia đình nó. Được là người cô yêu quý, người mang quà và dẫn cháu đi lớp.

- Cô sẽ đưa con đi, cô hứa đấy. Và sau đó chúng ta đến chỗ mẹ.

- Mẹ bị ốm. Nhưng mẹ sẽ khỏe lại thôi. Mẹ không bao giờ bỏ chúng cháu đâu. Mẹ đã có lần nói với cháu thế mà. Cho nên cháu rất yên tâm.

Có bao nhiêu sức mạnh trong đứa trẻ này. Cháu nói thế và nhìn tôi bằng đôi mắt nâu đầy tin cậy. Cháu cầm tay tôi, dắt vào phòng mình, nơi tất cả chúng tôi có một buổi tối thực sự tuyệt vời với trò chơi cùng với những chú ngựa Pony. Nếu bây giờ tổng biên tập mà nhìn thấy tôi nhỉ!

Ngày hôm sau tôi đến bệnh viện một mình. Tất nhiên là trước tiên, tôi bị nhồi một bữa sáng hào phóng. Bà Zosia cảm thấy mình phải có sức mệnh vỗ béo bất cứ ai mà thân hình không giống với võ sĩ sumo. Sau đó đúng theo thỏa thuận, tôi đưa Maika đến trường, tôi không muốn về nhà nữa, thế nên tôi bắt taxi đến thẳng bệnh

viện.

- Anh có thể đi qua phố Ceynowy được không?
- Đấy là ở Oliva à? Hơi lòng vòng đấy.
- Tôi biết, tôi biết. Tôi muốn nhìn thấy một thứ.

Chúng tôi đi theo phố Grunwaldzka, sau đấy rẽ vào một phố nhỏ. Bên phải là ngôi nhà của bà tôi.

- Anh dừng lại một chút nhé - tôi nói. Tôi ra khỏi xe. Nhìn vào cánh cổng, vừa lúc có một nam thanh niên trẻ đi qua. Nó vẫn cọt kệt như hồi xưa. Tôi cười.

- Cô có muốn vào không? - người đó hỏi.
- Không, không. Cô đã từng sống ở đây. Đó là quãng thời gian tuyệt vời.

- Vì đây là một ngôi nhà đẹp. Bố cháu bảo nó có năng lượng tốt.
- Nhất định rồi. Mọi người hãy chăm sóc cho nó nhé.
- Chắc chắn chứ. Nhà cháu mới ở đây hai năm.

Nhưng hầu như nhà cháu không thay đổi gì.

- Cô cũng thấy thế. Thậm chí cánh cổng vẫn cọt kệt như ngày xưa. - tôi cười.

- Cháu thích cái tiếng kêu này. Ít ra thì cũng biết khi có người đi.

Ina cười. Cái cánh cổng cọt kệt này đã mấy lần cứu cô và Piotr khỏi bị bắt quả tang trên đi-văng hay trong phòng ăn. Từ lúc nghe thấy tiếng cọt kệt đến khi vào tới phòng ăn thường mất khoảng mười lăm giây. Trong vòng mười lăm giây người ta có thể mặc xong quần áo, kể cả buộc dây giày. Tôi đã nhiều lần chắc chắn điều này.

- Cháu có lý. Tiếng cọt kệt cũng có ích. Cháu vui nhé.

Tôi giơ tay chào chàng trai trẻ rồi lên taxi.

- Bây giờ đến Przymorze. Phố Jagiellońska.

Người lái xe taxi không hỏi gì. Xe đi dọc theo tòa nhà dài, sau đấy rẽ qua một hiệu thuốc vào một con phố nhỏ. Lần này thì tôi không ra khỏi xe. Tôi nhìn lên cửa sổ hé mở trên tầng hai. Tấm rèm phất phơ ra bên ngoài. Chắc là có gió lùa. Mẹ không thích gió lùa. Chỉ cần xuống xe, gọi điện thoại nội bộ số chín và nói “con chào mẹ, con chào bố, con về thăm bố mẹ đây”.

Nếu mà chỉ đơn giản thế thì tôi đã chạy ra ngay. Tiếc thay, vào thời điểm ấy tôi tưởng như đó là điều không thể.

Khi tôi vào đến bệnh viện thì đã xong buổi đi khám. Tôi lại gõ cửa phòng bác sĩ.

- Chào anh - tôi nói nhẹ nhàng bằng giọng của một thiếu nữ. Song, chiếc cổ áo khoét sâu lại nói khác.

- Chào chị. Tôi đang đợi chị đây. Xin mời - anh ta chỉ chiếc ghế đối diện với mình.

Tôi ngồi, chân bắt chéo. Tất nhiên là tôi hiểu được quân át chủ bài của mình. Tôi vẫn hay sử dụng nó mà.

- Vậy là tiên lượng thế nào hả anh?

- Rất khó nói. - Vị bác sĩ bắt đầu xem xét giấy tờ.

- Về điều trị ung thư tủy ác tính trong hai chục năm gần đây thay đổi không nhiều. Chúng ta có cái may là chị Patrycja vẫn còn trẻ. Điều trị ung thư tủy kéo dài ở người trẻ tốt hơn rất nhiều. Ở phần lớn bệnh nhân đều có thể kéo dài thêm được nhiều năm. Có thể điều trị bằng thuốc. Tuy nhiên trong trường hợp này, sẽ tốt hơn nếu được ghép tủy từ người hiến lạ. Tất nhiên chúng tôi vẫn tiếp tục liệu trình điều trị bằng thuốc.

- Các anh đã tìm được người hiến chưa?

- Chị...
- Ina. Karolina.
- Chị Karolina à, còn quá sớm để nói về điều này.
- Có nghĩa là đã có ai đó?
- Tôi đã nói với chị rồi,- còn quá sớm để nói về điều này.
- Vậy thì bao giờ chúng ta có thể nói về chuyện này? Khi nào tìm được người hiến tủy?
- Thưa chị, nếu người hiến sau khi trải qua các xét nghiệm chính xác và phù hợp, khi đó chắc chắn chúng tôi sẽ chuẩn bị cho chị Patrycja ghép tủy.
- Trải qua các xét nghiệm chính xác là như thế nào? - tôi hỏi. - Có nghĩa là đã tìm được người hiến?
- Chị Karolina. Tôi đã nói với chị rồi, là tôi không thể nói thêm được gì nữa.
- Anh có thể cho tôi biết là có hy vọng gì không? - tôi bực mình.
- Bao giờ cũng có hy vọng - anh ta cười. - Nhất là ở khoa này.
- Tôi rất không hài lòng về cuộc gặp gỡ này. Có vẻ như tôi đã biết được điều gì đấy, nhưng lại chẳng có gì cả.
- Patrycja không được khỏe lắm. Nó ngủ suốt. Thậm chí chúng tôi không nói chuyện được với nhau. Tôi ngắm nhìn khuôn mặt gầy guộc của nó, thậm chí chẳng giống gì với khuôn mặt mà tôi từng biết. Tôi quyết định là sẽ làm tất cả để Patrycja khỏe lại.

Tôi đứng hút thuốc dưới cổng bệnh viện và lấy điện thoại ra gọi taxi.

- Chị phải bỏ đi - tôi nghe thấy có người nói.
- Bỏ cái gì cơ? - tôi nhìn thấy bác sĩ Stanislawski từ trong tòa nhà đi ra.

- Hút thuốc.

- Đó có lẽ do thần kinh.

- Vậy tôi phải nói gì nhỉ? - bác sĩ nhún vai.

- À phải rồi. Anh thì phải hút xì-gà cơ - tôi vừa nói vừa hít thật sâu - Thuốc lá bình thường làm sao mà giải quyết được stress của anh. - Tôi vút điếu thuốc xuống hè và đi đi bằng mũi giày cao gót.

- Chờ chị đi đâu đó chứ? - anh ta hỏi.

Tôi sững sờ nhìn anh ta.

- Anh có đi về phía Sobótka không?

- Có thể. Tôi vừa trực xong.

- Rất vui khi được đi cùng với anh.

- Chị với chị Patrycja quen nhau lâu chưa?

- Từ lâu lắm rồi... Trên dưới hai chục năm...

- Trước đây tôi không nhìn thấy chị.

- Tôi ở xa - tôi nói - Vì tôi ở rất xa. Về suy nghĩ, về kỷ niệm. - Tôi đã ở rất xa, bác sĩ ạ.

Khi chúng tôi đã đứng trước nhà, tôi đưa cho anh ta danh thiếp.

- Nhà báo? - anh ta đọc.

Tôi gật đầu.

- Anh có thể hứa với tôi là nếu có thể biết được bất cứ điều gì thì anh cũng gọi điện cho tôi không? Hoặc là gửi *mail*?

- Tôi hứa - anh ta nhìn tôi bằng đôi mắt xanh trong vắt.

Tôi cười. Tôi tin chắc là sẽ moi được từ anh ta tất cả những

thông tin mà tôi cần.

Hôm ấy tôi thức dậy thấy lòng vui rộn rã. Tôi cảm thấy mình cần thiết và quan trọng. Với một người nhất định nào đó thậm chí còn rất quan trọng. Một ngày trước đó tôi hẹn với người của quỹ, rằng họ sẽ gửi những ống xét nghiệm cần thiết đến phòng xét nghiệm của bệnh viện ở Kościerzyna. Tôi phải có mặt ở đó trước chín giờ.

Hôm trước tôi xin nghỉ làm một ngày. Một lần thì được. Tôi rất hào hứng với tất cả những chuyện này. Chưa bao giờ tôi xin nghỉ làm, vì tôi chưa bao giờ ốm, còn nếu tụi nhỏ bị ốm thì đã có bà giúp. Do đó tôi có thể trốn đi một lần.

- Chào chị, tôi có hẹn vào chín giờ.
- Chúng tôi đang chờ chị đây.

Cô hộ lý cầm một gói nhỏ đựng bộ đồ lấy máu. Người phụ nữ nói chuyện với cô hộ lý nhìn tôi có vẻ lạ lẫm.

- Thế chị không sợ sao?

Người phụ nữ đã lấy máu cho tôi nhìn chị này bằng ánh mắt lạnh như băng.

- Có gì sợ nhỉ? Chị giúp cứu sống mạng người. Trong năm nay tôi đã bốn lần lấy máu của những người hiến tủy tiềm năng.

- Và thế nào hả chị?

- Tôi được biết là hai người đã cho tủy. Rất phù hợp. Chúc chị điều đó bằng tất cả tấm lòng.

Trên đường về nhà, tôi ghé vào quán café. Lần cuối cùng tôi đi café là bao giờ nhỉ? Có lẽ là cùng Tomek. Mà thậm chí còn ở đúng quán này.

- Cho xin một café *latte* - tôi cười. - Với siro karamen nhé.

Tôi ngồi xuống bên một chiếc bàn nhỏ, lấy một tờ báo.

Sau ba tuần nữa, một bé gái năm tuổi ở Kraków sẽ được ghép tủy. Rất tiếc, hai người hiến tủy tiềm năng trước đó đã đột ngột rút lui. Những trường hợp như thế này, rất tiếc, không phải là cá biệt. Như các chuyên gia cho thấy, vẫn xảy ra trường hợp những người hiến tủy rút lui mà không đưa ra lý do, và họ có quyền làm như vậy.

Ở mỗi giai đoạn đều có thể rút lui khỏi thỏa thuận tham gia vào quy trình y tế. Tuy nhiên cần nhớ rằng, 10 ngày trước khi phẫu thuật lấy vật liệu cấy ghép, tủy của bệnh nhân được chuẩn bị ghép sẽ bị phá hủy và nếu không nhận được tủy lấy từ người hiến thì bệnh nhân này sẽ chết.

Các chuyên gia nhấn mạnh, việc tuyển dụng người hiến được tiến hành theo các chiến dịch vận động thường thiếu những thông tin chi tiết sẽ làm gia tăng nguy cơ lựa chọn tùy hứng và thiếu cân nhắc. Do đó mà vấn đề giáo dục ý thức cho những người hiến tiềm năng là rất quan trọng.

Tôi không rút lui. Cho dù không biết điều gì đã xảy ra. Tôi không từ bỏ. Tôi cảm nhận bằng tất cả con người mình rằng, đây là quyết định đúng. Có thể nhờ tôi mà một người nào đó sẽ có chồng, vợ,

mẹ... được sinh ra lần thứ hai. Tôi những muốn Tomek cũng từng có cơ hội như vậy.

Karola

Khi dẫn cô Ina đến chỗ mẹ, tôi có cảm tưởng là cuộc sống của chúng tôi lại đi vào quỹ đạo chuẩn của nó. Mẹ tươi cười, cô Ina dường như trở nên dịu dàng hơn. Ngay cả bác sĩ cũng hay đến thăm mẹ hơn. Tiếc là vẫn không biết gì thêm về người hiến tử. Thủ tục thì tôi đã thuộc lòng. Tôi biết là từ lúc tìm được người hiến tới lúc ghép có khi phải mất đến mấy tháng. Tôi thực sự hy vọng là sẽ có ai đó phù hợp. Có một người nào đó muốn tặng cho mẹ tôi sự sống.

- Mẹ ơi, con biết là sẽ tìm được người hiến, mẹ ạ.

Mẹ cười. Gần đây mẹ khá hơn nhiều và có thể mẹ sẽ được về nhà vào cuối tuần.

- Cần phải tin, con gái ạ.

- Mẹ ơi, sau đó chúng ta sẽ gặp người đó. Và chúng ta sẽ tặng họ một món quà gì đấy. Thật độc đáo của chúng ta. Kiểu như dưa chuột của mẹ chẳng hạn.

Mẹ cười vang. Điều đó thật tuyệt vời, lâu lắm rồi tôi không nghe thấy tiếng cười của mẹ.

- Mẹ ơi, và chúng ta sẽ đưa cô ấy đi nghỉ ở đâu đấy. Có chỗ nào mà mẹ rất thích đi không? Nếu mẹ có thể lên máy bay, lên ô tô, nếu mẹ có thật nhiều tiền? Mẹ sẽ thích đi đâu?

- Mẹ sẽ đi... Brda.

- Đi Brda? - tôi không thể ngạc nhiên hơn được nữa.

- Mẹ muốn giải lời nguyện Brda. Không biết cô Ina đã kể cho con nghe những gì...

- Có lẽ là mọi chuyện...

- Con phải thông báo cho bố biết là mẹ ốm. Là nếu có chuyện gì...

- Mẹ ơi, không có chuyện gì đâu. Chúng ta sẽ đi Brda. Sau khi ghép tử. Mẹ sẽ có thể gặp người đó, bất kể đó là đàn ông hay đàn bà, chúng ta cũng sẽ đưa họ đi Brda!

- Có thể - mẹ nói không chắc chắn lắm.

- Mà có thể đó là người ở Honolulu. Thế thì sẽ khó lắm đây - tôi cười vang lên.

- Không. Đó là phụ nữ Ba Lan.

- Mẹ? - Tôi nắm lấy tay mẹ - Chẳng lẽ mẹ biết nhiều hơn con sao?

- Mẹ biết là đã có người hiến. Phù hợp. Bây giờ họ phải kiểm tra thật chính xác. Kết quả sẽ nhanh có thôi. Bây giờ phải cầu nguyện sao cho người ta đừng thay đổi ý định.

Đúng lúc tôi đang họp ban biên tập thì có điện thoại. Tôi sốt ruột nhìn điện thoại nhưng không dám thừa máy, vì hôm nay sắp đi vắng, mà người điều khiển cuộc họp lại là bà phó tổng mà tôi ghét cay ghét đắng. Xin nói thêm rằng ghét cay ghét đắng từ cả hai phía.

- Chị Karolina, liệu tôi có làm phiền gì chị không nhỉ? - bà ta hỏi.

- Không ạ, tôi xin lỗi, chị Joanna. Một cuộc gọi quan trọng. - Joanna là người duy nhất ở chỗ làm xưng hô với chúng tôi là anh, chị và xưng tôi và chị cũng muốn mọi người xưng hô lại như thế.

- Nếu là về công việc thì chị đừng ngại. Còn nếu là riêng tư thì đề nghị đừng có công nhận với tôi đấy - chị ta cười như kiểu vừa kể xong một chuyện cười hay nhất trần đời.

Đầu tiên tôi định lắc đầu và tiếp tục ngồi ngoan ngoãn tại chỗ của mình, nhưng là Karola gọi. Nhỡ có chuyện gì không hay với Patrycja thì sao?

- Tất nhiên là điện thoại công việc - tôi cười. - Tôi phải thừa máy. Đề tài sẽ chạy mất.

Tôi đứng dậy ra ngoài hành lang. Karola đã ngắt máy. Tôi bấm số của con bé.

- Karola à?

- Cô Ina, chúng ta có người cho rồi!

- Ôi, Giê-su-ma! - tôi mừng quá, cho dù từ lâu rồi tôi không có việc gì liên quan đến Giê-su. - Bây giờ phải làm gì?

- Cô biết đấy. Chúng ta phải chờ.
- Nhưng chờ để làm gì một khi mình đã có người cho?
- Cô Ina, cháu không biết để làm gì. Nhưng sẽ tốt đẹp, phải không cô?

Tất nhiên là tôi công nhận rằng Karola có lý, nhưng cái mũi phóng viên có phần vẹo vọ của tôi thì ở chỗ nào cũng người thấy sự lừa lọc. Hay là chưa có người cho? Hay có thể có nhưng người ta đã rút lui? Tại sao việc gì cũng cứ phải trôi chảy? Giê-su-ma, lại phải đi Gdańsk. Suốt gần hai năm vừa rồi tôi không hề đi Gdańsk, vậy mà trong vòng một tháng gần đây, tôi đã đến đó mấy lần.

Tôi không muốn quay lại cuộc họp nữa. Những vấn đề của tôi đã được nói rồi. Song, tôi biết là nếu tôi không quay lại thì sẽ có một cơn nổi giận và cái con sư tử cái ấy sẽ còn nghĩ ra đủ thứ để làm cho cuộc sống của tôi trở nên khổ sở. Nhất lại là gần đây tôi thường vòng vo trong công việc. Tôi có quá nhiều vấn đề phải giải quyết. Tôi được mách nước rằng trong một tuần báo cạnh tranh sẽ có một bài dài về đề tài y học. Mùa thu, mùa cúm, y học rất được giá. Tổng biên tập của tuần báo gọi điện cho tôi, muốn tôi chứng minh giả thuyết rằng người Ba Lan rất ngại đi khám, vì họ sợ mình bị bệnh gì đó.

Hoang tưởng.

Nhưng... Tôi bắt đầu phân vân, lần đến bác sĩ gần đây nhất của tôi là khi nào. Tôi không nhớ nữa. Kể từ dạo tôi chạy đều đặn thì hầu như tôi không bị ốm đau gì. Tôi mát xa nhũ hoa trong lúc tắm, còn lại... Hồi tôi còn làm toàn thời gian, họ yêu cầu phải đi khám định kỳ. Xét nghiệm hình thái học, chụp phổi. Những kiểm tra cơ bản. Lần cuối tôi làm những cái này là bao giờ? Sáu năm trước.

Nhưng không phải vì tôi sợ. Không, tôi tuyệt nhiên không sợ. Cũng có thể hơi hơi. Có thể tốt hơn là không biết ai tấn công? Ngay sau đấy tôi sỉ vả mình vì ý nghĩ này. Không. Tốt hơn là biết. Để chuẩn bị tốt hơn. Có thể nếu Patrycja biết sớm hơn thì bây giờ nó đã được ghép tủy rồi?

Lại có điện thoại.

- Patrycja? - tôi hỏi.

- Chào. Ina... mà hứa với tao là...

- Mà đừng nói thế nữa! Mà sẽ khỏe!

- Tao biết là sẽ khỏe - tôi cảm thấy Patrycja cười. - Tao không cho phép mình nghĩ khác.

Tôi cảm thấy khó xử. Tôi nghĩ là bạn định nhờ tôi nếu có mệnh hệ gì thì trông nom giúp nó tụi trẻ cơ.

- Vậy thì mà định nói gì? Mà biết là tất cả đều vì mà mà!

- Liệu nếu tao khỏe lại... Bao giờ tao có thể, mà sẽ cùng tao đi giải lời nguyên Brda chứ?

Tôi vô cùng sửng sốt trước lời đề nghị của bạn. Tôi không biết liệu mình có muốn đến cái nơi mà ở đó mình đã bị tổn thương đến như vậy không.

- Giải lời nguyên?

- Đúng. Đó là một nơi quá đẹp để có những liên tưởng xấu.

- Tao sẽ đi. Tất nhiên là tao sẽ đi. Chỉ có điều tao phải mua lều bạt!

- Ina à... đã tìm được người hiến tủy rồi. Tao vẫn chưa thấy mừng, vì vẫn còn chưa biết thế nào... Tao nghe lỏm ngoài hành lang vậy. Có lẽ bao giờ chắc chắn thì người ta mới nói với tao.

-Sao hôm nay con về sớm thế? - mẹ chồng ngạc nhiên chào tôi từ cửa.

- Trốn tiết, mẹ ạ - tôi cười. - Hôm nay là một ngày quan trọng.

- Quan trọng như thế nào?

- Đây là ngày mà con quyết định sẽ cứu sống một người nào đó.

Mẹ chồng tôi tái mặt.

- Mẹ ơi, thực sự là không có gì đáng sợ đâu. Thật đấy.

- Grażynka. Mẹ xin con...

- Mẹ à, nhưng tại sao? Con sẽ giải thích cho mẹ tất cả. Con đưa cho mẹ cái này để đọc này.

- Mẹ không đọc gì hết - mẹ chồng tôi nói một cách quả quyết.

- Mẹ à, con xin mẹ.

- Không bao giờ.

- Mẹ ơi, con để tờ báo ở đây. Trong đó có bài về đề tài này. Con hy vọng là mẹ sẽ đọc chứ không vứt nó vào sọt rác.

Mẹ chau mày, cầm tờ báo, kéo nó xuống dưới chậu rửa, ở đó có sọt rác.

Sao cái lúc ấy tôi không thích mẹ đến thế!

- Mẹ à, con có đọc về một trường hợp mà người hiến rút lui vì anh chồng không đồng ý. Con tin chắc là người phụ nữ ấy sẽ bị lương tâm dần vặt đến hết đời. Như thế chẳng khác gì mẹ trông

thấy có người đang chết đuối mà lại đứng nhìn với sự bình thản khác kỶ. Mà thậm chí còn ngoảnh mặt và vui với cuộc sống của mình. Còn người đang chết đuối thì sẽ chết vì mẹ đã không chìa tay ra cứu giúp.

Tôi sập cửa, ra khỏi bếp. Đi về phòng. Và nhìn thấy những hành tinh trên bức tường xanh đen. Sao Hỏa dường như bị vỡ vụn. Sao Mộc trắng bệch. Có lẽ đã đến lúc phải thay đổi. Cần phải bắt đầu một cuộc sống mới. Tôi ra khỏi nhà, không nói gì với mẹ chồng. Tôi ra cửa hàng mua hai hộp sơn. Một hộp màu hoa đỗ quyên, một hộp màu ghi sáng. Sẽ rất đẹp. Chỉ có điều, liệu có thể làm hết màu xanh đen của quá khứ kia ngay sau lần sơn đầu tiên?

- Chào Grażyna! - Tôi nghe thấy có người nói. - Em chẳng thay đổi gì cả!

Tôi nhìn về phía có tiếng nói. Đó là anh bạn từ ngày xưa. Anh ấy học đại học cùng Tomek hồi đầu, sau đó hình như anh ấy ra nước ngoài và mất liên lạc. Anh ấy tên gì nhỉ? Paweł?

- Paweł? - tôi hỏi.

- Paweł! Em vẫn còn nhớ! - mặt anh ấy sáng lên.

- Như qua một lớp sương mù vậy - tôi cười.

- Tôi có một nhà nghỉ mùa hè nhỏ ở cách đây không xa. Tôi thường vẽ. - Anh ta nhìn vào giỏ của tôi - Ô! Tôi thấy là em cũng thế!

- Vâng. Em cũng vẽ - tôi nói, đặt trọng âm vào “em”.

- Tôi hỏi khí không phải, các bạn thế nào sau ngần ấy năm? Em đừng nghĩ là tôi chỉ hỏi cho phải phép. Con cái? Nhà cửa? Thú cưng?

- Con cái có, nhà có. Em sống với mẹ chồng và các con.

- Thế còn Tomek?
 - Anh không biết gì sao? - tôi ngạc nhiên.
 - Không - anh lắc đầu.
 - Anh ấy mất rồi. Được một thời gian rồi.
 - Mất rồi? Tôi nghĩ các bạn là một cặp lý tưởng...
 - Đã là... Anh ấy mất vì bệnh tim... - tôi nói. Lần đầu tiên tôi nhận thấy mình có thể nói về chuyện này một cách bình tĩnh.
 - Ôi Chúa ơi. Tôi rất lấy làm tiếc. Thế mà tôi đã định mời các bạn đến nhà chơi... Nếu vào mùa hè, tôi đề xuất nướng thịt ở ngoài vườn, nhưng bây giờ thì giỏi lắm cũng chỉ là món bánh mì nướng.
 - Tomek thì không được rồi. Em có thể đến - tôi cười.
 - Em có lý do để ăn mừng!
- Anh ta nhìn tôi tò mò.
- Bao giờ đến em sẽ cho anh nghe - tôi cười.
- Tôi nhận ra là mình cười với một người đàn ông và hình như... tôi đang tán tỉnh!
- Em đến đi. Mình sẽ nói chuyện. Nhà anh ở Wieżyca. Có lò sưởi và lò nướng điện. Thỉnh thoảng anh cũng đốt lò. Chúng ta không chết cóng đâu. Cho anh địa chỉ *mail* để anh vẽ bản đồ cho em.
- Tôi đưa địa chỉ e-mail cho anh ta. Và nhận thấy anh ta không đeo nhẫn cưới.
- Tường nhà em có nhẫn không? - anh đột ngột hỏi.
 - Tường nhà em? - tôi ngạc nhiên. - Có lẽ cũng không nhẫn lắm...
 - Em phải làm mịn tường trước - anh nói.
 - Ôi Chúa ơi - tôi rên rỉ. - Như vậy là không xong ngay được à?

Chỉ sơn và thế là xong?

- Ờ, còn tùy thuộc vào việc em có muốn làm với chất lượng tốt không. Anh sẽ giúp em. Anh còn một tháng phép nữa chưa nghỉ. Đạo đầu năm anh chưa nghỉ được nên bây giờ phải nghỉ thôi.

- Chắc anh sẽ không sơn phòng cho em đấy chứ?

- Chúng ta sẽ trao đổi, khi nào em đến nhà anh.

- Em chỉ không biết ý vợ anh sẽ như thế nào với cái việc làm nhẵn tường này. Chị ấy tên gì vậy? Eva à?

Paweł trầm ngâm.

- Không phải là Eva. Kasia. Anh gặp cô ấy ngay sau khi tốt nghiệp đại học. Và... tụi anh đã ly hôn. Ba năm trước đây. Tụi anh không có con và đến một thời điểm, chẳng có gì gắn kết hai người nữa. Nhưng đây là một câu chuyện dài. Thế nào? Thứ Bảy nhé?

- Thứ Bảy.

- Em có ô tô không hay là anh chở em?

- Em ở gần đây thôi mà...

- Gần đây, gần đây. Nhưng sơn thì phải khuôn.

Paweł chở tôi về tận nhà. Chúng tôi còn nói chuyện một lúc nữa. Tôi vào trong nhà, với nụ cười trên môi và trong tim. Trong chốc lát, tôi quên mẹ chồng, người mà không thể nào lay chuyển được lý trí. Trong nhà im lặng như tờ. Chắc là mẹ đi đâu đấy. Tôi cất sơn vào chỗ để đồ dưới gầm cầu thang rồi vào bếp để pha café. Mẹ đang ngồi trước tờ báo. Mắt bà ánh lên vì nước mắt.

- Mẹ ơi, có chuyện gì không ạ?

Mẹ nắm lấy tay tôi.

- Con là một người tốt, Grażynka ạ. Mẹ rất, rất lo cho con và tụi

trẻ. Mẹ chỉ có các con trên đời này và mẹ không thể chịu đựng thêm một mất mát nào nữa. Nhưng nếu con tin là mọi việc sẽ tốt đẹp, thì con hãy làm như tim con mách bảo. Mẹ sẽ giúp con.

- Mẹ? - tôi ngỡ ngàng, ngồi xuống cạnh bà và ôm bà.

- Con trai của mẹ đã không còn cùng với chúng ta nữa. Nhưng có thể con trai của một người nào đó sẽ được sinh ra lần thứ hai? Ở hiệu làm tóc, mẹ đọc thấy cái cậu ca sĩ, con biết đấy, cái cậu ngỗ ngược, mặc đồ đen ấy, mỗi năm tổ chức sinh nhật hai lần.

- Nergal?

- Đúng rồi. Và cậu ấy đã được ghép tử. Và tổ chức hai sinh nhật.

- Mẹ à, mẹ thật là tuyệt vời - tôi hôn lên má bà.

- Grażka... con biết gì không... Mẹ nhìn thấy có người chở con về... Mẹ muốn con được hạnh phúc. Mẹ không có gì phản đối việc này đâu.

- Mẹ ơi! Đấy chỉ là người quen cũ thôi ạ!

- Ừ, ừ. Mẹ biết. Chỉ là người quen cũ thôi. - Mẹ đứng dậy và quay về phía bếp. Bà say sưa đảo đảo cái gì đó trong xoong..

- Con cảm ơn mẹ.

- Hôm nay mẹ đi đón bọn trẻ. Con nghỉ ngơi đi. Đúng là con chả bao giờ có được một ngày rảnh rỗi cho mình.

- Mẹ ơi, mẹ sẽ cầu nguyện để cho con sẽ phù hợp chứ?

Mẹ gật đầu.

Tôi về phòng mình. Nằm lên giường. Trên đúng chiếc giường mà tôi vẫn ôm chồng mình. Trên đúng chiếc giường mà tôi đã nằm mấy tháng trời khi mang bầu đứa thứ hai. Tôi nhìn lên tường. Đúng thật, không phẳng. Cần phải làm nhẵn. Hay đại loại như thế. Tôi cười

một mình. Và cảm thấy có một cái gì đó đang thay đổi. Chỉ có là tôi chưa thể gọi tên nó ra được. Tôi ngẩng nhìn ngôi sao Kim và thiếp đi.

Chương hai

*Mặt trời ẩn mình dưới lớp băng
Một khó thương đã đến*

EVA BEM
“Một khó thương”

Tôi đi Gdańsk xem có biết thêm tin tức gì không. “Nghe được ngoài hành lang” nghĩa là gì? Họ không nói cho chúng tôi tất cả?

- Chào anh - tôi gõ cửa phòng bác sĩ. Chỉ có một mình anh ta. Anh ta ngồi trên ghế và viết gì đó trong *laptop*.

- Xin chào. Chị... Karolina.

- Đã biết thêm được gì sao?

- Tôi nghĩ là sẽ có thể sớm nói cho chị biết được nhiều hơn.

- Sớm?

- Đúng vậy. Hôm nay tôi vừa nhận được những thông tin tốt. Nhưng đề nghị chị kiên nhẫn cho một lúc.

- Kiên nhẫn? Kiên nhẫn quái quỷ gì vậy? Bạn tôi sắp chết! Tôi đã không còn kiên nhẫn được nữa! - tôi mất kiểm soát bản thân. - Mất quá nhiều thời gian đấy! Tôi thực sự không muốn đi thăm mộ cô ấy vào ngày lễ Các Thánh!

- Chị Karolina - anh ta đứng lên khỏi ghế - Xin chị bình tĩnh. Một khi còn hy vọng thì cần phải chiến đấu.

- Anh có thể chiến đấu, vì anh là bác sĩ. Còn tôi thì biết làm gì đây? Liệu tôi có thể chiến đấu được không? - tôi bắt đầu khóc. - Suốt cuộc đời tôi chiến đấu với bản thân mình rồi.

Anh ta khẽ chạm vào vai tôi.

- Sẽ tốt thôi - anh ta nhắc lại. - Mọi chuyện sẽ tốt thôi.

Tôi nhìn vào mắt anh ta. Và tôi thấy trong đó có sự dịu dàng và

tình cảm. Đó không phải là mắt của một người xa lạ, mang sự chuyên nghiệp lạnh lùng.

- Anh tin vào điều đó phải không?

- Tôi tin.

Bây giờ hoặc không bao giờ. Tôi cảm thấy cơ hội đã đến, cơ hội mà trong đó, bằng những biện pháp quen thuộc, tôi có thể đánh lừa được sự cảnh giác của anh ta và với tới những thông tin cần thiết với mình. Chính xác như tôi vẫn làm trong quá trình điều tra làm báo. Trong chuyện này tôi là nhất. Không ai có thể ngăn nổi tôi. Tôi tiến lại gần anh ta hơn, để anh ta có thể cảm thấy hơi ấm của cơ thể tôi.

- Tôi rất sợ là chúng ta sẽ không kịp - tôi thầm thì. - Tôi cảm thấy mình bất lực quá.

Tôi tựa đầu vào vai anh và từ từ xích lại gần hơn cơ thể mạnh mẽ của anh. Tôi không thể nói rằng điều này không khiến tôi cảm thấy dễ chịu. Ở một chỗ khác, trong một bối cảnh khác hẳn tôi đã sẵn lòng hiến mình cho một cuộc tình rực lửa. Nhưng lúc này tôi phải tập trung vào kế hoạch của mình. Tôi cảm thấy lồng ngực anh chuyển động nhanh hơn, còn bàn tay mạnh mẽ của anh vuốt ve lưng tôi. Tất cả đều diễn ra đúng với kế hoạch. Tôi ngẩng đầu lên, và trong mắt anh tôi nhận ra đây là khoảnh khắc tốt nhất để tấn công. Tôi đưa môi mình gần lại miệng anh. Bờ môi anh ấm, mềm nhưng mạnh mẽ và đầy nhục cảm. Anh đáp lại nụ hôn với sự nồng nàn đáng kinh ngạc. Lưỡi anh nhẹ lách vào bờ môi tôi, còn tôi cảm thấy như cơ thể mình đang được anh đưa vào cơn run rẩy đầy kích thích. Không lẽ tôi chẳng lạnh lùng, làm chủ như tôi vẫn tưởng? Tôi bắt đầu phân vân, ở đây ai mới chính là kẻ đi săn. Những nụ hôn của anh càng lúc càng sâu hơn, nồng nàn hơn. Tôi cảm thấy tình

huống từ ý tưởng của tôi này bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát.

Đúng lúc đó thì một cô hộ lý đi vào.

- Thưa bác sĩ, ông Szostak, nhanh chóng...

Ngay lập tức anh rời khỏi tôi, mắt anh trở nên lạnh lùng và tập trung cao độ. Chỉ có hơi thở gấp gáp của anh tiết lộ rằng, có một điều gì đó thật đặc biệt vừa xảy ra.

- Cứ chờ ở đây nhé, tôi sẽ quay lại ngay - anh nói và chạy vội ra hành lang.

Còn lại mình tôi trong phòng. Chiếc *laptop* của anh nằm ngay trong tầm tay. Và trong *laptop* là những thông tin có thể làm yên lòng Karolina, Patrycja và trước hết là tôi. Tôi đi nhanh ra chỗ bàn làm việc, cố kiềm chế cho khỏi run và tập trung vào nhiệm vụ, nhưng rồi vẫn cứ cảm thấy hương vị của anh nơi miệng mình. Ina, hãy kiềm chế! Không được hành động như mày đã làm! Tôi ấn một phím nào đó. Trên màn hình hiện lên ô mật khẩu. Thất bại. Tôi không có khái niệm, mật khẩu của anh có thể là gì. Có thể nếu tôi thân với anh hơn? Tôi chẳng biết một tí gì về anh cả. Thậm chí cả ngày sinh của anh tôi cũng không biết, để thử gõ những số đó.

- Chị làm gì vậy? - anh đột ngột hỏi, và đã đứng ngay trước mặt tôi.

Tôi run lên.

- Chẳng gì cả. Tôi... chỉ...

- Chị muốn gì? Có phải chị làm vậy chỉ là để xem máy tính của tôi phải không? Tôi lưu ở đây dữ liệu của hàng trăm bệnh nhân. Chị định làm gì với chúng?

- Tôi không muốn làm gì cả - nói dối thêm cũng chẳng có nghĩa lý gì - Tôi tìm thông tin về Patrycja thôi.

- Tôi đã nói với chị là hể biết thêm điều gì, tôi sẽ nói với chị ngay cơ mà. Tôi không quen với việc có người vào đào bới các thứ của mình - anh nói nghiêm khắc - Chị ra ngoài đi. Nếu tôi biết thêm điều gì, tôi sẽ gọi điện cho Karolina. Chị không phải là người trong gia đình. Và tôi không cần phải tin chị.

Tôi vừa ra khỏi phòng làm việc của anh ta, vừa nuốt những giọt nước mắt nhục nhã. Lần đầu tiên tôi bị bắt quả tang và phải chịu thất bại. Tôi lại càng tức tối hơn khi bị đùng anh vạch trần mặt nạ. Tôi vẫn cứ thấy trước mắt mình ánh mắt ngạc nhiên và thất vọng một cách đau đớn khi thấy tôi trước máy tính của anh. Đã có dạo, tôi gặp gỡ với một công tố viên trong suốt một tháng. Đó là một thỏa thuận. Anh ta biết rằng tất cả những gì anh ta nói với tôi thì ngày hôm sau sẽ xuất hiện trên mặt báo. Còn tôi? Tôi cố gắng sao cho những khoảnh khắc cùng với tôi là vui nhất với anh. Anh ta không phàn nàn gì. Theo một cách nào đó, chúng tôi chia tay nhau trong hòa thuận và tình bạn. Đơn thuần là một sự dàn xếp - anh ta bán cho tôi các sự kiện, còn tôi có thể và muốn trả cho anh vì những sự kiện đó.

Marek lại khác.

Tôi cảm thấy anh không coi tôi như một khúc dạo tùy hứng ở chỗ làm để chia sẻ cảm xúc. Như kiểu chạy bộ. Nửa tiếng chạy và ngay lập tức bạn tưởng như thế giới thân thiện hơn. Ở chỗ làm, bơi trong rác rưởi và những thùng nước gạo của các nhân vật nổi tiếng, tôi buộc phải có bàn đạp cho hiện thực. Và đó thường là sex, còn thường xuyên hơn nữa thì là chạy. Đáng tiếc là tôi không thể có với anh một hợp đồng sạch sẽ. Nhưng liệu có đúng là anh ấy biết được điều gì đó? Liệu có phải chỉ đơn giản là anh ấy nói với Karolina điều mà để chúng tôi khỏi mất hy vọng?

Đó là vào ngay trước kỳ lễ Độc Lập. Ở Gdynia người ta tổ chức chạy. Tôi muốn tham gia. Không phải để kỷ niệm ngày độc lập, mà là để cho bản thân thấy rằng mình vẫn còn mạnh mẽ. Tôi cảm thấy mình có thể phá kỷ lục bản thân. Tôi muốn đánh cược với số phận, nếu tôi vượt ngưỡng bốn mươi nhăm phút, Patrycja sẽ sống. Hầu như tôi luôn thắng.

Lần này tôi không nghỉ lại nhà Patrycja. Tôi cần được yên tĩnh. Tôi yêu trẻ con, nhưng một bé gái sáu tuổi luôn miệng hỏi sẽ đẩy tôi ra khỏi nhịp điệu của mình. Có lẽ tôi đã hơi quá quen với sự cô độc. Với im lặng và yên tĩnh. Tôi có thể đến chỗ bố mẹ, hẳn họ sẽ ôm siết tôi. Hai lần đi qua nhà bố mẹ, tôi thậm chí không nhìn vào trong. Tôi chỉ muốn thăm lại những góc xưa cũ mà thôi.

Tôi ngủ ở khách sạn ở Gdynia, gần nơi xuất phát. Tôi muốn chạy nhẹ đến đó, coi như khởi động. Bữa sáng ngon lành, xà cạp, chiếc áo sơ mi yêu quý của tôi từ lần chạy ma-ra-tông ở Berlin. Tôi gắn thẻ xuất phát và cảm thấy mình có thể làm được tất cả. Chỉ có một khoảnh khắc, một ý nghĩ thoáng qua đầu tôi, sẽ ra sao nếu như tôi không phá được kỷ lục của mình? Liệu tôi có thể đùa với số phận về sự sống của đứa bạn gái thân của mình không?

Khi chạy chậm từ khách sạn, tôi nghe thấy phía sau mình có tiếng thở hổn hển. Tò mò, tôi quay lại.

- Anh cũng chạy à? - tôi ngạc nhiên.

- Thời đại bây giờ là thế mà. Ai cũng chạy - Đó là Marek, bác sĩ của Patrycja. Anh chạy cạnh tôi, mặc chiếc áo đỏ có dòng chữ "Đội tuyển ghép tử".

- Xin lỗi anh vì chuyện hôm nọ.

- Là tôi phải xin lỗi chị chứ.
- Nhưng vì nụ hôn thì tôi không xin lỗi anh đâu nhé
- tôi nói nghiêm túc. Rất... thích. Thật đáng ngạc nhiên.

Tôi liếc nhìn thấy anh đang cười.

- Thường thì về nghề nghiệp, tôi rất tọc mạch. Tôi chỉ nghĩ đơn giản là sẽ tìm thấy điều mà anh không muốn nói cho tôi biết - tôi thú nhận. - Vì Patrycja, tôi có thể làm tất cả.

- Bao giờ gia đình cũng phải biết đầu tiên.

- Vâng, thì đúng thế. Nhưng tôi không phải là gia đình.

- Patrycja nói rằng với cô ấy, chị như là gia đình. Rằng trước tiên, tôi phải nói với chị, tất cả các thông tin.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

- Anh biết không, hôm nay là tôi chạy cho cô ấy đấy - tôi nói.

- Cho cô ấy là như thế nào? - anh ngạc nhiên.

- Tôi đánh cược với số phận, là nếu tôi phá được mốc bốn mươi năm phút thì Patrycja sẽ sống.

- Nếu không thì sao?

- Tôi sẽ chạy được - Tôi nói quả quyết.

- Chị sẽ chạy được. Tôi chạy nhanh hơn một chút.

- Tôi sẽ chạy theo anh nhé?

- Yên tâm đi, tôi sẽ chờ chị ở đích - anh trêu chọc.

Trên vạch xuất phát có nhạc, tôi đeo tai nghe. Chúng tôi xuất phát. Cùng chạy được một lúc thì Marek tăng tốc mạnh mẽ. Cứ chốc chốc tôi lại nhìn đồng hồ, xem mình có giữ được tốc độ đề ra không. Tôi đã làm được. Bên tai là những chàng trai trẻ của NPWM đang hát, rằng tôi có sức mạnh, rằng tôi sẽ làm được, còn tôi thì

chạy. Chạy trước tôi là một người mặc áo có dòng chữ “Tôi chạy vì loài người là lũ đê tiện”. Tôi nhắc đi nhắc lại câu này như niệm thần chú. Trong suốt cuộc đời tôi, loài người luôn đê tiện. Người đàn ông đó tăng tốc, tôi chạy theo ông ta. Trước mắt tôi lúc nào cũng là chiếc áo đó. Tôi nghĩ rằng mình phải chạy chậm lại, nhưng lúc nào tôi cũng nghe thấy câu hỏi của Marek. Nếu chị không làm được thì sẽ ra sao? Tôi sẽ phá kỷ lục bản thân. Mẹ kiếp, tôi sẽ phá!

Tôi cán đích và lao thẳng vào vòng tay Marek. Tôi nhìn đồng hồ. Theo đồng hồ của tôi, bốn mươi ba phút hơn một tí.

Thành công.

- Thành công rồi! - tôi nói một cách nặng nhọc. - Patrycja sẽ sống.

- Sẽ sống. Vậy bây giờ mình đi uống bia nhé? - anh cười hỏi.

- Anh không giận tôi à?

- Không. Đã qua rồi.

Chúng tôi đi ăn trưa và uống bia ở Orłow. Tôi cũng ngạc nhiên vì mình vẫn còn muốn chạy. Tôi cảm thấy mình có thể làm được tất cả. Marek cười vẻ nghi hoặc.

- Có người hiến rồi - anh nói. Chị ấy đã làm xong tất cả các xét nghiệm. Chỗ tôi đã đưa chị ấy vào danh sách chờ đến cuối năm. Có nghĩa là ngay trong năm nay Patrycja sẽ có cơ hội mới từ số phận.

- Marek! - tôi không thể kìm được những giọt nước mắt sung sướng. - Liệu việc này có luôn thành công không?

- Tiên lượng tốt. Cần phải suy nghĩ tích cực. Nhưng chị đừng có đánh cược cái gì với số phận nữa đây - anh nói thêm.

- Vậy bây giờ thế nào? Anh có biết gì về chị ấy không?

- Không, chỉ biết đó là một phụ nữ Ba Lan. Ngoài ra anh không

biết gì hơn.

- Thế Patrycja có phải chuẩn bị gì đặc biệt cho việc này không?

- Có. Ngay trước khi chuyển sang khu ghép tủy, cô ấy sẽ được khám kỹ lưỡng toàn thân. Khả năng của gan, thận, tim, phổi, hoocmon... Cô ấy phải ở lại bệnh viện thêm một thời gian nữa để không bị lây nhiễm bất cứ bệnh nào. Cô ấy phải hoàn toàn khỏe mạnh. Răng cũng phải được khám chữa. Bất cứ một sự nhiễm trùng nào hay nguồn nhiễm trùng tiềm năng đều phải loại bỏ trước khi ghép. Sau đấy mới được coi là sẵn sàng cho việc ghép tủy. Khả năng đề kháng tự nhiên của cô ấy với nhiễm trùng sẽ bị tiêu hủy. Đây sẽ là một giai đoạn khó khăn với cô ấy, vì sẽ không thể vào thăm cô ấy được. Mỗi nguy cơ đều có thể dẫn đến tử vong. Mà trẻ em thì thường mang virus đậu mùa và các chủng *rotavirus* khác.

- Việc này mất bao lâu?

- Lúc này tôi chưa thể nói được. Tôi chỉ nói tổng thể về những việc cần làm khi tiến hành ghép tủy thôi. Bệnh nhân sẽ nằm viện cho tới khi ghép và có được mức độ đề kháng cần thiết.

- Cám ơn anh - tôi nói. - Tôi thực sự rất xấu hổ vì chuyện hôm nọ.

- Bây giờ chị hãy ở bên tụi trẻ, Karola và Maika. Chắc chắn bây giờ chúng sẽ rất cần chị.

- Tất nhiên rồi. Bất cứ lúc nào rảnh tôi cũng sẽ đến... Bây giờ tôi sẽ chạy ở biển thường xuyên hơn ở Warszawa. Tôi chỉ có đi đi về về Warszawa thôi.

- Thịnh thoảng hãy đến chơi với tôi. Tiện thể ấy mà.

- Ok.

Tôi không biết liệu cả hai chúng tôi có đều nghĩ đến những lần

thăm viếng kia không. Tôi thì rất muốn kiểm tra xem, nó sẽ tiếp tục diễn ra như thế nào. Và liệu anh có cũng muốn như thế không? Khi còn là một cô gái, tôi đã đánh cược với số phận, liệu chàng trai này có hôn tôi không? Liệu bây giờ tôi có đánh cược về sex?

Nếu anh dự kiến café sau bữa trưa thì sẽ có sex. Nếu không thì tôi đừng có hy vọng gì.

- Thế nào? Mình đi chứ? - anh hỏi.

Zero sex. Biết làm sao.

- Tôi biết ở đây có một quán café nhỏ hay lắm. Chị có muốn đi uống café không?

Hurra! Hôm nay các vị Thần đã ủng hộ tôi.

Từ mấy ngày nay Grażyna đi khám rất cẩn thận. Chưa bao giờ cô làm nhiều xét nghiệm trong một thời gian ngắn như thế. Những kết quả cứ nối tiếp nhau khẳng định rằng cô hoàn toàn mạnh khỏe.

- Chúng tôi đã đưa chị vào danh sách chờ đến cuối năm - cô nghe từ ông nghe. - Chị cố gắng trong khả năng có thể, không đến nha sĩ, đến tiệm làm đẹp, không xăm người.

- Xăm người? - tôi ngạc nhiên hỏi.

- Đúng. Cả các loại trang điểm vĩnh viễn cũng không.

- Thế tôi phải làm gì?

- Chờ thôi, chị ạ.

Vào giữa tháng Tám thì tôi được biết là việc lấy tửy đã được ấn định vào 28 tháng Mười hai. Ngay sau dịp lễ. Tôi nhận được một bộ vitamin mà mình phải uống, và cuối tháng Mười một phải đăng ký tiêm. Những mũi tiêm này có tác dụng huy động tế bào gốc của tôi sẵn sàng hoạt động. Đầu tiên tôi đến bệnh viện, sau đấy sẽ tự làm ở nhà. Mẹ đã thôi không còn phản đối nữa. Mà nhìn tôi với sự khâm phục.

- Con sẽ có lúc gặp người đó chứ? - có lần mẹ hỏi.

- Gặp ai cơ ạ?

- Với người mà con giúp ấy.

- Con hy vọng là sẽ gặp. Chắc là sau một hai năm.

- Con sẽ kể cho họ về mẹ chứ?

- Con sẽ kể gì hờ mẹ?
- Con có thể kể là lúc đầu mẹ làm tất cả để cấm con làm việc này. Còn bây giờ thì... Bây giờ thì mẹ ủng hộ con bằng cả tấm lòng. Mẹ rất lo cho con, nhưng mẹ tin là sẽ không có chuyện gì xảy ra.
- Con cảm ơn mẹ.
- Tiếc là con không xong việc này vào trước dịp lễ.
- Cả nhà mình sẽ cùng nhau vào dịp lễ.
- Không được cả nhà... - mẹ trầm ngâm.
- Vâng, con có thể hy sinh tất cả để bây giờ có anh ấy ở đây cùng với chúng ta...

- Mẹ cháu thế nào ạ? - Karola hỏi.

- Tội nghiệp mẹ cháu - tôi buồn phiền nói. Cô không quen được với hình ảnh Patrycja gầy yếu, xanh xao. Mẹ cháu bao giờ cũng là người năng động nhất trong số tất cả bạn bè của cô hồi ấy. Người ta giết chết cô ấy bằng đủ các loại thuốc.

- Vâng đúng thế, cháu đã đọc rồi. Người ta phải gần như là giết chết mẹ cháu để rồi sau đó làm cho mẹ cháu sống lại.

- Karola!

- Sao cơ ạ, cháu không còn là trẻ con nữa.

- Cháu không phải. Khi nhìn cháu, cô thấy được đã bao nhiêu năm đi qua mình. Bao giờ Patrycja khỏe lại, chúng ta sẽ làm bù.

- Không lâu nữa đâu. Có thể vào dịp nghỉ lễ năm sau? Cô thích đi đâu ạ?

- Cô không biết - tôi phân vân. - Cháu biết không, có lẽ cô chẳng muốn đi đâu nữa. Cô chỉ muốn có một ngôi nhà. Một ngôi nhà đích thực.

- Cô sẽ bóc lớp nilon ở cái bếp ấy đi chứ? - Karola cười vui vẻ.

- Cô bóc rồi - tôi nói. - Cháu có tưởng tượng ra là cô bắt đầu nấu nướng không?

-Ồ! Mà cô nấu món gì đấy ạ?

- À... cơm để làm sushi.

Karolina lại cười. Như thể tôi vừa nói điều gì rất, rất buồn cười.

- Thì sao, ngon mà.

- Bao giờ cô nấu *bigos* thì cô cháu mình sẽ nói chuyện - Karolina nói. - Hoặc là súp cà chua. Cô biết không, mẹ cháu nấu là ngon nhất đấy.

- Hy vọng là mẹ cháu sẽ dạy cô.

- Thế còn bánh?

- Bánh gì cơ?

- Thì là loại bánh mà cô thèm ăn khi có bác nào đến ấy.

Tôi cười.

- Cô không có thời gian để làm bánh. Mà đúng hơn là để mời đàn ông đến ăn bánh.

- Cô Ina... cô sẽ đón Giáng Sinh cùng với chúng cháu chứ? - Karolina hỏi vẻ nghiêm túc. - Cháu biết là còn gần một tháng nữa mới đến nghỉ lễ, nhưng mà cháu rất muốn ý. Hai mươi tám tháng Mười hai là ngày zero... Cháu thực sự muốn có cô ở đây. Cháu đã nói chuyện với mẹ. Điều này với mẹ cháu cũng rất quan trọng.

- Cô biết, mẹ cháu nói với cô rồi. Tất nhiên là cô sẽ ở đây.

Lúc ấy tôi nghĩ đến cái bàn ngày lễ được bày đặt rất phong phú ở nhà bố mẹ. Mới mấy năm trước, bố còn gọi điện, mời tôi về. Mẹ thì không ý kiến gì. Sau đấy bố gọi điện, nhưng thôi không mời tôi về vào lễ Giáng Sinh nữa. Tôi cũng tò mò, không biết bố mẹ còn muốn nhìn thấy tôi không. Liệu bố mẹ có còn để một bộ đồ ăn cho vị khách bất ngờ nữa không?

Trước nghỉ lễ tôi vẫn còn đi gặp Marek. Tôi cần phải nói chuyện

với bác sĩ Stanislawski. Tất nhiên tôi vẫn đến đều đặn để biết về tình hình của Patrycja, nhưng không bao giờ tôi rẽ vào chỗ anh ấy. Tôi không thích gọi điện hay viết. Bởi một lần cùng chạy, cái ôm ở đích đến hay bữa trưa sau khi phá được kỷ lục bản thân không phải cái cớ đủ để gọi điện hỏi mọi chuyện thế nào. Marek cũng không gọi. Tôi không quen với kiểu, những người đàn ông mà tôi có phần nào cần đến họ, lại không gọi điện.

- Marek - tôi vào phòng. Anh ngồi bên bàn làm việc và ngược cặp mắt mệt mỏi khỏi đám giấy tờ mà anh đang xem.

- Chào Ina.

- Anh cần phải đi nghỉ phép thôi - tôi nói.

- Ba mươi hai tuổi - anh nói. - Bệnh nhân của anh. Không làm gì được. Chỉ một lúc sau khi anh ấy qua đời, anh được biết là đã tìm được người hiến.

- Ôi Chúa ơi! Nhưng Patrycja thì may mắn - tôi nói một cách quả quyết. - Nó sẽ qua được.

- Anh đã nghĩ rằng anh ấy cũng chịu được. Cho dù là qua đợt nghỉ lễ.

- Với gia đình anh ấy sẽ là một kỳ nghỉ lễ buồn. Với chúng ta là một kỳ nghỉ tràn đầy hy vọng.

- Đúng. Với Patrycja tất cả đều diễn ra đúng như kế hoạch. Cô ấy có yếu, nhưng buộc phải như thế.

- Còn sau đấy? Riêng việc ghép thì như thế nào?

- Đúng ra đây không phải là cái gì quá phức tạp. Nói tóm lại, không khó hơn truyền máu. Chỉ có điều đây là tửu sống và nó đi vào qua đường tiêm trung tâm. Việc này mất khoảng mấy tiếng.

- Còn sau đấy?

- Sau đấy là chờ đợi.

- Và cầu nguyện.

- Điều này thì không bao giờ là thừa. Chúng ta phải chờ cấy tử. Trong máu phải xuất hiện tế bào bạch cầu mới. Khoảng trên dưới hai tuần. Nhưng Patrycja sẽ rất yếu và sẽ rất dễ bị nhiễm trùng. Với cô ấy phải nâng như nâng trứng.

- Bao giờ thì nó được ra viện?

- Chúng ta phải chờ. Đầu tiên là ghép.

- Anh không để lời nói gió bay đấy chứ?

- Không. Anh không có thói quen đó.

- Một lần nữa em xin lỗi vì chuyện hôm ấy - tôi hát đầu về phía máy tính. - Chỉ là vì em rất cần có nó.

- Anh biết nên anh không giận gì em đâu. Ngoài cái vụ ấy thì mọi chuyện hoàn toàn dễ chịu mà - anh nháy mắt với tôi.

- Vâng, đúng thế thật - tôi cười.

- Giao thừa em sẽ làm gì? - anh bắt ngờ hỏi.

- Em cũng không biết nữa - anh làm tôi ngạc nhiên với câu hỏi này. Năm ngoái thì em ở nhà một mình, hai năm trước thì ở một bữa tiệc ngu ngốc trong khói cần sa. - Thế anh đã có dự định gì chưa?

- Có - anh nói. - Em sẽ đón giao thừa với anh chứ?

- Ờ... thế thì thích quá. Nhưng ở đâu?

- Ở đây - anh chỉ căn phòng.

- Ở đây? - tôi chỉ chiếc đi văng.

- Có thể ở đây - anh khẳng định và nháy đôi mắt mèo của mình.

- Em sẽ đến... Noel anh cũng phải trực à?

- Không, Noel anh về chỗ mẹ. Em thấy không, nhiều khi cuộc đời sắp đặt thế đấy, ở tuổi bốn mươi người ta bỗng thức tỉnh và đón Giáng Sinh chỉ với bố mẹ.

- Nếu được đón Giáng Sinh với bố mẹ là may đấy - tôi nói nhỏ. - Em đúng hơn là không thể.

- Các cụ mất rồi sao?

- Các cụ vẫn sống! - tôi cố kiềm chế. - Nhưng với các cụ em không còn tồn tại nữa.

- Vì?

- Chuyện dài lắm. Em sẽ kể cho anh nghe. Hay là vào giao thừa?

- Em biết đấy, con cái bao giờ cũng là trẻ con đối với cha mẹ. Kể cả khi đã bốn mươi, bụng đã to và đầu đã hói. Thậm chí đã làm bố mẹ. Không bao giờ là quá muộn. Có thể chính em đã thức tỉnh để xem liệu có chỗ cho mình bên bàn ăn của bố mẹ không.

Chương ba

Hãy khóc, hãy khóc đi...

Những giọt lệ của em hãy thành dòng tuôn chảy

Hãy khóc, hãy khóc đi...

Cho tất cả những ngày ấy, cho tất cả những đêm ấy

Hãy khóc, hãy khóc đi...

Trong cơn mưa mặt chát

Hãy rửa đôi mắt em từ giấc mơ còn lại

Tốt rồi em, đã tốt rồi em...

ANITA LIPNICKA

“Bản ballad cho Nàng Công Chúa ngủ.”

Giáng Sinh

Karola

Quà tặng bao giờ cũng là mẹ mua. Maika vẫn còn tin vào ông già Noel nên tôi phải lo sao cho cả tôi nữa cũng có một món quà nào đấy. Nếu vào dịp Noel tôi không cho gì vào giày của mình, còn nó lại tìm thấy món quà xinh xinh, nó sẽ rất buồn vì ông già Noel không cho tôi quà.

- Karola, chị không ngoan à?

Tôi nhớ đến Filip, người bao giờ cũng đẩy tôi ra xa mình vào thời điểm thích hợp, để tôi không tiến quá xa.

- Không đâu Maika à, chị có lẽ quá ngoan ấy chứ.

- Thế thì tại sao ông già Noel lại không mang quà cho chị? Chị nhìn này, ông ấy mang cho em sô-cô-la và *lego* đây này, bà Zosia thì nhận được tất ấm. Thế còn chị?

- Chị cũng nhận được tất - tôi nói dối.

- Trong giày làm gì có tất - đứa bé thông minh nói.

- Tại chị không chờ được nên đang đêm chị dậy xem rồi.

- Màu gì hả chị?

- Màu hồng - tôi nói không cần cân nhắc.

- Tuyệt vời. Chị cho em xem chứ?

- Tất nhiên là chị sẽ cho em xem - tôi hứa. - Bây giờ em thay

quần áo đi, em sẽ đi mẫu giáo với bà.

Tan học, tôi chạy ra cửa hàng để mua một đôi tất bông mềm màu hồng. Vì tôi phải cho Maika xem quà nhận được từ ông già Noel mà.

Lần này thì tôi phải chuẩn bị thật kỹ. Nếu mẹ đón Noel cùng chúng tôi thì có lẽ mẹ cũng phải để cho mình một cái gì đấy dưới gốc cây Noel. Bây giờ chẳng có ai cho tôi quà. Có thể bà Zosia? Và còn cô Ima cũng sẽ đến nữa. Và Filip. Năm nay có nhiều người có thể tặng quà. Tôi cũng chuẩn bị cả quà cho mẹ. Nhưng nó có thể chờ cho đến khi mẹ ra viện. Vì mẹ sẽ về và sẽ khỏe mạnh, tôi không nghi ngờ điều này.

- Con ra xem ngôi sao đầu tiên đi - tôi bảo con trai.

- Mẹ ơi - một lúc sau cháu vào. - Trên kia không có sao đâu, nhưng có ông già Noel đứng ở ngoài hiên nhà mình - cháu công bố với về mặt bối rối.

- Ông già Noel? - tôi ngạc nhiên nhìn sang mẹ. Bà lắc đầu, không biết gì về chuyện này cả. - Staś, con có chắc không đấy?

Con trai tôi đứng đấy, gật đầu ngờ vực.

- Ông già Noel đâu? - Marta nhìn lên trời và nghi ngờ hỏi.

- Ờ... Staś bảo là ở ngoài hiên.

Bỗng nhiên chúng tôi nghe thấy tiếng gõ cửa. Đến nỗi tôi phải nhảy lên. Mẹ ra mở cửa.

- Hô! Hô! Hô! - tôi nghe thấy. Tôi đã định bảo chắc là có sự nhầm lẫn, nhưng nhìn thấy Pawel ở ngoài cửa. Anh nháy mắt với tôi đầy ẩn ý.

- Ở đây có trẻ em ngoan không nhỉ? Và các bà ngoan? Và có thể cả các mẹ ngoan nữa?

Chúng tôi đứng như trời trồng.

- Có các cậu bé ngoan ạ - Con trai tôi có khả năng làm chủ trong mọi tình thế. - Mẹ chắc cũng ngoan, và bà nữa. Còn Marta thì thỉnh thoảng hay phá phách - cháu giải thích.

- Chị không phá! - Marta không còn tin vào ông già Noel nữa, nhưng để chắc chắn, cháu muốn được an toàn.

Paweł lấy cái túi đựng quà ra. Ai cũng nhận được một gói bọc giấy màu sắc sỡ.

- Ông già Noel ơi... ông vào trong nhà đi... - tôi mời.

- Ông không muốn làm phiền mọi người đâu...

Tôi lắc đầu.

- Anh vào đi, vào giúp em trong bếp - tôi nói thầm.

Tụi trẻ mở quà, còn tôi với Paweł vào trong bếp, đóng cửa lại.

- Anh đúng là điên - tôi cười. - Anh không cần phải làm thế đâu.

- Từ lâu rồi, anh chẳng cần phải làm gì cả. Đơn giản là tự anh muốn thôi.

- Rất cảm ơn anh. Hy vọng là anh ở đây ăn bữa tối Noel, ông già Noel à.

- Tiếc là không được - anh vừa nói, vừa bỏ mũ và tháo râu.

- Không được? - tôi ngạc nhiên.

- Tất cả mọi người đều chờ ông già Noel, nhưng Paweł thì không có nơi nào để ẩn náu đây. Vì thế nếu nhà mình có chỗ trên bàn thì rất sẵn lòng...

Tôi ngồi cạnh Maika, dưới sàn nhà, giúp cháu cời sợi dây màu trên một gói to. Chúng tôi đã dùng xong bữa tối Noel và đã đến giờ mở quà. Tất nhiên là Maika chờ lúc này nhiều nhất.

Tôi chợt nghe thấy tín hiệu báo có tin nhắn đến.

Chúc nghỉ lễ vui vẻ! Chúc mọi ước mơ đều trở thành hiện thực trong năm mới sắp đến, bình yên, nhiều năng lượng và những kỷ lục mới! Marek

PS. Em vẫn nhớ cuộc hẹn của chúng ta vào Giao thừa chứ?

PS2. Hãy nhớ những gì mình đã nói với nhau đấy.

- Cô uống vang nhé? - Filip hỏi. Cậu ta đến với Karola ngay sau bữa tối Giáng Sinh cùng gia đình.

- Không, cô cảm ơn. Cô đi ngay bây giờ đây - tôi nói.

- Sao lại đi ạ?

- Cô có việc phải giải quyết.

- Gác lại đi cô!

- Đúng việc này thì lại không - tôi trả lời. - Cô yêu tất cả mọi người. - Tôi cười, đoạn xếp quà của mình vào túi rồi đi ra.

Tuyết bắt đầu lác rắc rơi. Tôi ngồi sau vô lăng, radio phát đi những bản nhạc Giáng Sinh, còn tôi đi theo những con phố vắng vẻ trên Bờ Biển. Mấy phút sau tôi đã đứng trước cửa nhà của bố mẹ.

Tôi nhận điện thoại nội bộ.

- Chào cả nhà, Ina đây. Nhà mình có còn chỗ cho lữ khách lạ đường không ạ?

Karola

Một chiếc phong bì trắng bình thường, con tem nhiều màu có hình vẽ Cổng Brandenburg. Những con chữ nhỏ, hơi nghiêng nghiêng. Tôi đã chờ đợi nó quá lâu, còn lúc này, khi cuối cùng thì nó đã đến, tôi lại không dám chắc là mình có muốn mở nó ra không. Những ngón tay của tôi run run bóc góc phong bì.

Berlin, 24 tháng 12.

Giáng Sinh là ngày lễ gia đình. Đêm đã khuya rồi, còn anh thì đang nghĩ về mấy mẹ con. Về Patrycja, Karola và Maika. Anh nghĩ cả về Ina nữa, người mà anh không dám nhìn thẳng vào mắt. Cả mấy mẹ con nữa, anh cũng không thể.

Anh đã hứa là sẽ về. Anh đã hứa là kể cho mấy mẹ con về người bạn đời mới của anh, mẹ của Olivier.

Anh không biết làm điều đó. Anh không dám về, nhìn thẳng vào mắt mấy mẹ con. Không dám thú nhận rằng anh đã phá hỏng mọi chuyện.

Anh bắt đầu cuộc sống mới ở đây, ở Berlin này. Anh thử xây dựng ở đây một gia đình mới. Anh biết là chuyện này chẳng thể giải thích được điều gì. Anh lại xây dựng một cái gì đó trên sự lừa dối. Olivier không biết là nó có chị. Bạn gái của anh không biết rằng đã có thời anh có một người vợ. Đây chính là điều mà anh phải kể với cô ấy.

Anh sẽ luôn nghĩ về mấy mẹ con. Sẽ luôn giúp đỡ. Tuy nhiên

việc gặp mấy mẹ con sẽ chẳng khác gì cào vào những vết thương đã lành. Của anh và của mấy mẹ con. Anh xin lỗi. Có lẽ anh cứ suốt đời chạy trốn. Anh không thể làm khác được.

Anh gửi đĩa CD mới của anh. Đoạn thứ ba và thứ tư trong đĩa là dành cho mấy mẹ con. Chính những tác phẩm này nhận được những lời bình luận tốt nhất. Bao giờ chơi những bản nhạc này, anh cũng luôn nghĩ về mấy mẹ con. Có thể đến một lúc nào đó, khi các con trưởng thành, chúng ta sẽ gặp nhau. Mà cũng có thể tốt hơn là không? Bởi làm gì có ai muốn có một người bố như vậy...

Anh xin lỗi.

*Xin mấy mẹ con hãy cho phép anh, thử thêm một lần nữa.
Xa.*

Piotr

Một kết thúc đau đớn của ảo vọng...

- Em nghĩ sao, anh ấy là ai? - Paweł hỏi, tay nâng ly rượu vang.

Tụi trẻ đã đi ngủ, mẹ về phòng mình, nói rằng bị đau đầu. Tuy nhiên chắc bà không muốn làm phiền chúng tôi.

- Ai cơ?

- Người anh em sinh đôi của em ấy.

- Em chỉ biết đó là phụ nữ. Người Ba Lan. Ngoài ra em không biết gì thêm.

- Có thể đó là một nhân vật nổi tiếng? Diễn viên? Ca sĩ?

- Anh biết không, em thấy đây có vẻ là một người bình thường. Một phụ nữ bình dân, tốt bụng. Em chắc là chị ấy có con. Có thể cũng giống em, hai đứa?

- Em là một phụ nữ dũng cảm, Grażka à - anh nói.

- Dũng cảm? Nhưng em có làm gì đâu.

- Với em thì không là gì cả, còn đối với người phụ nữ kia và gia đình chị ấy đó lại là tất cả.

Ngày zero. Tôi ngồi trong căn phòng vô trùng. Xung quanh tôi là các nữ y tá. Tay cầm kim tiêm. Chẳng có gì ghê gớm cả. Và tại sao tôi lại phải tự hào?

Thậm chí tôi còn thấy hơi chán.

- Em mở TV cho chị nhé - một cô y tá nói. - Tiếc là chúng em không có gì hơn. Ở chỗ chúng em bệnh nhân hay bị chán.

Trên TV là chiến tranh, chính trị, scandal. Người này đánh người kia, người này ăn cắp của người nọ. Thế giới là thế chẳng?

Tôi nhìn cánh tay mình và dây nhợ bắt vào đấy. Tôi cười. Không hề cảm thấy mình là một anh hùng. Nhưng tôi thấy hạnh phúc, vì mình có thể giúp đỡ. Tôi xấu hổ khi nghĩ đến việc mình đã từng dao động. Tôi không muốn nhớ đến chuyện ấy. Chỉ có ở đây và lúc này. Tôi nghĩ đến “người phụ nữ Ba Lan” mà tôi tặng cho chị ấy cuộc sống. Với tôi đó chỉ là hơn chục mũi kim, mấy tiếng nằm truyền dịch. Còn với chị ấy là cả cuộc sống.

Vào Giáng Sinh ấy tôi ở nhà bố mẹ và cảm thấy vẫn như ngày xưa. Như thể không hề có những năm tháng đã chia cách chúng tôi. Mẹ có thể béo hơn một chút, bố có thêm vài nếp nhăn và ít đi mấy sợi tóc, ngoài ra tất cả vẫn giống hệt trước đây.

- Mẹ rất vui vì con đã về - mẹ nói.

Thế thôi. Giống như tôi vừa về từ một kỳ nghỉ dài. Tôi ôm mẹ, khóc. Marek có lý. Người ta bao nhiêu tuổi, không quan trọng. Vẫn luôn là trẻ con.

Tối, khi tôi thiếp ngủ trong căn phòng cũ của mình, giống hệt như hơn chục năm trước đây, tôi cảm thấy như có cái gì đó nơi mình đang tan vỡ. Tôi không còn là người độc lập nữa rồi. Tôi muốn có một ai đó bên cạnh. Và tốt nhất, nếu đó là Marek.

Mãi đến ngày zero tôi mới gặp anh ấy, chúng tôi gọi ngày ghép tửy là ngày zero. Chúng tôi nói chuyện không nhiều, anh bồn chồn chạy khắp bệnh viện. Tôi với Karolina và bà Zosia ngồi ngoài hành lang bệnh viện chờ tin.

- Sẽ mất mấy tiếng. Patrycja biết là mọi người ở đây. Nhưng đằng nào thì mọi người cũng không thể gặp được cô ấy.

Tất nhiên là chúng tôi hiểu điều đó, nhưng chúng tôi tin chắc rằng bản thân ý thức sự có mặt của chúng tôi ở ngay phía bên kia bức

tường, sẽ có ý nghĩa rất lớn đối với Patrycja. Đối với chúng tôi, việc cùng ngồi ở đây cũng rất có ý nghĩa. Tôi sốt ruột nhìn điện thoại.

“Chúng tôi có thông tin không vui, một tuần nữa Ania sẽ được ghép tử, song người hiến đã từ lâu rồi không liên hệ gì với bệnh viện, cũng không nhận điện thoại. Khả năng lớn là đã rút lui. Việc ghép tử đã bị hủy...” - tôi đọc to thành tiếng.

- Ấy, bác lúc nào cũng sợ việc của nhà mình rồi cũng chẳng đi đến đâu... May quá, đã xong về phía người cho - bà Zosia nói.

Karola

- Mẹ cháu thế nào ạ? - tôi hỏi một bác sĩ đi qua hành lang.

- Phải sau hai tuần, thậm chí là cả tháng, chúng tôi mới có thể thông báo thêm được điều gì đó. Đề nghị gia đình hãy thật kiên nhẫn.

- Bác sĩ đi về nhà rồi ạ?

- Chưa, phải đến tối. Tôi đã sắp xếp để mẹ cháu được chăm sóc thật tốt - bác sĩ nói. - Ngày cuối năm tôi cũng sẽ ở đây. Và cả Tết nữa.

- Thế thì tốt quá - tôi thở phào.

- Chúng tôi sẽ mang bánh cho bác sĩ - bà Zosia khẳng định. - Hay là cùng đón Giao Thừa với bác sĩ để bác sĩ khỏi buồn, nhỉ? - bà nói thêm. Tôi sẽ đưa cả Maika đến nữa.

- Cháu có bạn rồi bác ạ - bác sĩ cười. Anh nhìn Ina đầy ẩn ý.

Người này gật đầu. Đúng. Chỉ có điều phải ăn mặc như thế nào trong đêm giao thừa tại bệnh viện?

-Em sẽ phải mặc như thế nào? - tôi hỏi khi anh gọi điện cho tôi vào ngày hôm sau với thông tin hàng ngày về tình hình sức khỏe của Patrycja.

- Sao thế? Giày cao gót đen, tất quần... - Marek trả lời.

- Em nói nghiêm túc đấy... - tôi cười.

- Nghiêm túc thì đây là bệnh viện. Cần phải mặc sao cho phù hợp - anh nói một cách khô khan.

- Em hiểu... - mặc dù tôi chả hiểu gì.

- Ví dụ như giày cao gót trắng, tất trắng - Marek cười vui vẻ. - Và áo khoác lông trắng nữa. Anh chỉ lưu ý là lông nhân tạo thôi nhé.

Người đàn ông này đã làm tôi mất cân bằng. Tôi, Karolina Rybińska, người mà không một ai có thể đẩy ra khỏi trạng thái cân bằng! Không bao giờ!

Tôi quyết định sẽ cho anh thấy tôi có thể làm được những gì. Anh muốn giày cao gót trắng? Sẽ có. Tất quần trắng? Xin mời. Tôi mặc chiếc đầm ngắn màu trắng. Bó sát người như lớp da thứ hai. Bên trong không mặc gì. Lần thứ một trăm trong đời tôi thán cảm ơn hàng ngàn ki-lô-mét đã chạy. Nếu như không có chúng, tôi đã không thể mặc những bộ đồ hợp với cơ thể. Tất quần trắng và giày cao gót màu bạc. Vì tiếc là tôi không có màu trắng. Tôi cũng không có áo khoác lông trắng, nhưng một chiếc áo khoác dài màu đen sẽ che rất tốt những gì tôi mặc trên người. Đúng, để tôi có thể mang

đến cho anh điều ngạc nhiên.

Hơn bảy giờ tối một chút tôi đã đến bệnh viện. Vào giờ này bệnh viện nhìn như không có ai. Tôi đi xem Patrycja thế nào. Tuy nhiên tôi không vào khoa, cửa đóng.

- Có việc gì xảy ra à? - tôi hỏi Marek khi vào phòng anh.

- Ủ, em đến muộn rồi! - anh nói.

- Với Patrycja! - tôi gần như hét lên.

- Mọi chuyện ổn cả - anh cười. - Có vẻ như tất cả đều hết ý.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Em có thể gặp nó không?

- Bây giờ thì không, cô ấy đang ngủ. Sau một năm, hai năm, ba năm, rồi em sẽ thấy quá đủ với cô ấy cho mà xem. Chắc chắn là tụi em chưa kịp nói với nhau mọi chuyện.

- Vâng, chưa kịp. Anh hãy hứa là tụi em sẽ có cơ hội!

- Anh hứa là sẽ làm tất cả trong khả năng của mình, để hai nàng có thể tâm sự với nhau thâu đêm suốt sáng.

- Hơi có vẻ xã giao đấy - tôi nhăn mặt.

- Ina, cần phải suy nghĩ tích cực.

- Em biết.

- Còn buổi hẹn hò của tụi mình thì sao?

- Hẹn hò? - tôi giả vờ ngạc nhiên.

- Tất nhiên. Chúng ta có vẻ hơi ngược đời nhỉ - anh nắm tay tôi dẫn vào phòng trực. - Em biết đấy, đầu tiên là nụ hôn nồng nàn, sau đấy là chạy, bây giờ sẽ chỉ có nói chuyện về phim ảnh, café, bánh...

- anh liệt kê. - Nào, bây giờ chúng ta phải làm quen với nhau, trò chuyện. Cầm tay nhau...

Ôi Chúa ơi, anh ấy nói về việc cầm tay nhau, còn tôi thì dưới lớp đầm không có đồ lót. Tôi mặc như đi dự vũ hội hóa trang của những người theo chủ nghĩa khỏa thân ấy.

- Em cởi áo khoác ra đi. Anh pha café. Anh có rượu vang cho em, anh không uống rượu vì đang trực.

Chết tiệt. Cởi áo khoác. Cởi áo khoác để khoe viền tất ren lộ ra dưới chiếc đầm ngắn và cầm tay nhau. Lần này có lẽ tôi đã hơi thái quá. Nhưng biết làm sao được. Ông bác sĩ yêu cầu bệnh nhân cởi thì bệnh nhân phải nghe thôi. Tôi cởi áo khoác và đứng trước Marek.

Anh nhìn tôi như thể lần đầu tiên trong đời nhìn thấy tôi. Anh từ tốn đặt café lên chiếc bàn nhỏ, đi ra cửa và vặn khóa.

- Tuy nhiên, có lẽ chúng ta đã bắt đầu từ một hướng tốt - anh khẽ khàng nói. - Năm tay nhau có thể dễ sau cũng được.

Anh nghiêng cả thân mình lên người tôi. Anh ôm tôi bằng toàn bộ cơ thể mình. Chúng tôi chỉ đứng ôm nhau một lúc. Lâu rồi không có ai ôm tôi như vậy. Mộc mạc. Chúng tôi đứng đưa theo nhịp điệu của âm nhạc. Tay Marek bắt đầu lang thang trên thân thể tôi. Miệng anh nhúng sâu vào hõm cổ. Tôi nâng mặt anh lên và nhìn vào mắt anh. Đó không chỉ là sự khao khát, đó là tình cảm mà hiếm khi tôi được trải nghiệm. Đó không phải là một gã đàn ông tiếp theo, người chỉ đến “uống trà”. Anh chạm vào đùi tôi, đẩy chiếc váy trắng của tôi lên cao hơn. Khi biết là tôi không mang đồ lót, anh thờ dãi.

- Một mụ phù thủy - anh nói.

- Thỉnh thoảng đúng là như vậy - tôi thì thào.

- Anh thích các mụ phù... phù thủy - anh sát vào người tôi gần hơn nữa.

Hai chân tôi quàng lấy người anh, anh bế tôi ra đi vắng.

- Nhỡ có ai vào...

- Anh chốt cửa rồi - anh vừa nói vừa vút chiếc quần xuống.

Một lát sau, hai chúng tôi đã hòa làm một. Anh di chuyển trong tôi từ tốn, như thể muốn cho khoảnh khắc này kéo dài vô tận.

- Chỉ có hôm nay như thế này thôi sao? - tôi buột miệng.

- Không. Anh không cho phép như thế - anh nói và vùi mặt vào tóc tôi. Tôi rên rỉ.

Tôi cũng hy vọng là khoảnh khắc này sẽ diễn ra mãi mãi. Quá đủ rồi những cuộc tình thoáng qua. Đơn giản tôi chỉ muốn được nép vào ai đó mỗi tối, yêu, nói chuyện và tin cậy.

Tôi tin rằng lần này sẽ được toại nguyện và không một ai làm phiền chúng tôi trong vấn đề này.

Sau đấy chúng tôi nằm, tay trong tay. Có thể nói là cả đêm, trừ những lúc Marek đến chỗ bệnh nhân. Chúng tôi nằm, nghe nhạc. Thậm chí còn nhảy một lúc nữa.

- Chị có quyết định gì cho năm mới không? Hay là các nhà chuyên môn không hứa với mình điều gì vào năm mới cả? - trong radio đang là chương trình với Agata Marks. Hình như tôi cũng đã có lần làm việc với cô ta khi viết một bài cho tuần báo.

Tôi có một quyết định như thế này. Tôi muốn tìm một người bạn cũ và con gái của anh ấy. Tôi nhìn thấy cháu cách đây không lâu, nhưng chúng tôi không kịp nói chuyện lâu hơn. Grzegorz, nếu anh nghe thấy tôi, hãy liên hệ nhé.

- Em biết cô ấy - tôi gạt đầu về phía radio. - Hình như cô ấy là nhà tâm lý học. Em thường nghĩ là những người như thế thì không có vấn đề gì bao giờ. Anh xem này, câu chuyện của cô ấy bây giờ mới bắt đầu, còn của em thì đã tìm thấy lời giải rồi. Cần phải cử Karola đến chỗ cô ấy. Cô bé có thể moi từng người một từ dưới đất lên.

Tôi ôm Marek. Một lát sau điện thoại reo. Marek cười.

- Cô ấy đã dậy, em có thể vào thăm cô ấy một lúc. Đây là món quà năm mới của anh cho các em - anh cười.

- Marek! - tôi không ngờ là việc này lại đến sớm như vậy.

- Em sẽ nhận được áo bảo hộ, sẽ rửa tay. Áo choàng, khẩu trang, găng tay. Tốt nhất là em không được đụng vào bất cứ thứ gì. Em là người khỏe mạnh, anh nhìn là biết rồi.

Tôi gạt đầu, sẵn sàng làm tất cả để được nhìn thấy nó. Một lát sau, trong bộ đồ vô trùng, tôi đã ở trong phòng của Patrycja. Nó cười.

- Chúc mừng năm mới, bạn yêu - tôi nói, phải khó khăn lắm mới giữ để không khóc.

Patrycja cười.

- Năm mới may mắn. Nhất định phải may mắn.

- Sẽ may mắn. Bây giờ thì giai đoạn khó khăn nhất đã qua rồi. Mà có nhớ chúng mình đã nói là khi cùng nhau, chúng mình sẽ làm được tất cả không?

- Tao nhớ. Tao nhớ cả có lần tụi mình nói với nhau rằng, mình cãi nhau như thế nào không quan trọng, tụi mình luôn có thể trông cậy vào nhau. Tao biết đó là sự thật. Tao cảm thấy bao giờ cũng có thể trông cậy vào mày được.

- Thực ra tao có giúp được mày cái gì đâu, Pati.

- Mày đã đến ở với Karola, với Maika... Tao không biết là con bé phát hiện ra cái *file* ấy. Tao viết được giai đoạn đầu, còn về sau thì không đủ sức nữa. Mà nếu có sức thì tao thích nói chuyện với tụi trẻ hơn là gõ máy tính. Karola cũng tìm thấy cả Piotr nữa... Ngay cả Krzys cũng không làm được điều đó.

- Anh bạn Krzys của mày hay đấy. Tao hay nhìn thấy anh ấy ở đây.

Patrycja cười.

- Mày đã thấy thích giày của anh ấy chưa?

- Tao không biết. Thậm chí tao cũng không để ý giày của anh ấy thế nào! Tao quý anh ấy vì anh ấy chăm sóc cho mày.

- Thế còn mày?

- Tao thì mày biết đấy, một con chim tự do.

- Ngay cả một con chim tự do đôi khi cũng có nhu cầu dừng lại ở đâu đó lâu hơn.

- Tạm thời tao dừng lại cạnh mày. Marek gõ cửa. Có lẽ tao phải ra. Tao không ôm mày. Tụi mình sẽ ôm bù sau.

Patrycja gật đầu. Trông nó hốc hác với dây dợ nhằng nhịt trên người. Đầu vẫn đội cái khăn của tôi.

- *Women no cry*. Mày nhớ nhé - tôi nói nhỏ rồi ra khỏi phòng. Nước mắt tôi trào ra. Nhưng cho đến khi còn lại một mình, tôi mới được khóc thoải mái.

- Mọi chuyện sẽ tốt thôi - Marek nói.

- Chỉ tốt khi nào em với Patrycja đi giải lời nguyện Brda.

- Có nghĩa là?

- Nằm trong lều bạt, đi bơi thuyền.

- Em biết đấy, anh không thể thả cô ấy ra lều nhanh thế được.

Chắc chắn chưa phải sau một năm nữa.

- Hai?

- Anh không biết, Ina, anh không biết.

- Mơ ước thì có thể. Sau năm năm?

- Ina! Sau năm năm, nếu mọi cái đều ổn thì bệnh nhân được coi như đã khỏi.

- Chúng ta cứ nghĩ như thế nhé.

Kết

*Ba năm sau
Dưới bầu trời kỳ diệu
Mỗi người đâu chỉ có một nơi
Và có thể chỉ một khoảnh khắc
Khi ta sống xứng đáng với nó*

*Bầu trời trong ước mơ
Sẽ trở thành hiện thực hoặc đổi thay
Chúng ta muốn đi tìm
Và gõ vào cánh cửa nặng nề của nó.*

RAZ DWA TRZY,

“Dưới bầu trời đầy những điều kỳ diệu”

- Cám ơn mọi người... - Patrycja nói. - Em thì chị đã cám ơn rồi - cô nhìn Grażyna - Rất nhiều lần - cô cười. Tuy nhiên mình không biết câu chuyện này lại rắc rối như vậy... Lúc đầu chị không biết tại sao em lại đến cùng với chị Róża. Và chị thấy không được hài lòng lắm...

- Cô nghĩ chị không phải là một phần của câu chuyện... - chị Róża khẽ khàng. - Chị cũng phân vân không biết hôm nay có nên đến đây với mọi người không. Chị không cho rằng mình đã giúp

được cái gì đó...

- Chị giúp nhiều chứ - Grażyna quả quyết. - Nếu không gặp chị, chắc em không bao giờ quyết định làm thế...

- Vẫn còn thiếu mẹ chồng em nữa - Ina, tất nhiên là đang hút thuốc.

- Cô đừng phả vào cháu! Karolina nhồm dậy, ngồi cạnh mẹ.

- Đúng ra thì mọi người đã gặp nhau như thế nào? - chị Róża hỏi.

- Grażynka đến nhà em... Ngay trước Giáng Sinh năm ngoái. - Patrycja cười. - Cùng ông xã của cô ấy.

- Chú Paweł là chồng của cô ạ? - Karolina hỏi.

- Ừ. Chuyện của tụi em nhanh lắm - Grażyna cười. - Anh ấy gọi mẹ chồng em là mẹ luôn...

- Mình thì chán hôn nhân lắm rồi... Mình đã bị nhiễm Krzys. Nhưng tụi mình không có ý định cưới.

- Và đó là sai lầm đấy mẹ ạ. Chú Krzys là người hay thế còn gì.

- Và đi giày đẹp hơn - Ina cười.

- Mà tốt hơn nên lo cho Marek đi. Kể từ khi anh ấy là bạn trai của mày, tao rất ngưỡng khi phải cời đồ trước mặt anh ấy. Trước mặt các ông bạn của mày tao rất ngại cời đồ.

- Ngại là thế nào? Thế còn con? - Karolina vênh mặt.

- Con và Maika rất tuyệt vời - Patrycja ôm con gái thật chặt. - Và chỉ vì thế mà mẹ không hối hận gì về cuộc hôn nhân ấy. Các con là ước mơ được hiện thực hóa của mẹ.

Karolina lấy trong lều ra một chai sâm banh.

- Xịn nhé! - cô bé nói - anh Filip mang đến đấy.

- Đây đúng là dịp để ăn mừng - Ina cười.
- Và không chỉ có một đâu nhé - Karolina thú nhận.
- Không chỉ một?
- Con sẽ kể sau mẹ ạ. Tối hôm nay mẹ phải là ngôi sao. Đúng không, mẹ?
- Không phải mẹ, hôm nay sao là Grażyna. Không có cô ấy thì đã không có mẹ ở đây với mọi người. Không có tất cả mọi người thì đã không có tôi. Xin cảm ơn.

Karolina cười. Đúng thật, cuộc sống mới luôn là dịp để ăn mừng. Filip mua sâm banh chính là cho dịp này. Và anh ấy không nhất thiết phải nghĩ đến mẹ nó. Nhưng thôi, chuyện này để sau...

Hết

Gdańsk, 5. 11. 2014

Lời cảm ơn

Thỉnh thoảng trong những buổi giao lưu với bạn đọc, các bạn hỏi tôi viết một cuốn sách trong bao lâu. Khi đó tôi thực sự bối rối, không biết phải khai như thế nào. Bởi viết sách nghĩa là gì? Liệu nghĩ về nó có là “viết” không? Nếu đúng, thì tôi viết cuốn sách này mất chừng vài năm. Đơn giản nó không phải là “đầu tiên trong danh sách”. Mà phải chờ đến lượt mình.

Một thời gian trước đây tôi phải nằm viện. Chờ chuẩn đoán. Có thể là rất xấu và có thể ít hơn một chút. Khi đó tôi đã nghĩ, mình sẽ làm gì nếu cuộc sống của mình chỉ còn lại không lâu. Tất nhiên! Tôi sẽ viết đôi lời cho các con, để lại một danh sách những người mà chúng có thể trông cậy...

Rất may là chẩn đoán không đến nỗi quá xấu. Song, câu chuyện thì còn lại. Tôi rất muốn chia sẻ nó với các bạn.

Sau đấy số phận đã hướng tôi đến Quý Urszula Jaworska. Người phụ nữ này đã làm những gì để giúp đỡ mọi người! Đó không chỉ là xoa đầu. Tôi có cảm tưởng là, nếu như chị ấy biết rằng một cú đá sẽ giúp tốt hơn, thì chị ấy không ngần ngại mà tung một cú đá với toàn bộ sức mạnh của mình! Những đề tài về quỹ tài trợ rất phù hợp với ý tưởng của tôi.

Mấy hôm sau, Bogna Kozłowska làm việc trong nhà tình thương gọi điện cho tôi. Chị ấy nói rằng đã đọc cuốn sách của tôi và muốn tặng nó cho người bạn gái thân của mình. Và liệu tôi có thể đến chỗ làm việc của chị ấy để viết lời đề tặng được không. Tôi đã đến nhà

tình thương. Cảm xúc của tôi rất giống với cảm xúc của Grażyna. Bogna đã chỉ cho tôi thấy LÒNG TỐT. Lòng tốt không vụ lợi. Chị ấy cho tôi thấy rằng cần phải giúp đỡ. Bạn không phải giúp đỡ, nhưng hãy làm điều đó nếu bạn muốn...

Thật ngạc nhiên phải không? Tôi tặng cuốn sách này cho chị ấy và những người làm những việc tốt một cách không vụ lợi như vậy.

Câu chuyện tiếp theo để làm thành một tổng thể là những lần đến thăm tình cờ Agnieszka Nawrot. Tôi ngủ lại nhà cô ấy trong lần đi giao lưu với bạn đọc ở gần Gniezno. Đúng hôm ấy cô ấy đi làm thêm một số xét nghiệm để trở thành người hiến tủy. Aga, tôi hy vọng là khi cuốn sách này ra mắt, thì chị cũng có thể nói rằng, chị đã tặng cuộc sống cho một người nào đó!

Lời cảm ơn sẽ rất dài, nhưng để làm gì, đây là nơi duy nhất để tôi có thể nói chuyện với các bạn.

Xin cảm ơn:

- Ula Jaworska, vì cuộc gặp ở Warszawa, vì năng lượng có khả năng lan tỏa, thúc đẩy mọi người hành động.

- Mariusz ở Quỹ Urszula Jaworska, vì sự kiên nhẫn khi cho xem các mẫu thử, kim tiêm và giải thích những quá trình phức tạp.

- Bogna Kozłowska, vì tất cả sự giúp đỡ. Bogna, chị là nàng thơ của tôi. Mỗi khi đến chỗ chị để trò chuyện, tôi nhìn thấy ngay những mẫu chuyện tiếp theo cho cuốn sách của mình! Cảm ơn chị!

- Magda Ziółko, vì vị trí của bãi đỗ xe, nơi Karola với Filip có thể ngủ qua đêm.

- Blanka i Felk Rautenbergom, vì đoạn hội thoại Berlin của bác hàng xóm của Piotr.

- Grażyna Godlewska, vì những chiếc tất đầy ma thuật mà chị đã

gửi cho tôi. Chị Grażyna ơi, những chiếc tất đó đã không tới nơi, nhưng có thể chúng sẽ làm ấm chân cho một người nào đó? Chúng ta cần tin rằng chúng đã có ích...

- Natalia Karcz, một trong số những người đã được sinh ra lần thứ hai. Nhờ có blog của chị mà tôi đã học được rất nhiều điều.

- Marzenka Grochowska, một người có suy nghĩ tích cực nhất mà tôi từng biết, cảm ơn chị vì *Ho-o- pono-pono*.

- Kinda Ciechanowicz, vì sự giúp đỡ trong việc giải quyết những phức tạp trong vụ ly hôn của ông bà Szafranek.

- Ania i Grzegorz Kołodziej, vì sự nghiệp âm nhạc của Piotr Szafranek.

Cảm ơn những người bạn đọc đầu tiên của tôi, vì sự ủng hộ và những góp ý mang tính xây dựng trong mỗi giai đoạn hình thành tiểu thuyết này. Đặc biệt là Edyta Bakule, Magda Fryt, Kasia Bulicz-Kasprzak, Ania Grzyb, Kasia Sternalska.

Xin gửi những lời cảm ơn nồng nhiệt đến Natasza Socha i Liliana Fabisińska, vì “sự hiệp sức ở hạn chót”. Các cô gái xem nhé, lần này chúng ta đã thành công!

Lila, nếu không có bạn, tôi đã không viết cuốn sách này. Trong suốt thời gian viết những câu chuyện của chúng tôi, tôi với Lila luôn tin chắc rằng chính xác chúng tôi cùng viết cuốn sách này. Vì các bạn biết đấy, cả hai đều bắt đầu như thế này, một cô bé đi đến chỗ người đàn bà và nói... Các bạn hãy đọc “*Con gái bé nhỏ*” của Liliana Fabisińska. Tuy nhiên, chúng tôi đã không viết cùng một cuốn sách.

Tôi không cảm ơn chồng tôi, bởi nếu tôi hỏi anh ấy về tựa đề của cuốn sách, thì sau một hồi lâu suy nghĩ, anh ấy sẽ khẳng định rằng,

tựa đề phải là: *Người cuối cùng trong hàng.*

Xin cảm ơn nhà xuất bản (nếu tôi mà viết là tốt nhất thế giới thì họ sẽ lại bỏ đi của tôi).

M. - người chị em sinh đôi của tôi, xin cảm ơn. Tôi hứa là sẽ sửa!

Và xin cảm ơn các bạn, những bạn đọc của tôi. Bởi tôi làm điều này là cho các bạn. Tôi hy vọng rằng các bạn sẽ đón nhận đứa con thứ mười một của tôi với sự thích thú!

M.W

Table of Contents

Mở đầu

P h ầ n 1

Chương một

Ina

Karola

Ina

Karola

Chương hai

Ina

Karola

Chương ba

Ina

Karola

P h ầ n 2

Chương một

Grażyna

Chương hai

Grażyna

Chương ba

Róża

Grażyna

P h ầ n 3

Chương một

Ina

Grażyna

Karola

Ina

Grażyna

Chương hai

Ina

Grażyna

Ina

Chương ba

Giáng Sinh Karola

Grażyna

Ina

Karola

Grażyna

Ina

Karola

Ina

Kết

Lời cảm ơn